

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ชุดที่ ๒ ครั้งที่ ๓๘

วันศุกร์ที่ ๑๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๗

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๔๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกมาประชุมจำนวน ๒๑๐ คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : วันนี้มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการศึกษาพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

ที่ ๑๗๑๕

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๗

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการการศึกษา ๑ ชุด

ตามที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการศึกษาพิจารณา นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบเรียนมาเพื่อได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) บุญถิ่น อัตถากร

(นายบุญถิ่น อัตถากร)

ประธานคณะกรรมการการศึกษา

กองกรรมการ

โทร. ๘๑๐๐๕๘

รายงานของคณะกรรมการการศึกษา
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการศึกษาพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายประเสริฐ เน นคร ปลัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ

๒. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๑ คน คือ นายสุต แสงวิเชียร

๓. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	"	"
<u>มาตรา ๑ - ๗</u>	"	"
<u>มาตรา ๘</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘ - ๑๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข

๔. รายละเอียดการพิจารณาคำแปรญัตติ

<u>มาตรา ๘</u>	นายสุต แสงวิเชียร คณะกรรมการได้แก้ไขให้แล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ

ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้

ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) **สิปปนนท์ เกตุทัต**
(นายสิปปนนท์ เกตุทัต)
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษา

และอาจให้มีสถาบันเพื่อการวิจัย และสำนักเพื่อส่งเสริมวิชาการเป็นส่วนราชการ ในมหาวิทยาลัยอีกได้”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ และมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้

“มาตรา ๘ สำนักงานอธิการบดีอาจแบ่งส่วนราชการเป็นกองและแผนก

คณะอาจแบ่งส่วนราชการเป็นสำนักงานเลขานุการ ภาควิชา และส่วนราชการที่ เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา

บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันและสำนักอาจมีสำนักงานเลขานุการได้

สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งส่วนราชการเป็นแผนก

มาตรา ๙ การจัดตั้งและแบ่งส่วนราชการตามมาตรา ๗ และมาตรา ๘ ให้ทำเป็น ประกาศทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ ภายใต้วัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงอื่น เข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นหนึ่งชั้นใดแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันวิชาการชั้นสูงนั้น ๆ ได้

การรับบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูง เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย หรือการเลิกสมทบบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูง ให้ทำเป็นประกาศ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงที่เข้าสมทบใน มหาวิทยาลัยนั้น ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลา-

นครินทร์ พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๑๕ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และโดยเฉพาะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

- (๑) ออกข้อบังคับและวางระเบียบของมหาวิทยาลัย
- (๒) พิจารณาหลักสูตรวิชาให้สอดคล้องกับมาตรฐานเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐกำหนด
- (๓) จัดหาวิธีการให้กิจการของมหาวิทยาลัยเจริญยิ่งขึ้น
- (๔) อนุมัติให้ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา และประกาศนียบัตร
- (๕) เสนอการจัดตั้ง ยุบ รวม และเลิก คณะ บัณฑิตวิทยาลัย สถาบัน สำนักภาควิชา และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา
- (๖) พิจารณาการรับบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยและสถาบันวิชาการชั้นสูง เข้าสมทบในมหาวิทยาลัย และการเลิกสมทบบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยและสถาบันวิชาการชั้นสูง
- (๗) พิจารณาแต่งตั้งและถอดถอนอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าภาควิชาหัวหน้าส่วนราชการและรองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์
- (๘) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย
- (๙) แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมมหาวิทยาลัยและคณะกรรมการอื่น เพื่อให้คำแนะนำหรือดำเนินการในกิจการของมหาวิทยาลัย”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๑๕ ให้มีอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในการบริหารงาน

ของมหาวิทยาลัย จะมีรองอธิการบดีคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่อธิการบดีจะมอบหมาย

อธิการบดีนั้น จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย และให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

รองอธิการบดีนั้น ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยคำแนะนำของอธิการบดี และให้ดำรงตำแหน่งชั่วระยะเวลาที่อธิการบดีนั้นดำรงตำแหน่งอยู่”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๒ ในขณะหนึ่ง ให้มีคณบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของคณะ และจะมีรองคณบดีคนหนึ่งก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่คณบดีจะมอบหมาย

ถ้ามีการแบ่งเป็นภาควิชา ให้หัวหน้าภาควิชาเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของภาควิชา นั้น และมีรองหัวหน้าภาควิชาคนหนึ่งก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่หัวหน้าภาควิชาจะมอบหมาย

ถ้ามีการแบ่งเป็นส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาให้หัวหน้าส่วนราชการดังกล่าวเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของส่วนราชการนั้น และจะมีรองหัวหน้าส่วนราชการดังกล่าวคนหนึ่งก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่หัวหน้าส่วนราชการนั้นจะมอบหมาย

คณบดี รองคณบดี หัวหน้าภาควิชา รองหัวหน้าภาควิชา ~~และ~~หัวหน้าส่วนราชการ และรองหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา ให้แต่งตั้งจากคณาจารย์หรือผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้ว และให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ ทั้งนี้จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินแปดปีมิได้

มาตรา ๒๓ ในบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของบัณฑิตวิทยาลัย และจะมีรองคณบดีคนหนึ่งก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตาม

ที่คณะบดีจะมอบหมาย

คณะบดีและรองคณะบดีให้แต่งตั้งจากคณาจารย์ หรือผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้ว และให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ ทั้งนี้จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินแปดปีมิได้

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๓ ทวิ และมาตรา ๒๓ ตริ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๑๑

“มาตรา ๒๓ ทวิ ในสถาบันและสำนัก ให้มีผู้อำนวยการเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบ และจะมีรองผู้อำนวยการคนหนึ่งก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่ผู้อำนวยการจะมอบหมาย

ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการ ให้แต่งตั้งจากคณาจารย์ และให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้ ทั้งนี้จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินแปดปีมิได้

มาตรา ๒๓ ตริ ในคณะ บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันและสำนัก ให้มีคณะกรรมการประจำชั้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วยคณะบดีหรือผู้อำนวยการเป็นประธานกรรมการ รองคณะบดีหรือรองผู้อำนวยการ และหัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา ถ้ามี เป็นกรรมการ ถ้าไม่มีหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาเป็นกรรมการหรือมีหัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาเป็นกรรมการรวมกันไม่ถึงสี่คน ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย เป็นกรรมการเพิ่มเติมให้ได้จำนวนสี่คน

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งแต่งตั้งผู้ใดผู้หนึ่งเป็นเลขานุการ

กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๒๔ ในการประชุมคณะกรรมการประจำตามมาตรา ๒๓ ตริ ให้นำมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมการมีอะไรจะชี้แจงเพิ่มเติมบ้าง
หรือไม่

นายบุญถิ่น อัตถากร (ประธานคณะกรรมการ) : คณะกรรมการไม่มีอะไร
จะชี้แจง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญเลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มี
การแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ ไม่มี
การแก้ไข มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข

(ไม่มีสมาชิกขออภิปราย)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว
ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่าสมควรที่จะให้ประกาศใช้ร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะประกาศใช้ร่างพระ
ราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๓๐ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ประกาศ
ใช้ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. เป็นกฎหมายได้

ต่อไป ระเบียบวาระที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.
ของคุณอมร จันทรสมบูรณ์ กับคณะเป็นผู้เสนอ

(สำเนา)

วันที่ ๕๑๑/๒๕๑๗ วันที่ ๑๕ ก.พ. ๒๕๑๗

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๑๕ กุมภาพันธ์ ๑๕๑๗

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติโรรับจำนำ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโรรับจำนำ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ฉบับนี้
มาเพื่อได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ได้แนบบันทึกหลักการและ
เหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติมาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

อมร จันทรมบูรณ์

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ

(นายสุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ)

หัวหน้าแผนกระเบียบวาระ

กองการประชุม

ลาวัณย์ พิมพ์

ลาวัณย์ พิมพ์

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๘ ทวิ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติ
โรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ มีบทบัญญัติที่ไม่รัดกุมทำให้
โรงรับจำนำมีช่องทางหาประโยชน์โดยไม่ชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อบกพร่องของบทบัญญัติ
ที่ไม่บังคับให้โรงรับจำนำลงรายการหลักฐานเกี่ยวกับตัวผู้มาจำนำประกอบกับบทบัญญัติที่
คุ้มครองโรงรับจำนำให้มีสิทธิเรียกค่าไถ่คืนทรัพย์สินจำนำจากเจ้าของทรัพย์สินที่แท้จริงได้ในเมื่อ
ต่อมาปรากฏว่าเป็นทรัพย์สินที่ผู้จำนำได้มาโดยกระทำความผิด

กรณีปรากฏบ่อยครั้งว่า โรงรับจำนำได้ร่วมมือกับผู้จำนำที่ได้ทรัพย์สินมาโดยทุจริต
โดยรับจำนำทรัพย์สินนั้นไว้โดยไม่ลงรายการหลักฐานเกี่ยวกับตัวผู้มาจำนำให้ตรงตามความเป็น
จริงและให้มีรายละเอียดพอสมควร และนอกจากนั้นในบางครั้งก็ปรากฏว่าโรงรับจำนำลง
จำนวนเงินรับจำนำในตัวรับจำนำในตัวรับจำนำไว้สูงเกินกว่าความจริงด้วยเจตนาที่จะแสวงหา
ผลกำไรโดยไม่สุจริต เช่น ได้รับดอกเบี้ยจากจำนวนเงินต้นที่สูงกว่าความจริงหรือเพื่อให้ทรัพย์สิน
ที่จำนำนั้นหลุดเป็นสิทธิของตน นอกจากนั้นเมื่อมีเจ้าของที่แท้จริงมาขอไถ่ทรัพย์สินจำนำคืน
โรงรับจำนำก็จะเรียกร้องค่าไถ่ทรัพย์สินนั้นได้ตามราคาที่ปรากฏในตัวรับจำนำ โดยที่เจ้าของที่
แท้จริงไม่มีหนทางที่จะติดตามเรียกร้องเอาจากผู้ที่ได้ทรัพย์สินจำนำมาโดยทุจริตได้

ต่างประเทศเป็นจำนวนมากได้ออกใบอนุญาตการดำเนินกิจการโรงรับจำนำให้ แต่เฉพาะองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเท่านั้น แต่เนื่องจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของเรา ยังไม่พร้อมที่จะดำเนินการเช่นนี้ จึงสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ ให้รัดกุมยิ่งขึ้นไปพลางก่อน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้น

ร่าง
พระราชบัญญัติ
โรงรับจำนำ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

“มาตรา ๑๘ ทวิ ในการรับจำนำ ให้ผู้รับจำนำสอบถามชื่อและที่อยู่ของผู้จำนำ และให้สอบถามที่มาของทรัพย์สินจำนำหรือสิ่งของที่รับจำนำไว้ตามสมควร

ให้ผู้รับจำนำจัดแจ้งรายการเกี่ยวกับบัตรประจำตัวหรือเอกสารแสดงชื่อและที่อยู่ของผู้จำนำไว้ให้ชัดเจนในต้นซั้วของตัวรับจำนำ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓ ผู้รับจำนำต้องให้ไถ่ทรัพย์สินจำนำ เมื่อผู้จำนำหรือผู้ซึ่งผู้จำนำได้มอบหมายนำตัวรับจำนำมาขอไถ่ และเมื่อให้ไถ่แล้วให้นำตัวรับจำนำติดไว้ที่ต้นขั้วตัวรับจำนำและบันทึกวันเดือนปีที่ไถ่ไว้ในต้นขั้วตัวรับจำนำด้วย

ในกรณีที่ผู้จำนำทำตัวรับจำนำหาย หรือไม่อาจนำตัวจำนำมาขอไถ่การไถ่ทรัพย์สินจำนำคืนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ ผู้รับจำนำต้องคืนทรัพย์สินจำนำให้แก่เจ้าของโดยจะเรียกให้เจ้าของชำระหนี้ที่เกิดจากการรับจำนำทรัพย์สินนั้นมีได้ ในกรณีต่อไปนี้

- (๑) ได้รับจำนำสิ่งของที่เห็นได้ว่าเป็นของที่ใช้ในราชการ
- (๒) ได้รับจำนำทรัพย์สินหรือสิ่งของที่ได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๑
- (๓) ได้รับจำนำทรัพย์สินไว้โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าทรัพย์สินจำนำนั้นได้มาโดยการกระทำความผิด
- (๔) ได้รับจำนำทรัพย์สินไว้โดยมิได้จดทะเบียนการเกี่ยวกับบัตรประจำตัวหรือเอกสารแสดงชื่อและที่อยู่ของผู้จำนำไว้ให้ชัดเจนตามมาตรา ๑๘ ทวิ วรรคสอง

ความในวรรคหนึ่งไม่ตัดสิทธิของผู้รับจำนำที่จะเรียกชำระหนี้ที่เกิดจากการรับจำนำเอาจากผู้จำนำ”

(ลงชื่อ) อมร จันทรสุมบูรณ์ เกษม ศิริสัมพันธ์ อรัญ ชรรมนโน ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) ศรีภูมิ สุขเนตร ชมพู อรรถจินดา วิทย์ ตันตยกุล เต็มสิริ บุญยสิงห์
 ประวีณ ณ นคร ประจักษ์รา บุญนาค ปริญา ขวลิตร่าง มารุต บุญนาค
 ณัฐวุฒิ สุทธิสงคราม สำราญ วัศพาท นิสสัย เวชชาชีวะ ก่อ สวัสดิ์พานิชย์
 จิตติ ตังศภัทย์ ชุสิน โคนันท์ เฉลิมชัย วสันนท์ พันธ สิมะเสถียร สมอง ตูจินดา
 ตันย บุญนาค มะเนาะ ยูเด็น พงศ์เพ็ญ ศกุนตาทัย ผู้รับรอง

แผนกระเบียบวาระ

ผู้แทน

ลาวัลย์ พิมพ์

ลาวัลย์ พิมพ์ ทาน

นายอมร จันทรสมบุรณ์ : ขอขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผม พร้อมด้วยเพื่อนสมาชิกสภานิติบัญญัติขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ความจริงร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำที่แก้ไขเพิ่มเติมนี้ ก็มีได้มีสาระสำคัญเพิ่มเติมอะไรมากนัก เป็นแต่เพียงแก้ไขกลไกสำหรับการปฏิบัติของโรงรับจำนำให้มากขึ้นดังมีหลักการและเหตุผลปรากฏอยู่ในร่างที่เสนอมา ซึ่งกระผมจะขออ่านเหตุผลดังต่อไปนี้

เนื่องจากพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ มีบทบัญญัติที่ไม่รัดกุม ทำให้โรงรับจำนำมีช่องทางหาประโยชน์โดยไม่ชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อบกพร่องของบทบัญญัติที่ไม่บังคับให้โรงรับจำนำลงรายการหลักฐานเกี่ยวกับผู้นำของมาจำนำ ประกอบกับบทบัญญัติที่คุ้มครองโรงรับจำนำให้มีสิทธิเรียกค่าไถ่คืนทรัพย์สินจำนำจากเจ้าของทรัพย์สินที่แท้จริงได้ ในเมื่อปรากฏต่อมาว่าเป็นทรัพย์สินที่ผู้จำนำได้มาโดยการกระทำความผิด

ทั้งนี้ก็มีข้อเท็จจริงอยู่ที่ว่า โรงรับจำนำนั้นมักจะคิดถึงกำไรโดยมิได้คิดถึงว่าผู้นำทรัพย์สินมาจำนำนั้นได้มาโดยทุจริตหรือโดยสุจริต ด้วยเหตุนี้เมื่อผู้นำทรัพย์สินมาจำนำต่อโรงรับจำนำ เจ้าของโรงรับจำนำก็มักจะไม่ค่อยชวนขายหรือลงรายการหลักฐานรายละเอียดเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้นำของมาจำนำโดยไม่คำนึงถึงว่าทรัพย์สินนั้นจะได้มาโดยทุจริตหรือโดยสุจริต เหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าโรงรับจำนำนั้นได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่จะเรียกเอาเงินซึ่งตนรับจำนำไว้คืนจากเจ้าของที่แท้จริงได้ ด้วยเหตุนี้เองจึงปรากฏบ่อยครั้งว่าโรงรับจำนำได้ร่วมมือกับผู้ที่ได้ทรัพย์สินมาโดยทุจริตรับจำนำไว้และเมื่อรับจำนำไว้แล้ว ต่อมาเจ้าของที่แท้จริงมาปรากฏในภายหลัง โรงรับจำนำก็สามารถที่จะเรียกเงินคืนจากเจ้าของที่แท้จริงได้ และยิ่งกว่านั้นในบางกรณีนั้นโรงรับจำนำได้ลงในตัวรับจำนำนั้นในราคาที่สูงกว่าความเป็นจริง ทั้ง ๆ ที่คาดหมายได้ว่าของนั้นได้มาโดยสุจริต และด้วยเหตุนี้เองทำให้โรงรับจำนำสามารถที่จะทำให้เจ้าของที่แท้จริงนั้นมาไถ่ทรัพย์สินคืนในราคามากกว่าจำนวนเงินที่โรงรับจำนำได้ให้แก่ผู้จำนำของในกลไกที่ได้เพิ่มขึ้นมาใหม่นี้ ความจริงก็ไม่ใช่เป็นเรื่องที่คิดใหม่อะไรหรอกครับ กระผมก็ไปดูจากของต่างประเทศเขา เขามีกันมานานแล้ว กระผมก็เป็นแต่เพียงมากแก้ไขว่า ให้โรงรับจำนำนั้นลงรายละเอียดมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน กล่าวคือ ถ้าหากว่าผู้นำของนั้นมาจำนำต่อโรงรับจำนำ โรงรับจำนำจะต้องลงรายการบัตรประจำตัว เลขที่ พร้อมทั้งที่อยู่ที่อยู่อาศัยต่าง ๆ เขียนหน้าไว้

เพียงเท่านั้นนะครับ ไม่ได้กำหนดเรื่องลงทะเบียนแก่โรงรับจำนำที่ฝ่าฝืน แต่ว่าได้สร้างระบบขึ้นมาว่า ถ้าหากว่าไม่ลงรายการนั้นแล้ว ต่อมาเมื่อเจ้าของที่แท้จริงปรากฏตัวขึ้นมา และปรากฏว่าโรงรับจำนำนั้นไม่ได้ลงรายการละเอียดพอที่เจ้าของที่แท้จริงจะไปติดตามเอาทรัพย์สินคืนได้ โรงรับจำนำจะเรียกเงินที่ตนได้ให้แก่ผู้ที่จำนำของนั้นเอาจากเจ้าของที่แท้จริงไม่ได้นะครับ คือสร้างกลไกอยู่เพียงแค่นี้ ไม่ได้เพิ่มบทบัญญัติทางอาญาอะไรหรอกนะครับ เป็นแต่เพียงว่าสร้างความรับผิดชอบของโรงรับจำนำให้ลงรายละเอียดตามที่กฎหมายกำหนด ถ้าไม่ลง ตัวเองก็เสี่ยงภัย คือเสียเงินนะครับ ข้อเท็จจริงก็มีเพียงแค่นี้ครับ ขอขอบคุณ

นายเทียน อัฐกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ ผม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ตามหลักการของร่างพระราชบัญญัติที่เสนอนี้ ก็เป็นหลักการที่กระทรวงมหาดไทยกำลังคิดและเตรียมร่างอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นสำหรับกระทรวงมหาดไทยไม่ขัดข้อง ยินดีรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : จะมีท่านสมาชิกผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น (ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ผมจะได้ขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า สมควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไปหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่า สมควรที่จะรับหลักการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๓๓ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น (ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ของคุณอมร จันทรสมบูรณ์ และคณะ เป็นเอกฉันท์ คุณอมรจะเสนอส่งคณะกรรมการสมาชิกรัฐสภาหรือวิสามัญ

นายอมร จันทรสมบูรณ์ : กระผมขอเสนอส่งคณะกรรมการสมาชิกรัฐสภาพิจารณาครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณอมรเสนอส่งคณะกรรมการสามัญชุด
การปกครองพิจารณา จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าส่งคณะกรรมการสามัญชุด
การปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายในกี่วัน

นายอมร จันทรมบูรณ์ : กระผมขอเสนอแปรญัตติตามข้อบังคับครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณอมร เสนอแปรญัตติตามข้อบังคับ จะมี
ท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่ากำหนดการแปรญัตติตามข้อบังคับ

ระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ของ
คุณอมร จันทรมบูรณ์ เช่นเดียวกัน

(สำเนา)

วันที่ ๕๑๓/๒๕๑๗ วันที่ ๑๕ ก.พ. ๒๕๑๗

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ฉบับนี้มา
เพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ได้แนบบันทึกหลักการและ
เหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้มาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

อมร จันทรมบูรณ์

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ

(นายสุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ)

หัวหน้าแผนกระเบียบวาระ

กองการประชุม

มณี พิมพ์

๒๕๑๗ ทาน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๕๖

เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้กำหนดหน้าที่ต่าง ๆ ให้เทศบาลต้องจัดทำภายในเขตเทศบาล แต่กิจการบางอย่างที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนผู้ยากจน คือ กิจการโรงรับจำนำและกิจการสถานสินเชื่อ เทศบาลยังมีได้มีหน้าที่ที่ต้องจัดทำขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ และโดยที่พิจารณาเห็นว่ากิจการโรงรับจำนำและกิจการสถานสินเชื่อชนบทเป็นแหล่งที่อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนผู้ยากจนในกรณีที่มีความจำเป็นเกี่ยวกับการเงินเพื่อยังชีพของครอบครัว สมควรกำหนดให้เทศบาลมีหน้าที่ต้องจัดให้มีการดำเนินกิจการโรงรับจำนำหรือกิจการสถานสินเชื่อชนบทภายในเขตเทศบาลเมืองและเทศบาลนครทุกแห่งเพื่อช่วยเหลือประชาชนผู้ยากจนต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ร่าง
พระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเทศบาล

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ...) พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๕๓ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลเมือง มีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาล ดังต่อไปนี้

- (๑) กิจการตามระบุไว้ในมาตรา ๕๐
- (๒) ให้มีน้ำสะอาดหรือการประปา
- (๓) ให้มีโรงพยาบาล

- (๔) ให้มีและบำรุงสถานที่ทำการพิทักษ์และรักษาคนเจ็บไข้
- (๕) ให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ
- (๖) ให้มีและบำรุงส้วมสาธารณะ
- (๗) ให้มีและบำรุงการไฟฟ้า หรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น
- (๘) ให้มีการดำเนินกิจการโรงรับจำนำหรือสถานสินเชื่อชนาภิบาล"

มาตรา ๔ ให้เทศบาลเมือง และเทศบาลนคร จัดตั้งโรงรับจำนำ หรือสถานสินเชื่อชนาภิบาลขึ้นภายในเขตเทศบาล ภายในกำหนดสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) อมร จันทรสุมบรณ์ ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) ศรีภูมิ สุขเนตร ชมพู อรรถจินดา วิทย์ ต้นเตยกุล ประวีณ ณ นคร
 พ.ต.ท. ประจักษ์รา บุณนาค พันัส สิมะเสถียร สนั่น ตูจินดา ณัฐวุฒิ สุทธิสงคราม
 สำราญ วังศพัทธ์ เกษม สุวรรณกุล นิสสัย เวชชาชีวะ ก่อ สวัสดิพัฒนาชัย
 เต็มสิริ บุญยสิงห์ จิตติ ดิงศภัทัย ชูสิน โคนันท์ เฉลิมชัย วสินนท์
 ปริญญา ชวลิตธำรง มารุต บุณนาค ตันย บุณนาค มะเนาะ ยูเด็น
 พงศ์เพ็ญ ศกุนตาทัย ผู้รับรอง

แผนกระเบียบวาระ

h/wm

มณี พิมพ์

h/wm ทาน

นายอมร จันทรสมบูรณ์ : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ ร่างพระราชบัญญัติเทศบาลนั้น ความจริงแก้ไขอยู่เพียงมาตราเดียวครับ และมีสาระสำคัญคือว่า บังคับให้เทศบาลตั้งโรงรับจำนำหรือสถานสินเชื่อธนภิบาล มาตราเดียวนั้น แต่ความจริงเป็นเรื่องที่มีความสลับสำคัญอยู่มาก ถ้าหากเราดูวิวัฒนาการในด้านจากต่างประเทศแล้ว เราจะเห็นว่าก่อนที่ประเทศจะใช้ระบบประกันสังคมนั้น คนยากจนนั้นมีที่พึ่งอยู่คนเดียว ก็คือโรงรับจำนำครับ เพราะว่าคนยากจนนั้นพูดกันโดยปกติแล้ว ก็ไม่มีทรัพย์สินที่จะไปกู้ยืมเงินจากใคร ไปกู้ธนาคารเขาก็ไม่ให้ เพราะว่าไม่มีหลักทรัพย์ เพราะฉะนั้นโรงรับจำนำ หรือพูดกันง่ายๆ ก็คือธนาคารของคนจน และคนจนก็จะมีแต่ของใช้สอยที่ติดอยู่กับตัวนะครับ เป็นต้นว่า นาฬิกา บ้าง ปากกาบ้าง หรือว่าสร้อยคอบ้าง สิ่งเหล่านี้เป็นทรัพย์สินที่เขามีอยู่ และเมื่อเขาเดือดร้อนขึ้นมา เขาคงจะหาแหล่งเงินกู้ได้โดยดอกเบี่ยนั้นเป็นธรรม คือหมายความว่า ไม่ใช่ไปถูกขูดรีดจากนายทุน ดังนั้นในต่างประเทศจึงได้ใช้ระบบโรงรับจำนำนั้นเป็นเครื่องที่จะแก้ไขปัญหาเรื่องนายทุนเงินกู้ แต่ว่าในต่างประเทศนั้นได้ผ่านระยะนี้ไปแล้ว ในระยะนี้นั้นเขาได้ใช้ระบบประกันสังคมขึ้นมา แต่เนื่องจากระบบประกันสังคมของเรานั้น เราจำเป็นที่จะต้องสร้างอยู่อีกนานะครับ กระผมกะว่าอย่างน้อยประมาณ ๑๐ ปี คือประกันความเจ็บป่วย ประกันการว่างงาน เมื่อระบบการประกันสังคมตั้งขึ้นแล้ว โรงรับจำนำก็จะหมดบทบาทไปในตัว แต่ขณะนี้เนื่องจากระบบการประกันสังคมของเรายังไม่เกิด เราจำเป็นที่จะต้องใช้โรงรับจำนำนั้นเข้ามาแก้ปัญหาในระยะชั่วคราวนี้ก่อน และการแก้ปัญหาในระยะชั่วคราวนี้ จึงต้องพึงเล็งในด้านที่ว่าโรงรับจำนำควรจะต้องเป็นโรงรับจำนำของท้องถิ่น หรือของราชการ เพื่อป้องกันข้อเสีย ๒ ประการคือ ประการแรกมิให้มีการขูดรีดนะครับ มิให้เอาดอกเบี่ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด โรงรับจำนำไม่ใช่ธุรกิจที่จะพึงหากำไร อันนี้คือประการแรกของผลประโยชน์ของโรงรับจำนำ และประการที่ ๒ ก็คือป้องกันการมิให้มีการรับของโจร โรงรับจำนำของเอกชนนั้น ไม่ว่าจะควบคุมอย่างไรก็ย่อมมีข้อเสียอยู่ได้เสมอ ดังนั้นในต่างประเทศก็เป็นแนวที่จะปฏิบัติกันอยู่ว่า โรงรับจำนำนั้นจะเป็นเรื่องซึ่งท้องถิ่นนั้นให้เงินเชื่อแก่ผู้ที่ยากไร้ ดังนั้นในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เมื่อเรามีเจตนาที่จะปราบการรับของโจรของโรงรับจำนำของเอกชนแล้ว เราจำเป็นที่จะต้องสร้างโรงรับจำนำที่มีการจัดระบบที่ดี แล้วก็ไม่ขูดรีดจากประชาชนนะครับ เพราะว่าลูกค้าของโรงรับจำนำนั้นได้แก่ผู้ที่ไม่มทรัพย์สิน ถ้าหากใครคิดเอากำไรจากธุรกิจ

โรงรับจำนำนั้น ผู้นั้นถือได้ว่าไม่มีศีลธรรม ในกฎหมายฉบับนี้จึงบังคับให้เทศบาลเมืองกับเทศบาลนครจัดตั้งโรงรับจำนำ จัดสถานสินเชื่อชนาภิบาล สถานสินเชื่อชนาภิบาลนั้นได้เสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติอยู่ในระเบียบวาระวันนี้แล้วนะครับ ซึ่งยังไม่ได้ผ่าน โดยมีหลักการว่าให้มีการจำนำเงินเดือนได้ ซึ่งขณะนี้เรายังไม่ได้พูดนะครับ แต่ถ้าหากว่าร่างพระราชบัญญัติสถานสินเชื่อชนาภิบาลนั้นตกไป ก็คงจะต้องตัดจากกรณีนี้ออกไป แต่เจตนาที่คิดว่าบังคับให้เทศบาลเมืองและเทศบาลนครทุกแห่ง เพราะเหตุใดจึงบังคับให้เทศบาลนคร และเทศบาลเมืองทุกแห่ง ก็เพราะว่าอย่างน้อยในจังหวัดหนึ่งนั้นจะต้องมีโรงรับจำนำซึ่งเป็นของราชการนี้ ๑ โรง ในจังหวัดทุกแห่งนั้น จะเป็นเทศบาลเมืองหรือเทศบาลนครนะครับ ซึ่งปัจจุบันนี้ก็มีปรากฏอยู่ในราวสัก ๑๐๐ กว่าแห่ง ดังนั้นถ้าหากถือตามร่างพระราชบัญญัติเทศบาลนี้ บังคับให้เทศบาลทุกแห่งตั้งโรงรับจำนำ หรือสถานสินเชื่อชนาภิบาล ก็จะมีโรงรับจำนำของทางราชการจังหวัดละ ๑ แห่งเป็นอย่างน้อยนะครับ เราต้องการเพียงเท่านั้น หลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ต้องการที่จะบังคับให้เทศบาลตั้งโรงรับจำนำ และเนื่องจากว่ากระผมเกรงว่าเทศบาลเมืองกับเทศบาลนครนั้นจะโรงรับจำนำไม่ทัน ก็เลยมีบทเฉพาะกาลว่าให้ทำการจัดตั้งให้ได้ภายใน ๒ ปี ให้ทั่วทั้งประเทศนะครับ แต่จุดมุ่งหมายก็คือว่า เมื่อจะปราบนายทุนเงินกู้แล้ว เราจำเป็นที่จะต้องหาแหล่งเงินกู้ทดแทนนะครับ เพราะว่าคนที่เดือดร้อนนั้นมีความจำเป็นครับ ถ้าหากว่าเราปราบนายทุนเงินกู้หมดแล้ว และไม่มีแหล่งเงินกู้ทดแทนแล้ว สิ่งที่น่าตกใจได้ก็คือว่าการกระทำผิดทางกฎหมาย ก็คือจะหารายได้ซึ่งจำเป็นที่จะต้องให้ หรือมีเงินนั้นก็ ต้องไปยืมเป็นทาสของนายทุนเงินกู้่อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้เจตนาอันแท้จริงก็คือ เพื่อที่จะเพิ่มแหล่งเงินกู้ให้มีทุกจังหวัด จังหวัดละ ๑ แห่งเป็นอย่างน้อย ขอขอบคุณครับ

นายสุธน ชื่นสมจิตต์ : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมสุธน ชื่นสมจิตต์ ในฐานะที่กระผมเป็นนายกเทศมนตรีอยู่ในปัจจุบันนี้ และเกี่ยวข้องกับเรื่องของโรงรับจำนำ ใครที่จะกราบเรียนว่า กฎหมายฉบับใดก็ตามที่จะออกมาควรที่จะมีผลบังคับได้ และปฏิบัติได้ เรามาพิจารณากันถึงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า เมื่อออกมาเป็นกฎหมายแล้ว เทศบาลทั้งหลายจะปฏิบัติได้หรือไม่ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าพิจารณาอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าปัจจุบันนี้เทศบาลเมืองก็ดี หรือเทศบาลตำบลก็ดี หลายเทศบาลที่ยังพึ่งตัวเองไม่ได้

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อกฎหมายฉบับนี้ออกมาแล้ว เป็นการบังคับว่าต้องดำเนินการ เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ และเป็นเรื่องที่จะปฏิบัติได้ยาก ถึงแม้จะกำหนดกฎเกณฑ์ผ่อนผันให้ในระยะเวลาหนึ่งก็ตาม เพราะเหตุที่ว่าโรงรับจำนำนั้นต้องใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก เงินหมุนเวียนก็นับว่าจะต้องมีเป็นจำนวนล้านบาทอยู่ในมือ ปัจจุบันนี้เงินค่าจ้างคนงานบางเทศบาลไม่มี ไปยืมเงินสะสมที่ได้สะสมไว้ก็ไม่มี ต้องไปกู้เงินธนาคารก็มีบางเทศบาล เพราะฉะนั้นปัญหานี้เป็นปัญหาที่น่าคิดว่า เราจะดำเนินการได้หรือไม่ ปัจจุบันนี้เราจะเห็นได้ว่าแม้แต่กฎหมายที่บังคับไว้ในปัจจุบันนี้หลายอย่าง ก็ปรากฏว่าเทศบาลปฏิบัติไม่ได้ อย่างเป็นต้นว่าบังคับให้มีการบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่าง หรือการประปาอะไรอย่างนี้ ประปาก็ไม่อยู่ในหน้าที่เทศบาล ไฟฟ้าก็ไม่อยู่ในหน้าที่ของเทศบาล แต่บังคับให้เทศบาลจะต้องปฏิบัติ กระผมคิดว่าจะเป็นสิ่งที่ยากในภาคปฏิบัติ กระผมกลับมีความคิดเห็นว่าเป็นปัจจุบันนี้ดีแล้ว เพราะเหตุที่ว่าเทศบาลใดก็ตาม มีฐานะทางด้านการเงินดีพอที่จะทำได้ ก็ดำเนินการอย่างในปัจจุบันนี้ เช่นกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยได้ปฏิบัติอยู่ และพยายามที่จะสนับสนุนให้เทศบาลต่าง ๆ ทั่วประเทศได้ดำเนินการโดยแบบค่อยเป็นค่อยไป รู้สึกว่าได้ผล เทศบาลไหนมีฐานะการเงินดีพอสมควรก็ให้จัดตั้งขึ้นมาได้ และก็ให้การสนับสนุนในการที่จะจ่ายเงินสะสมกิติ หรือเงินยืมด้านอื่นใดก็ได้ และก็พึ่งตัวเองได้ ถ้าเผื่อว่าไปบังคับให้จำเป็นจะต้องมีโดยจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย นี้กระผมก็เกรงว่าจะไปไม่ได้ และจะเป็นที่เดือดร้อนแก่เทศบาลอื่นด้วย ในหลักการนั้นดี แต่กระผมเกรงในแง่ภาคปฏิบัติครับผม

พันตำรวจเอก นิรันดร ชัยนาม : ท่านประธานที่เคารพยิ่ง ความจริงในหลักการหรือเป้าหมายของผู้เสนอนั้นก็เป็นหลักการที่ดี เพื่อจะได้ช่วยเหลือคนยากจนหรือเป็นการป้องกันนายทุนที่มั่งคั่งเอาเปรียบแก่คนยากจน ซึ่งในปัจจุบันก็มีอยู่มาก คือดอกเบี้ยเมื่อไปจำนำหรือจำนอง ดอกเบี้ยสูงกว่าราคาปกติที่ทางกฎหมายกำหนด แต่กระผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกผู้ท้อภิปรายเมื่อคืนนี้ การกระทำนั้นรู้สึกเป็นของง่าย แต่มองดูโดยหลักของการกระทำจริง ทำไม่ได้ การจัดตั้งโรงจำนำนั้นไม่ใช่การบริการประชาชนอย่างเดียว แต่เป็นเทศบาลนิชย์ ตามกฎหมายเป็นเทศบาลนิชย์ด้วย เมื่อเป็นเทศบาลนิชย์นั้น การดำเนินการกิจการเทศบาลนิชย์นั้นต้องหวังผลข้างหน้าเหมือนกัน อย่างน้อยที่สุดต้องไม่ขาดทุนหรือต้องให้มี

ถ้าใครพอสมควร และมีระเบียบมีกฎหมายอยู่แล้วว่า การดำเนินเทศพาณิชย์นั้นจะทำโดยไม่หวังผลประโยชน์เลยหรือไม่ได้รับผลตอบแทนคืนมาเลยไม่ได้ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า การทำนี่เป็นการเสี่ยงเป็นอย่างมากต่อเทศบาล ถ้าเขาไม่พร้อม ไปบังคับให้เขาทำ ก็เท่ากับเขาเสี่ยง การเสี่ยงนี้มีหลายอย่าง เสี่ยงตั้งแต่การลงทุนกู้มา แต่สำคัญที่สุดเจ้าหน้าที่ดำเนินการ คือผู้จัดการหรือผู้ช่วยผู้จัดการ หรือพนักงานตีราคา นี่ส่วนมากที่ดำเนินการนี้ กระผมเรียกว่า เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ต้องใช้ลูกจิ้นหรือคนที่เกือบจะเป็นเงินเอามาเป็นผู้จัดการ หรือพนักงานตีราคา เพราะฉะนั้นถ้าการตีราคาตีราคาไม่เป็น ไม่รู้ค่าของของเลยแล้ว ในไม่ช้าโรงรับจำนำ จะต้องประสบความพินาศ หรือหากว่ามีใจเอนเอียงไปเข้ากับผู้ที่มาจำนำ ของราคา ๑,๐๐๐ บาท ตีให้เสีย ๑,๕๐๐ บาท หรือตี ๑,๐๐๐ บาทเต็มก็แย่แล้ว นี่กระผมเห็นว่าเป็นการยากมากที่ปฏิบัติได้ ข้อสำคัญที่สุดคือว่ากำหนดเวลาที่ต้องทำภายใน ๒ ปี นี่กระผมว่าเป็นการบังคับเทศบาล ซึ่งเขายังไม่พร้อมที่จะทำ ถ้าไปบังคับให้เขาทำแล้ว ใครเป็นผู้รับผิดชอบ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นในภายหลัง กระผมคิดว่าปล่อยให้ค่อยทำค่อยไป โดยกาลเวลา เพราะสิ่งนี้ก็มันเป็นประโยชน์แก่ประชาชนผู้ยากจนอยู่แล้ว แต่ไม่สมควรที่จะกำหนดว่าต้องทำภายในเวลาเท่านั้นเท่านี้ ซึ่งกระผมคิดว่าเทศบาลทุกเทศบาลนั้นอยากจะทำ लेकिन เพราะสิ่งที่ได้มานั้น มาช่วยงบประมาณของเทศบาลในเรื่องการบำรุงห้องที่อย่างอื่นเป็นอย่างมาก

นายอมร จันทรสมบูรณ์ : ขอบคุณครับท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะกราบเรียนถึงแนวความคิดสักนิดหนึ่งว่า อันนี้เราไม่ได้มองโรงรับจำนำนั้นเป็นธุรกิจ ประการที่ ๑ ขอให้เราคิดว่าเราเปลี่ยน คอนเซ็ปท์ (concept) ว่าโรงรับจำนำนั้นเป็นบริการสาธารณะที่ท้องถิ่นจำเป็นจะต้องจัดให้แก่ผู้ยากไร้ในท้องถิ่นของตน กระผมยังจะไม่พูดว่าโรงรับจำนำนั้นจะได้กำไร หรือจะขาดทุน แต่ว่าถึงแม้ขาดทุนก็จำเป็นต้องทำด้วยการไปเก็บภาษีจากท้องถิ่นนั้นมาช่วยเหลือคนยากไร้ให้ได้ กระผมได้กล่าวแล้วว่า บทบาทของโรงรับจำนำนั้นอยู่ในราวสัก ๑๐ ปีเท่านั้นเอง ก่อนที่การประกันสังคมจะเกิดขึ้น แต่ถ้าหากเราคิดว่าโรงรับจำนำเป็นสิ่งที่ไม่ทำไรแล้ว สิ่งนั้นเราวางแนวความคิดของเราพลาดไปแล้ว เราต้องวางแนวว่าโรงรับจำนำเป็นบริการสาธารณะประการหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ถึงแม้ว่าจะต้องขาดทุนก็จำเป็นต้องเก็บภาษีเทศบาลนั้นมาดำเนินการให้ได้ สำหรับประการที่ ๒ ที่ว่าอีกประการหนึ่งก็คือว่า โรงรับจำนำ

นั้นจะกำไรหรือขาดทุน กระผมยอมรับว่ามีส่วนน้อยจะต้องขาดทุน แต่มีส่วนใหญ่ควรจะทำได้กำไร ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่าถ้าหากไม่ได้กำไรแล้ว เอกชนย่อมจะไม่เข้ามาจัดทำเป็นอันขาดนะครับ แล้วเมื่อเราสร้างโรงรับจำนำของเทศบาลแล้ว เราก็เลิกโรงรับจำนำของเอกชนไป เราจะไม่แข่ง แต่เมื่อหมดใบอนุญาตโรงรับจำนำของเอกชนแล้ว ต้องเลิกไป เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นการเอากำไรจากบุคคลซึ่งไม่มีอะไรอยู่แล้ว เทศบาลจะต้องบริการแก่คนยากไร้ในท้องที่ของตนเอง ไม่ใช่ไปหากำไรจากคนยากไร้ และพูดถึงการดำเนินกิจการโรงรับจำนำนั้น กระผมได้มองแล้วแบบฟอร์มในปัจจุบันนี้รู้สึกว่าการปรึกษาหารือว่าจะไรต่ออะไรนี้ กินเบี้ยประชุมบ้าง กินค่าตอบแทนบ้าง มากเกินไปจนกระทั่งขาดทุน ทั้ง ๆ ที่เอกชนนั้นได้กำไรเยอะแยะไปหมด ด้วยเหตุนี้เองแบบฟอร์มของโรงรับจำนำนั้น จึงควรจะเปลี่ยนฟอร์มใหม่ แต่เนื่องจากว่ามีโรงรับจำนำเก่าอยู่แล้ว กระผมจึงไม่ได้เปลี่ยน กระผมเปลี่ยนเฉพาะเรื่องสถานีสินเชื่อธนาภิบาล การจัดธุรกิจ หรือจัดบริการสาธารณะของสถานีสินเชื่อธนาภิบาลนั้น จะทำในรูปของนิติบุคคล มองเห็นผลได้ชัดเจนว่า สิ่งเหล่านี้จะได้กำไรหรือขาดทุนอย่างไร ไม่ใช่ไปรวมอยู่กับงบประมาณส่วนรวมของเทศบาลนะครับ ซึ่งอาจจะรั่วไหลอย่างไรก็ได้ แต่ถ้าโรงรับจำนำซึ่งเป็นบริการสาธารณะ จัดในรูปของนิติบุคคลแล้ว เราจะมองเห็นทันทีว่ารายได้รายจ่ายนั้นรั่วไหลที่ไหนบ้าง และร่างพระราชบัญญัติสถานีสินเชื่อธนาภิบาลได้ร่างขึ้นมาในฟอร์มนั้น และในร่างเดิมของกระผมซึ่งขณะนี้ได้ถูกทางท่านประธานสภาบอกว่า มันเกี่ยวกับการเงิน กระผมก็เลยได้ตัดออกไป ก็คือว่า กระผมให้นิติบุคคลซึ่งเป็นสถานีสินเชื่อธนาภิบาลนั้นกู้เงินได้นะครับ โดยรัฐบาลจะต้องค้ำประกัน อันนี้ก็ไม่ใช่กระผมคิดขึ้นเองหรอกนะครับ แต่ว่ากระผมก็เอามาจากที่ได้อ่าน ๆ และนอกจากนั้นกระผมได้เคยเขียนไว้ในร่างเดิมของกระผมว่า สถานีสินเชื่อธนาภิบาลนั้นต้องยกเว้นภาษีนะครับ ทั้ง ๒ มาตรานี้ก็ท่านว่าเกี่ยวกับการเงิน กระผมก็ได้ตัดไปออกนะครับ ด้วยเหตุนี้เองถ้าหากเราฟอร์มรูปในโรงรับจำนำหรือว่าในสถานีสินเชื่อธนาภิบาลในลักษณะที่มันเป็นนิติบุคคล มองเห็นผลได้ชัดเจนว่ากำไรหรือขาดทุนเพราะอะไรนะครับการไปกู้เงินเข้ามาแล้วมีรัฐบาลค้ำประกันนั้น ถ้าเราฟอร์มไว้ในลักษณะนี้แล้ว กระผมว่าเราควรจะทำได้นะครับ ในส่วนใหญ่ว่าควรจะทำได้ ในบางแห่งอาจจะขาดทุน แต่กระผมได้กล่าวไว้ว่าในบางแห่งที่ขาดทุนนั้นต้องถือว่าเป็นบริการที่เทศบาลจะให้แก่ผู้ยากไร้ในท้องถิ่นของตน ขอขอบคุณครับ

นายชำนาญ พจนาน : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมอยากจะเรียนว่า ตามที่ท่านผู้เสนอได้เสนอเห็นแก่คนยากคนจน โดยถือว่าหน้าที่เกี่ยวกับการจัดโรงรับจำนำควรจะเป็นบริการนั้น นับว่าเป็นความคิดที่ก้าวหน้าเป็นอย่างยิ่ง แต่กระผมอยากจะให้ท่านผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ทราบข้อเท็จจริงอันเป็นมูลฐานเกี่ยวกับเทศบาลเสียก่อนว่า ขณะนี้เทศบาลเมืองกิติ เทศบาลนครกิติ ซึ่งมีทั้งหมด ๘๔ แห่ง เรามีโรงรับจำนำอยู่แล้วทั้งหมด ๕๑ เทศบาล จำนวนรวมทั้งที่กำลังจะอนุมัติจัดตั้งใหม่ ๖๑ แห่ง โรงรับจำนำเหล่านี้ตั้งขึ้นมากด้วยความริเริ่มทางด้านท้องถิ่นเอง ด้วยการสนับสนุนของกระทรวงมหาดไทย ท่านคงจะลืมนึกไปถึงหลักการปกครองท้องถิ่นซึ่งกระผมเชื่อว่าท่านศึกษามา แต่ที่ท่านอาจจะผลลไป กระผมไม่ทราบว่าเรื่องอะไรที่จะต้องไปยึดเยียดให้เทศบาลทำในสิ่งที่เขาทำไม่ได้แล้วก็อยากจะเรียนว่าเทศบาลในประเทศไทยในจำนวนที่กระผมเรียนแล้วนั้น มีหลายแห่งที่รายได้ไม่ถึง ๑ ล้านบาท ยกตัวอย่างเช่นเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน มีรายได้เพียง ๓ แสนกว่าบาทเท่านั้น เมืองสตูล เมืองกระบี่ พังงา แม้กระทั่งใกล้ ๆ กรุงเทพฯ นี้เองคือ ปทุมธานีก็มีรายได้เพียง ๖ แสนเศษเท่านั้น แล้วท่านได้คำนึงถึงหรือเปล่าว่า หน้าที่ของเทศบาลที่ระบุไว้ในมาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ นั้น หมายถึงเทศบาลตำบล เทศบาลเมือง เทศบาลนคร มีหน้าที่บังคับให้ทำดังหลายอย่าง เทศบาลก็ยังไม่มีปัญหาที่จะทำ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของประชาชน เรื่องท่อระบายน้ำ เรื่องสิ่งโสโครก ขยะ มูลฝอย เรื่องถนนหนทางกิติ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องทำ ส่วนประชาชนที่ยากจนในเขตเทศบาลนั้น กระผมเองกระผมก็เคยเป็นนายกเทศมนตรี เป็นเทศมนตรีมาในสมัยที่มีการแต่งตั้งชั่วคราว ก็ได้ประสบพบเห็นว่าผู้ที่เอาไปจำนำนี้มีเป็นส่วนน้อย และส่วนมากก็ไม่มีปัญหาที่จะไปถ่ายคืน กระผมเคยเซ็นผ่านเรื่องทรัพย์สินจำนำหลุดนี้มีถึง ๘๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ อันนี้มันเป็นเรื่องลำบากครับ นอกจากนั้นก็ประชาชนที่อ้างว่าเดือดร้อนนั้น ขอให้เราได้คำนึงถึงว่าเราได้แก้ในปัญหาที่เป็นต้นตอของสาเหตุหรือไม่ โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ เช่นเมืองที่มีหน่วยทหารอเมริกันอยู่ในขณะนี้ หรือเมืองที่มีการพนัน โดยเฉพาะแหล่งที่เพาะเชื้อการพนัน มีทั้งอบายมุข มีทั้งการลักเล็กขโมยน้อยต่าง ๆ นั่นก็คือแหล่งที่มีสนามม้า อย่างนี้เป็นต้น อันนี้เป็นแหล่งที่ทำให้รายได้ให้แก่โรงรับจำนำของเทศบาล แต่อย่าลืมนะว่าโรงรับจำนำนั้น เราก็มีกฎหมายที่ให้เอกชนทำได้ ถ้ามองในหลักการแล้ว ทางราชการนี้ไม่ควรจะเข้ามาแย่ง หรือแข่งขันกับเอกชนที่จะทำ

ควรจะปล่อยให้ทางพนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาให้เอกชนลงทุนไป หรือเทศบาล ถ้าหากบุคคลมีประสิทธิภาพที่จะทำงานได้ ก็แล้วแต่เทศบาล ซึ่งเป็นเรื่องของท้องถิ่น เขาจะพิจารณาของเขาเอง เพราะอย่างไรๆ เราก็สนับสนุนในหลักการปกครองท้องถิ่น เมื่อรายได้จำเป็นจะต้องนำไปทำหน้าที่หลายๆ อย่างแล้ว กระทบคิดว่าโรงรับจำนำนี้เป็นเพียงหน้าที่ หรืออาจจะถือว่าเป็นบริการเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ถึงกับทำให้ราษฎรต้องเดือดร้อนเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้นกระทบก็อยากจะเรียนว่า ในหน้าที่ของเทศบาลเมือง เทศบาลนครนั้น มีอยู่แล้ว คือหมายความว่าเทศพาณิชย์มีอยู่แล้ว เทศบาลอาจจะพิจารณาตามความเหมาะสม ทำได้ เพราะกิจการโรงรับจำนำนั้นเป็นกิจการเทศพาณิชย์อย่างหนึ่ง กระทบเชื่อว่าในที่นี้จะเต็มไปด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ คงจะไม่ปฏิเสธว่าโรงรับจำนำไม่ใช่เทศพาณิชย์นะครับ ไม่จำเป็นต้องไปออกกฎหมายบังคับว่าจะต้องให้ทำภายใน ๒ ปี ซึ่งเป็นการเลิวิสัยที่เทศบาลอีกประมาณไม่ถึง ๒๐ แห่งเท่านั้นที่ยังไม่ทำ ๑๖ แห่งเท่านั้นครับที่ยังไม่ทำ ปล่อยให้กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ สิ่งที่ท่านควรจะทำหรือกระตุ้นรัฐบาลให้ทำนั้น ก็คือการเพิ่มรายได้ให้แก่ท้องถิ่นให้เขาสามารถที่จะทำนุบำรุงบริการประชาชนให้แก่ท้องถิ่นได้ ซึ่งขณะนี้ภาษีที่ให้แก่ท้องถิ่นนั้น ภาษีหลักมีอยู่ไม่กี่อย่าง ส่วนนอกนั้นก็เป็ภาษีเสริมเพียง ๕ เปอร์เซ็นต์ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ สิ่งที่เราควรจะได้มาพิจารณาหรือเสนอกฎหมายขึ้นมา ท่านอาจจะอ้างว่า เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน แต่การเงินถ้าทางรัฐบาลท่านรับรอง สมาชิกก็มีสิทธิที่จะเสนอได้ กระทบจึงเห็นว่าไม่ควรที่จะรับหลักการในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยเหตุผลใหญ่ๆ ก็คือหมายความว่า ๑. รายได้ไม่เพียงพอ แล้วก็เป็นที่ของท้องถิ่นเขาเองที่เขาคิดจะทำ เมื่อเขามีรายได้ นอกจากนั้นก็ถือว่ามีหน้าที่อยู่แล้วตามกฎหมาย คือเป็นเทศพาณิชย์ อีกประการที่ ๑ ที่สำคัญที่สุดที่เป็นภาระของรัฐบาล การสร้างโรงรับจำนำนั้นจะต้องลงทุนถึง ๕ ล้านบาทเป็นอย่างต่ำ และจะต้องมีเงินทุนหมุนเวียนไม่น้อยกว่า ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งรวมก็เป็น ๖ ล้านบาทเศษ สิ่งเหล่านี้เทศบาลจะไปเอาเงินที่ไหนมาทำ นอกจากกู้ทางเงินทุน ก.ส.ท. หรือเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ซึ่งก็ขอกูมาทางกระทรวงมหาดไทย การกู้เงินนั้น ส่วนใหญ่แล้วเราจะกู้ไปในการสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า ประปา อะไร เป็นส่วนใหญ่ แม้กระนั้นเทศบาลต่างๆ ก็ยังไม่อาจที่จะรับเงินกู้ได้ทุกแห่ง หรือเต็มเม็ดเต็มหน่วย ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นแก่ประชาชนในท้องถิ่นเกือบจะ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์นะครับอันนี้ กระทบก็ขอเรียนว่าเป็นเรื่องที่ยอยากจะกราบเรียนให้สภานี้ได้พิจารณา

ว่าควรจะได้รับหลักการหรือไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ นอกจากนั้นกระผม ยังเห็นว่า การที่จะมาบังคับให้เทศบาลทำในสิ่งที่ไม่อยากจะทำ ๑๕ - ๑๖ แห่งนั้น เป็นเรื่อง ที่ว่าไม่ถูกต้องกับหลักการปกครองท้องถิ่นเป็นอย่างยิ่ง กระผมก็ขอกราบเรียนเพียงแค่นี้ครับ

นายใหญ่ ศรีตชาติ : ท่านประธานครับ ผมคิดว่า ผมเป็นคนแรกที่ตั้งโรงรับจำนำ ของเทศบาลขึ้นในประเทศไทย อย่างน้อยก็มีเพื่อนสมาชิกคนหนึ่งเป็นพยานในความจริงข้อนี้ ได้ การตั้งในครั้งแรกนั้นต้องไปตกลงกับกรมประชาสงเคราะห์เพื่อจะให้เทศบาลแห่งหนึ่ง อุปสรรค ก็มีอย่างที่ว่ากันมานี้ ว่ามันจะเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ แต่ว่าเทศบาลที่ผมไปตั้งนั้นมันเป็น เทศบาลที่มีรายได้พอสมควร คือ ๑๐ ล้านบาท ที่นครสวรรค์ ก็ได้อนุมัติไปครั้งแรกดูเหมือน ว่าจะเดินแหล่งทดลอง เมื่อทำกันไปแล้วเกิดผลดี แต่ผลดีไม่ตรงอย่างที่ผู้เสนอกฎหมาย เข้ามา มันกลับไปตรงกันอย่างที่ฝ่ายค้าน เมื่อกันี่เสีย มันได้เป็นเงิน แต่ว่าบริการสาธารณะไม่ ค่อยจะได้ ก็ไปนั่งวิเคราะห์เหตุการณ์ว่า ถูกหรือผิดที่เราตั้งโรงรับจำนำขึ้นในที่เมือง ผมก็มอง เห็นว่าถ้าจะสงเคราะห์คนยากจนแล้ว คนที่ยากจนต้องอาศัยโรงรับจำนำนั้น เทศบาลตำบล สำคัญยิ่งกว่าเทศบาลเมือง แต่ว่าหลักการในกฎหมายฉบับนี้เขียนมาว่า ให้แก่มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๓ มันไม่ถึงเทศบาลตำบล ผมก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ทำไมถึงไม่นึกถึงคนที่จำเป็น จะต้องกู้โดยเสียดอกเบี้ยมากที่สุด ก็คือชนบทคือ เทศบาลตำบล หรือบริเวณใกล้ๆ เทศบาล ตำบล จริงหรือเทศบาลบางตำบลมันก็ใหญ่กว่าเทศบาลเมือง นี่ข้อเท็จจริง แต่อย่างนั้นก็ ตาม การที่มีโรงรับจำนำขึ้นนั้น ที่ผมทำขึ้นเดี๋ยวนี้ก็ยังมีการรับสำหรับสำหรับส่งไปสมทบ งบประมาณแผ่นดิน มันจะชั่วจะดี จะเท็จจะจริงอย่างไร มันก็ยังได้รายรับ แต่ความหมด เปลืองมันก็จริงอย่างที่ผู้เสนอว่า มันไปหมกอยู่กองควบคุมทางกระทรวงนี้แหละ ตั้งเทศบาล ตั้งโรงจำนำเสียยับเยินเลย ตรวจบัญชีบ้างอะไรบ้าง เอาฮู้เรื่อย ก็เคยทะเลาะกันเมื่อผมอยู่ นี้ก็ออกมาแล้ว เดียวนี้มันเป็นอย่างไร ผมไม่ทราบ แต่ผมไม่เห็นด้วยในหลักการ ประเด็น ประเด็นสำคัญก็คือว่า เราอยากให้เป็นประชาธิปไตย เมื่อจะเป็นประชาธิปไตย เราจะให้อำนาจ ท้องถิ่น แม้จะเขียนลงไปในบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญเสียด้วยซ้ำ ผมอยากจะเรียนท่านสมาชิก ว่า กรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญนั้น ให้เสรีภาพท้องถิ่น นี่ขั้นกรรมาธิการ ตามกฎหมาย ท้องถิ่น ไม่ใช่แต่เพียงกำหนดนโยบายให้เสรีภาพ แม้ในการเงิน เมื่อเราให้เสรีภาพเขาอย่าง

นั้น ถ้าไปเขียนบังคับให้เขาต้องตั้ง ถ้าประชาชนที่นั่นเขาไม่ยอมให้ตั้ง มันก็ขัดเสรีภาพ
 อย่างที่เราปรารถนาคืออยู่ที่เราอยู่ที่นี้ เราได้ตัวอย่างว่าตำบล ก. ตำบล ข. แกลยกตั้ง
 โรงรับจำนำไม่ยอม ฉันจะออกกฎหมายข้อบังคับให้แกต้องตั้ง ทั้งๆ ที่เขาไม่ยอม ชาวบ้าน
 ก็ไม่ยอม ใครมาเป็นคณะเทศมนตรี เป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบล หรือเทศบาลเมืองที่ไม่
 ยอมตั้งโรงรับจำนำ ก็จะมีนโยบายว่าไม่ตั้ง ไม่ตั้ง แต่กฎหมายนี้บังคับให้ต้องตั้ง อ้ายนี้จะเป็น
 การทำลายสิทธิขั้นมูลฐานของประชาชน ผมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งก็เพราะประเด็นนี้

นายอาษา เมฆสวรรค์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม อาษา เมฆสวรรค์ กระผม
 เห็นใจ ผู้ที่ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็มีความปรารถนาดีต่อคนยากจนเป็นอันมาก
 และก็เห็นใจต่อไปว่าตั้งแต่ผู้เสนอได้ชี้แจงแล้ว ผู้อภิปรายแต่ละท่านก็มีความเห็นท่านเองที่ว่า
 ไม่เห็นด้วยหรือไม่เห็นพ้องกับความเห็นแทบทุกคน กระผมเองก็ไม่อยากจะค้านนะครับ แต่ว่า
 ขอเรียนถึงเหตุผลที่เห็นพ้องด้วยไม่ได้บางประการนะครับ คือส่วนใหญ่ตามข้อเท็จจริงหรือ
 เรื่องควรไม่ควรอย่างไรนี้ ทางสมาชิกหลายท่านอภิปรายไปแล้ว กระผมคิดว่าเป็นที่กระจ่าง
 แจ่ม กระผมก็จะเรียนในเรื่องว่า ในหลักการเราควรจะเป็นอย่างไร และเรื่องโรงรับจำนำ จริงๆ
 เดียวนี้มันเป็นอย่างไร พอเป็นแนวประกอบการพิจารณา คืออยากจะเรียนว่า ในการเกี่ยวกับ
 โรงรับจำนำซึ่งผู้เสนอร่างกฎหมายบอกว่าเราควรจะให้ท้องถิ่นทำ หมายความว่าไม่ให้เอกชน
 ทำ อะไรต่างๆ นานาตามที่เสนอเหตุผลไปแล้วนั้น ก็อยากจะเรียนข้อเท็จจริงว่า เรื่องเกี่ยวกับ
 โรงรับจำนำนี้เป็นนโยบายของรัฐบาล ตั้งแต่สมัยรัฐบาลจอมพล สฤษดิ์ มาแล้ว สำหรับต่าง-
 จังหวัดคือนอกจากเขตกรุงเทพมหานครนั้น เราสงวนว่าให้ท้องถิ่นทำ เราไม่ให้เอกชนทำ
 อันนี้เป็นนโยบายมานานแล้ว แล้วก็ได้พยายามส่งเสริมที่จะช่วยให้เทศบาลต่างๆ มีโรงรับจำนำ
 เพื่อเป็นการช่วยเหลือความขัดสนแก่ชัด ให้คนยากคนจนนั้นได้มีโอกาสที่จะได้ผ่อนผันความ
 ทุกข์ยากไปได้ โดยให้เสียดอกเบี้ยต่ำกว่าเอกชน และก็ไม่ให้เอกชนทำละครับ อันนี้ก็ทำไปเรื่อย
 มา ทีนี้ปัญหาอยู่ที่ว่าผู้เสนอร่างกฎหมายนี้อยากจะให้บังคับลงเป็นกฎหมาย กำหนดเป็นหน้าที่
 ต้องกระทำ ปัญหาที่เราควรพิจารณาก็คือว่าความเหมาะสม ความสมควรหรือไม่ควรอย่างไรที่
 จะกำหนดลงในกฎหมายอย่างนี้ อันนี้เป็นปัญหาเท่านั้น กระผมเองคิดว่าในหลักการทั่วไป
 ของการปกครองท้องถิ่น กระผมอยากจะเรียนว่า ในต่างประเทศก็ไม่ค่อยมีละครับ ที่เขาจะ
 เขียนกำหนดให้ท้องถิ่นหรือหน่วยราชการต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ ส่วนมากที่เห็นกำหนดก็

อาจจะมีความเห็นว่าหน้าที่ท้องถิ่นจะกำหนดมีอะไรบ้าง มีทำได้อย่างนั้นเหมือนกัน แต่ไม่ได้บังคับท้องถิ่นเขาทำ บางแห่งก็ไม่กำหนดลงไปเลย กว้างๆ ท้องถิ่นเข้าใจเองว่า หน้าที่ของท้องถิ่นนั้นมืออย่างไร สมควรจะทำอย่างไร มีเงินมีทองก็ทำเข้าไป เป็นเรื่องของประชาชนและผู้ที่ประชาชนเลือกเข้าบริหารท้องถิ่น จนกระทั่งในบางครั้งในอเมริกานั้น บางที่ท้องถิ่นก็ทำมากไปจนรัฐบาลของรัฐบอกว่าทำมากเกินไปแล้ว เป็นหน้าที่ของรัฐ อย่างนี้ก็ต้องเถียงกัน เมื่อเถียงกัน แย่งกันทำ ก็ต้องศาลตัดสิน อย่างนี้ ส่วนมากเป็นอย่างนี้ ที่นี้ของเราการปกครองท้องถิ่นของเรานั้นมีประวัติการปกครองมานานโดยรวมอำนาจไว้ในส่วนกลาง ที่นี้เราอยากจะให้ประชาชนปกครองตนเอง เราก็หีบยี่นมาให้ เราส่งลงมาให้ เมื่อส่งลงมาให้ ประชาชนก็เกิดว่าเป็นของใหม่ อาจจะไม่เข้าใจ เราก็กำหนดหน้าที่โดยแบ่งเป็น ๒ อย่าง อย่างน้อยมีส่วนหนึ่งเมื่อตั้งเป็นเทศบาล เทศบาลจะต้องทำอย่างนั้นะ และนอกจากนั้นอาจจะเป็นที่ว่าเทศบาลจะทำหรือไม่ทำตามความสามารถของตัวเองก็ได้ ทำไมจึงกำหนดไว้ต้องทำอย่างนี้ ก็เพราะว่าของเราใหม่ครับ เรากำหนด ธรรมดาไม่เห็นที่อื่นเขากำหนดนะครับ เห็นเมืองไทยนี้ละกำหนด แต่ก็เป็นกำหนัดในสิ่งที่เราถือหลักการว่า สิ่งที่กำหนดให้เทศบาลหรือหน่วยปกครองท้องถิ่นต้องทำนี้ เป็นความจำเป็นของชุมชนเป็นส่วนรวม เป็นสิ่งที่ว่าหน่วยราชการที่ทำงานแทนรัฐบาลจะต้องให้บริการเหล่านี้เพื่อส่วนรวมทั่วไปครับ เพื่อชุมชนทั้งสิ้น อันนี้เป็นหลัก ไม่ใช่ที่เราทำเพื่อจุดใดจุดหนึ่ง หรือบังคับให้ทำอะไรสิ่งหนึ่ง เพราะฉะนั้นในหลักการอันนี้ ธรรมดาคิดว่าผู้เสนอก็คงจะมองข้ามไป จะบังคับให้เทศบาลไปทำเทศพาณิชย์ซึ่งก็เป็นธุรกิจนะครับ เป็นการค้า อันนี้น่าจะไม่เข้าหลักที่เราจะบังคับให้ทำ อันนี้ธรรมดาคิดว่าอาจจะไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เป็นข้อที่ธรรมดาไม่เห็นพ้อง และในข้อเท็จจริงที่ว่าท้องถิ่นจำนวนมาก บางครั้งเป็นนโยภย เราอยากให้เขาทำเหลือเกิน เขายังทำไม่ได้เพราะไม่มีเงินไม่มีทอง ท้องถิ่นเล็กนิดเดียว บางแห่งนั้นทำตั้ง ๑๐ ปียังถนทนไม่ขึ้นเลย อันนี้ก็เป็นเรื่องที่อธิบายกันมาแล้ว อย่างเทศบาลเล็กๆ อย่างแม่ฮ่องสอน อย่างระนอง อย่างอะไร นี่ทำไม่ได้หรอกครับ ไม่มีคนไปจำหน่ายหรอกครับ อันนี้ธรรมดาจะข้ามไป อันนี้การทำโรงจำนำของเอกชนอย่างที่ผู้เสนอก็บอกว่าทำไมเขาทำไม่ได้มีกำไร ทำไมรัฐบาลทำไม่ได้ อะไรไม่ได้ เอกชนทำอะไรก็ง่ายครับ ทนรอนเขารวมกันหมด คนรักษาของคนหนึ่ง หลงจู้คนหนึ่ง ภารโรงคนหนึ่งก็เปิดโรงจำนำได้แล้วครับ เงินทองรวมกันหมด ไม่ต้องมีบัญชี ไม่ต้องอะไรหรอกครับ อยากจะทำอะไรก็ทำได้ แต่

ทางราชการทำอย่างนั้นไม่ได้ ราชการต้องมีระบบมีระเบียบ มีวิธีการครบ อย่างน้อยที่สุด โรงรับจำนำก็ต้องมีหลงจู๊ มีผู้จัดการและต้องมีพนักงานรักษาของ ต้องมีพนักงานทะเบียน ต้องมีพนักงานบัญชี ต้องมีพนักงานเขียนตัว ต้องมีภารโรง อย่างน้อย ๖ คน อย่างน้อยนะ ครับ ค่าใช้จ่ายมากเหลือเกิน และต้องตรวจ ต้องสอบ มีการตรวจสอบบัญชี อันนี้เป็นของแน่นอน เพราะฉะนั้นสภาพอย่างนี้โรงรับจำนำมันก็เป็นของทำยาก เหมือนการบังคับเขา เขาจะลำบาก และข้อสุดท้ายที่กระผมอยากจะเรียนต่อท่านประธานก็คือว่า ถ้าเราพิจารณาถึงอุดม การทางการปกครองท้องถิ่น อุดมการการปกครองท้องถิ่น เราก็อยากจะให้ท้องถิ่นเขาทำสิ่งที่เขา เห็นสมควร เขาทำสิ่งที่เขาจะทำได้ ไม่ใช่บังคับให้เขาทำ แต่ที่เรามีกฎหมายเทศบาลบังคับให้ เป็นหน้าที่ที่ต้องทำนั้น เพราะทางราชการพิจารณาว่า หน้าที่ที่ต้องทำนั้นมันจำเป็นเหลือเกินต่อ ส่วนรวม เราเปิดดูเถอะครับ ท่านเปิดดูมาตรา ๕๓ ที่กำหนดเป็นหน้าที่ที่เทศบาลเมืองจะต้อง ทำ ให้มีน้ำสะอาด อย่างนี้มันสำคัญเหลือเกิน เป็นส่วนรวมครับ มีโรงฆ่าสัตว์ บำรุงสถานที่ พืชรักษาคนเจ็บไข้ บำรุงทางระบายน้ำ ให้มีสุขอนามัยให้มีไฟฟ้าแสงสว่าง อันนี้เป็น ความจำเป็นทั้งหมด ผู้เสนอก็อยากจะเติมว่า ให้ทำโรงรับจำนำด้วย มันนิดเดียวเหลือเกิน แล้วก็มันจะขัดกับหลักเกณฑ์ทั้งหมด และเป็นการพิจารณาแล้ว กระผมคิดว่าตรงนี้ที่ผู้เสนอ ร่างกฎหมายนี้ก็เสนอด้วยความปรารถนาดีอย่างยิ่ง แต่ว่าจะไม่ทำให้ในหลักการปกครอง ท้องถิ่น หรือการแก้กฎหมายฉบับนี้สวายนามเลยครับ ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีผู้เห็นด้วยท่านผู้อภิปรายค้านแล้วนะครับ ผมอยากฟังการสนับสนุนจริง ๆ สักคนหนึ่ง

นายพิชัย รัตตกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผม พิชัย รัตตกุล กระผมขึ้นมา อภิปรายสนับสนุนหลักการและการปฏิบัติของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมไม่เข้าใจเลย ครับ ท่านประธาน ว่าในการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อที่จะช่วยประชาชนที่ยากจน ให้เขามีสิทธิมีส่วนในการที่รัฐจะช่วยเขาได้บ้างนั้น กลับจะไม่มีคนเห็นด้วย กระผมขอขอบ-พระคุณอย่างยิ่ง ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือคุณอมร จันทรมบูรณ์ ที่เสนอร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ และในขณะเดียวกันกระผมขอไม่สนับสนุนรัฐบาลหรือกระทรวงมหาดไทยในการที่ ไม่ได้เห็นความจำเป็นของเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นจึงแปลกใจเหลือเกินครับ ท่านประธานที่มี หลายท่าน ๖ - ๗ ท่านที่คัดค้าน ที่ท่านคัดค้านหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ พอจะจับ

ประเด็นได้ ๓ - ๔ ข้อด้วยกัน คือ ๑. ทำไมจะต้องมายัดเยียดให้เทศบาลเขาทำในเมื่อเขายังไม่พร้อมที่จะทำ กระผมอยากจะเรียนครับ ท่านประธาน ว่าอันนี้ไม่ใช่เป็นการยัดเยียด แต่เป็นการที่จะชี้ให้รัฐบาลหรือเทศบาลเห็นว่า การเปิดโรงรับจำนำนั้นเป็นบริการสาธารณะอันหนึ่ง ซึ่งเทศบาลทุกแห่ง ไม่ว่าที่ไหน จำเป็นเหลือเกินที่ต้องให้กับประชาชน มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทางด้านนั้นไปอภิปรายบอกว่า เวลานี้มีเทศบาลที่มีอยู่แล้ว ๕๐ กว่าแห่งที่มีโรงรับจำนำนี้เป็นการแสดงออกมาแล้วถึงความจำเป็นของแต่ละชุมชน แต่ละท้องถิ่นที่จะต้องให้บริการอันนี้ให้แก่ประชาชน เพราะฉะนั้นที่บอกว่าทำไมต้องยัดเยียดเรื่องนี้ให้กับเทศบาลเขา ในเมื่อเขายังไม่พร้อม คำว่าไม่พร้อมนี้ก็อีกเรื่องหนึ่งที่เราจำเป็นต้องพิจารณา อะไรครับที่จะพร้อม ถ้าพูดถึงว่าจะพร้อมหรือไม่พร้อมนี้ อาจจะพูดได้ เมืองไทยพร้อมหรือไม่พร้อมในการที่จะมีระบอบประชาธิปไตย ใคร ๆ ก็ถามอย่างนี้ครับ พร้อมหรือไม่พร้อม กระผมว่ามันพร้อม มันพร้อมมานานแล้ว และมันจำเป็นรีบด่วนเหลือเกินที่จะต้องทำ แต่มาพูดถึงอีกอันหนึ่งที่ว่าไม่มีเงิน ก็อย่างที่ท่านผู้เสนอนี้ครับ บอกว่าการมีเงินหรือไม่มีเงินนั้นมันอยู่ที่ว่า รัฐ หรือเทศบาลหรือกระทรวงมหาดไทยจะพิจารณาถึงว่าเราจะหาเงินจากไหนมา ในการที่จะเป็นทุนในการตั้งโรงรับจำนำให้บริการกับประชาชนเขา กระผมว่านี่ไม่ใช่เป็นเรื่องยาก เป็นเรื่องที่เราสามารถจะทำได้ ถ้าหากเรามีความบริสุทธิ์ใจในการที่จะให้บริการแก่สาธารณะอย่างจริงจัง มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งเสนอบอกว่า มันมีปัญหาหนักเหลือเกินในการตั้งโรงรับจำนำนั้น จะต้องมีการเจ้าหน้าที่ หลงจู้ ผู้จัดการ คนกวาดพื้น อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น และมีท่านหนึ่งเสนอบอกว่า ติราคาไม่เป็น อาจจะติราคาของที่คนมาจำนำไม่เป็น กระผมบอกว่า ถ้าหากว่าติราคาของไม่เป็นแล้ว อย่าไปพูดถึงเลยดีกว่าครับ ทำไมจึงดูถูกคนไทยกันขนาดนี้ว่าติราคาของไม่เป็น นาฬิกาอันหนึ่งนี้ ถ้าสมมติ ราคาตลาดมัน ๕๐๐ บาท ไล่ไปติราคา ๑,๐๐๐ บาท เป็นเรื่องกรรมของสัตว์ ไล่เหลือเกิน กระผมว่าอย่าไปดูถูกคนไทยมากขนาดนั้น กระผมว่ามันทำได้ มันดีเป็นไม่มีอะไรที่จะเป็นปัญหาอะไรเลย กระผมกลับมีความเห็นว่า ในการที่มาตรา ๕๓ ที่คุณอมรจันทร์สมบูรณ์ เสนอมานี้ เพิ่มว่า หน้าที่เทศบาลมีอะไร ขึ้นมานั้นนะ ท่านประธานถ้าหากเราจะยอมรับความจริงแล้วจะปรากฏว่าตามร่างพระราชบัญญัติเทศบาลเดิมนั้นนะ มีปรากฏหลายรายการเหลือเกินที่มีเขียนอยู่แล้ว ในกฎหมายเทศบาล แต่เทศบาลไม่ได้ทำ แล้วมีปัญหาอะไรล่ะครับ ในการที่เราจะพยายามแนะนำให้เทศบาลเห็นว่า การตั้งโรงรับจำนำนั้น

เป็นบริการอย่างหนึ่งที่เราควรทำอย่างยิ่ง กระผมไม่เห็นมีความเสียหายอะไรเลย เพราะดูดีครับ อย่างว่านี่กิจการให้มีน้ำสะอาดหรือประปา น้ำสะอาดหรือครับ มีหรือครับน้ำสะอาดในกรุงเทพฯ นี่ กระผมอยากจะถามนักมีหรือครับเทศบาล พูดถึงว่ามีโรงฆ่าสัตว์ มีโรงฆ่าสัตว์จริงครับ มันว่าขายเป็นน้ำเป็นบ่อไปเลย ก็รู้กันอยู่แล้ว บำรุงทางระบายน้ำ มีหรือครับ กรุงเทพฯ ฝนตกทีหนึ่งน้ำท่วมหมด อะไรเหล่านั้นมันมีอยู่ในกฎหมายเทศบาลอยู่แล้ว และเป็นทางอันหนึ่งที่จะเป็นการส่งเสริมให้เทศบาล รู้จักหน้าที่ว่าต้องทำอะไร ฉะนั้นดิฉันก็นั้น ปัญหาที่มีที่ท่านบอกว่า ทำไมเราจำเป็นต้องบังคับให้เขา มีภายใน ๒ ปี กระผมว่าเรื่อง ๑ ปี ๒ ปี ๓ ปีนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องสำคัญ สำคัญอยู่ที่ว่าเรายอมรับหลักการหรือไม่ว่าเป็นของดี กระผมว่านี่เป็นของดีครับ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ มันเป็นของดีเพราะเหตุว่ามันจะมีความจำเป็นที่ประชาชนต้องพึ่งโรงรับจำนำอีกมาก เมื่อมันเป็นของดีเช่นนี้แล้ว ถ้าเรายังไม่ยอมให้มีบังคับภายใน ๒ ปีเช่นนี้ เราอาจจะสามารถไปแปรญัตติเป็น ๓ ปี ๔ ปี อะไรก็ได้ แต่อย่างน้อยที่สุดขอให้มันมีแนวโน้มแนวชี้ให้เห็นว่าเป็นหน้าที่ของเธอ นะ เทศบาลจำ ถ้าหากว่าเธอไม่ทำ บ้านเมืองจะเดือดร้อน ขอขอบคุณครับท่านประธาน

นายชวิช มกรพงศ์ : ท่านประธานสภาที่เคารพ สำหรับร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้กระผมต้องขอกราบเรียนว่าทั้งสนับสนุนและคัดค้านครับ เหตุที่สนับสนุนนั้นในแง่ที่ว่า ควรจะต้องถือเป็นที่หน้าของเทศบาลที่จะต้องให้มีสถานโรงรับจำนำ เพราะว่าเรื่องนี้เป็นบริการกับประชาชน ซึ่งทุกท่านก็ได้ฟังอภิปรายมาหลายคนแล้ว ที่ว่าคัดค้านนั้นก็คือว่า การที่จะกำหนดไว้ว่าจะต้องบังคับให้ทำภายใน ๒ ปี ถ้าหากเรื่องนี้ไม่ใช่หลักการเป็นเรื่องที่แปรญัตติได้ กระผมก็สนับสนุนว่าควรรับ พ.ร.บ. ฉบับนี้ ปัญหาที่มีท่านหลายท่านอภิปรายว่า เรื่องนี้ตั้งยากความจริงนั้น กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ทุกเทศบาลนั้นอยากจะทำตั้งอยู่แล้ว คืออยากจะทำตั้งเพราะได้ประโยชน์ เจ้าหน้าที่ได้ประโยชน์ ถึงสิ้นปีมีการแบ่งเงินตอบแทนกันเป็นการใหญ่ในการดำเนินงานขณะนั้น เช่นว่าบางครั้งของจำนำที่จำนำไปแล้วเกิดขาดหลุดลอยไป แม้กระทั่งทองคำ ขายต่ำกว่าราคาตลาด มีการเรียกว่าประโยชน์หลายอย่าง ทั้งจะชอบหรือไม่ชอบก็แล้ว แต่ อยากจะทำตั้งอยู่แล้ว แต่ที่ตั้งไม่ได้ไม่มีใครซื้อออกมาว่า เงินไม่พอที่จะตั้ง ไม่ใช่อยู่ที่เทศบาลที่จะตั้ง อยู่ที่กระทรวงมหาดไทยนั้นจะต้องไปทำการตั้งให้ อย่างเช่นที่มีผู้บอกแล้วว่า เทศบาล

บางแห่งมีเงินอยู่แค่ ๕ แสนบาท บางแห่งล้านบาท มันไม่พอที่จะตั้ง แต่ผู้ที่เสนอร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้เสนอนั้น เรียกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องซึ่งไม่ใช่จะมาหากำไรกับคนยากคนจน ในเรื่องที่ต้องการให้บริการสาธารณะ ผู้เสนอนั้นอาจจะไม่เข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าเทศบาลนั้นเงินน้อย เงินที่มีอยู่ในการปรับปรุงพัฒนาโครงการ เขาเรียกว่าโครงการก้าวหน้า เช่น ถนนหนทางที่ดี ท่อประปาที่ดี อะไรก็ดี นี่บางครั้งมีไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์ มีประมาณ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้ากระผม จำไม่ผิด นอกนั้นเอาไปอีกลุยลุยแจกเป็นเงินเดือน เจ้าหน้าที่ เบี้ยเลี้ยง พาหนะ ซึ่งบางครั้ง กระผมเกือบจะเสนอว่าเทศบาลเช่นนี้ควรจะมีหรือไม่ ที่มีเงิน ๕ แสนบาท ควรจะตั้งไว้หรือไม่ ควรจะมาเปลี่ยนรูปเป็นอย่างอื่นดีหรือไม่ที่มาตั้งแล้วก็เอาเงินภาษีราษฎรเขาไปอีกลุยลุยแจก กัน เป็นเงินเจ้าหน้าที่ เป็นเงินเดือนค่าจ้างไปหมด อันนี้เป็นต้น ฉะนั้นผู้ที่เสนอร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ที่อ้างว่าเทศบาลนั้นเป็นหน้าที่ที่จะต้องให้บริการสาธารณะ ถึงแม้จะขาดทุนก็ต้องยอม ตั้งงบประมาณเพื่อใช้ เป็นการเสนอมาโดยที่อาจจะไม่เข้าใจในลักษณะการดำเนินงานหรือ งบประมาณของเทศบาลว่ามีอยู่แค่ไหน แต่อย่างไรก็ตามร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้มีความหมายมาก คือเมื่อมีการตั้งขึ้นได้แล้ว ๕๐ กว่าแห่ง เราจะปฏิเสธว่าตั้งยากก็ไม่ได้ มันต้องรับหลักการว่า เรื่องนี้ควรเป็นเป้าหมายที่เทศบาลควรตั้งได้แต่ว่าจะไปบังคับบอกว่าให้แค่ ๒ ปี หรือ ๓ ปี นั้น บังคับไม่ได้ อย่างเช่นบอกแล้วว่าถ้าไปทำอย่างนั้นความรู้ไหลจะมีมาก จะเกิดตั้งหลงฐู หรือคนตีราคาของ มันก็เลยถือโอกาสคอร์รัปชัน ทูจจริต แกล้งซุเอี้ยกันไป มันก็พังก่อนนั้น ครั้น อันนี้เห็นเรื่องสำคัญที่ว่าให้เป็นเป้าหมายหลักการว่าควรจะต้องพยายามตั้งให้กระทรวง มหาดไทยนั้นดำเนินงาน อาจจะมีเจ้าหน้าที่หรือไม่ที่จะมาดำเนินงานอันนี้ได้ กระผมมีความ เห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เราควรรับ แต่ว่าไม่ควรจะกำหนดกฎเกณฑ์สิ่งที่ทำไม่ได้ คือว่าไปตั้งเงื่อนไขไว้ว่าให้ทำภายใน ๒ ปี ขอบพระคุณครับ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมที่ลุกขึ้นมาอภิปรายนี้ กระผม ขอเรียนว่ากระผมอภิปรายในเจตนาที่ต้องคัดค้าน ที่ไม่เห็นด้วยที่สภานี้จะต้องรับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัติที่ผู้เสนอได้เสนอมานี้ ก่อนที่กระผมจะกราบเรียนคัดค้านนั้น กระผม ต้องขอประทานกราบเรียนว่า ท่านสมาชิกผู้สนับสนุนเมื่อครู่นี้ กระผมคิดว่าท่านอาจจะมี เจตนาดีต่อประชาชนที่ยากไร้มากเกินไป เจตนาของผู้เสนอนั้นปรารถนาที่จะตั้งบังคับให้

เทศบาลนี้ไปดำเนินการจัดตั้งสถานโรงรับจำนำขึ้น โดยเจตนาเพียงเพื่อที่จะช่วยผู้ยากไร้ กระผมขอประทานกราบเรียนว่า คำว่า "ผู้ยากไร้" นี้ ลักษณะของบุคคลนี้บ่งชัดแล้วว่า เมื่อยากไร้แล้ว จะมีทรัพย์สินอะไรมาจำนำ กระผมอยากเรียนอย่างนั้น การตั้งโรงรับจำนำนี้ไม่ใช่เป็นการสนับสนุนช่วยเหลือผู้ยากไร้ แต่ข้อเท็จจริงนั้นเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้นั้นประกอบ การทำมาหาเลี้ยงชีพได้ประกอบการทุจริตมากยิ่งขึ้น ที่กระผมกราบเรียนอย่างนี้ก็ถือว่า ทุกแห่งที่มีโรงรับจำนำท่านจะเห็นลักษณะขโมยน้อยมีมาก ลักษณะขโมยน้อยได้แล้วก็เอาไปเข้าโรงรับจำนำ แล้วบางคนควรจะเอาเวลาไปประกอบการทำมาหาเลี้ยงชีพ กลับใช้เวลาของตัวเองไปเที่ยวหยิบโน้นหยิบนี้ หยิบฉวยคนอื่นมา เอาของไปจำนำ แล้วไปเล่นการพนัน ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าเจตนาของผู้เสนอปรารภน่าจะช่วยผู้ยากไร้ นั้น การช่วยเหลือผู้ยากไร้เรามีหนทางที่จะทำอย่างอื่นมากเหลือเกิน กระผมซาบซึ้งในเจตนาดีของท่าน อย่างที่กำแพงเพชรของกระผม กระผมคิดว่ากระผมได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจการของเทศบาล เราได้รับอนุมัติให้ดำเนินการมาตั้งหลายปีติดต่อกันแล้ว แต่ว่าแม้กระนั้นเรายังไม่สามารถที่จะดำเนินการได้ ที่ไม่สามารถดำเนินการได้ คือ ๑. กำลังเงิน เทศบาลเมือง กำแพงเพชรมีรายได้เล็กน้อย ถ้าออกกฎหมายฉบับนี้ไป จะเป็นการบังคับให้เทศบาลนี้ต้องกลายเป็นลูกหนี้ สร้างหนี้สร้างสิน ผูกพันลูกหลานข้างหลังในกรณีที่ไม่จำเป็น ซึ่งทั้ง ๆ ที่เรามีความจำเป็นอย่างอื่นในการที่จะช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชนมาก กระผมคิดว่าเราจะออกกฎหมายในลักษณะที่ไปบังคับให้บุคคลซึ่งไม่สามารถจะทำการอย่างหนึ่งอย่างใดได้นั้น เป็นการกระทำซึ่งยังไม่ยุติธรรมอยู่ เหตุนี้กระผมจึงขอประทานคัดค้านว่า กระผมไม่เห็นด้วยที่จะให้สภานี้ได้พิจารณาผ่านหรือรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้

ประการที่ ๒ กระผมทราบเจตนาของท่านผู้เสนอแนชตขึ้นอีกอย่างหนึ่งว่า การเสนอกฎหมายฉบับนี้มานั้น ถ้าหากว่าสภาเราจะได้รับหลักการว่า ต่อไปนี้โรงรับจำนำนั้นเป็นภาระหน้าที่ของเทศบาลแล้ว กระผมคิดว่าลักษณะการออกกฎหมายเช่นนี้ จะเป็นการไปลิดรอนสิทธิการประกอบการทำมาหาชีพของบุคคลซึ่งเขาประกอบอาชีพในเรื่องการโรงรับจำนำอยู่ก่อนนี้ จะเป็นการบั่นทอนทำลายในเรื่องความเจริญก้าวหน้าในด้านเศรษฐกิจ กระผมจึงไม่เห็นด้วย และไม่ชอบที่สภานี้จะได้ฟังรับหลักการ

ประกาศที่ ๓ ที่กระผมไม่เห็นด้วยนั้น ก็คือว่าเราจะดำเนินการให้ท้องถิ่นใดที่เขาจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายหรือเจตนาตามกฎหมายนี้ เบื้องแรกต้องคำนึงถึงความสามารถ และต้องคำนึงถึงว่าเมื่อเรออกกฎหมายไปแล้ว เทศบาลแต่ละแห่งจะสามารถปฏิบัติการกิจเท่าที่เพิ่มเติมไปให้มันได้หรือไม่ เพียงภารกิจตามกฎหมายเทศบาลที่กำหนดอยู่นั้น เดียวนี้เทศบาลที่มีรายได้น้อยๆ อย่างกำแพงเพชร เรายังไม่สามารถที่จะดำเนินการบริการให้ความช่วยเหลือสนับสนุน ท่านสมาชิกท่านอื่นอาจจะเห็นว่าท้องถิ่นบางแห่ง นั้นยังจะสิ้นท่อกสิ่งสกปรกใส่โครกยังกระจายฟุ้งอยู่แต่ที่ว่าที่เราพยายามทำนั้น ทำเท่าที่ในวงเงินสามารถที่จะทำได้ แต่ว่าเราปรารถนาเหลือเกินสิ่งใดที่จะอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน สิ่งนั้นเราพยายามทำ แต่ที่ไม่สามารถทำได้นั้นขึ้นอยู่กับกำลังเงินตั้งที่กระผมกราบเรียนในเหตุผลที่ ๑ ว่า ถ้าเรารับหลักการอันนี้ไปแล้วภาระหน้าที่ที่เทศบาลจะทำอย่างอื่นอีกเยอะ ไม่ใช่เพียงเพื่อการตั้งโรงรับจำนำ ถ้าหากมารับอย่างนี้ เป็นการเพิ่มภาระให้เทศบาลในทางที่ไม่จำเป็น และเป็นการเพิ่มภาระในการที่จะต้องให้เกิดความวุ่นวายในการที่จะดำเนินการ กระผมเห็นว่าการดำเนินการจัดในเรื่องโรงรับจำนำนี้ คนเรายังไม่พร้อม ไม่ใช่เราดูถูกคนไทย เรายังไม่พร้อม แต่ว่าอย่างไรก็ตาม การดำเนินการของเทศบาลทุก ๆ แห่งเท่าที่ทำอยู่ เราพยายามที่จะจัดให้เป็นไปตามเป้าหมายที่มีอยู่แล้ว แต่ว่าการจัดนั้น กิจการและลักษณะการดำเนินการเทศบาลนั้น ไม่ใช่เป็นกิจการในการบริการสาธารณะ ถ้าเป็นการบริการสาธารณะ กระผมคิดว่าเราก็รับจำนำเขมาสมมติว่าสิ่งของราคาสัก ๕ บาท เราจะบริการสาธารณะ เราก็ตีราคาให้เขาสัก ๑๐ บาท เพื่อที่จะชดเชยผู้ยากไร้และไม่ต้องเรียกดอกเบี้ย กระผมคิดว่าถ้าทำอย่างนี้ได้ก็จะเป็นพระคุณมากแต่ว่าได้พิจารณาดูหลักเกณฑ์นี้แล้ว กระผมก็เห็นว่าเราไม่มีทางที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามที่ผู้เสนอเสนอมานี้ได้ กระผมจึงเห็นว่าสภานี้ไม่ควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอขอบคุณมากครับ

นายจำลอง เทวารุท : ท่านประธานที่เคารพ กระผม จำลอง เทวารุท ขอกราบเรียนต่อท่านประธานว่า กระผมขอขอบคุณท่านผู้เสนอคือ ดอกเตอร์อมร จันทรสุมบูรณ์ ที่ได้มีเจตนาติดต่อเทศบาลอย่างจริงใจ แต่ว่าเสร็จแล้วก็อาจจะมึผู้คัดค้านนั้นเป็นเรื่องธรรมดา แต่ว่ากระผม นั้นยินดีที่จะให้กำลังใจแก่ผู้เสนอ และก็มีข้อคิดเห็นที่จะประทานเสนอต่อท่านประธาน

หลายประการ เพราะว่าตามตัวบทกฎหมายที่ได้กล่าวกันมามากมายหลายท่านแล้วนั้น เป็นเรื่องจริงที่ว่าจะต้องบังคับให้เทศบาลที่ไม่เต็มใจตั้งนั้น จัดตั้งขึ้น แต่ว่าเราก็ต้องไม่ลืมอันหนึ่งว่ากฎหมายโรงรับจำนำนั้นมีบังคับใช้อยู่แล้วในประเทศไทย แต่ว่านับเป็นบุญคุณอันหนึ่งที่กระทรวงมหาดไทยในรัฐบาลยุคหนึ่งได้เห็นเจตนาดีต่อท้องถิ่น ก็พยายามกีดกันเอาไว้ สำหรับในหัวเมืองนั้นก็ควรจะให้ท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ จึงได้มีการริเริ่มจัดตั้งกันขึ้นหลายเทศบาลตั้งได้กล่าวแล้ว แต่ว่าแหล่งเงินกู้เพื่อมาลงทุนนั้นมันเป็นแหล่งเงินกู้ที่เทศบาลทั้งหลายนำเงินสะสมที่เหลือใช้ในปีหนึ่ง ๆ กิ่งหนึ่งเอามาสมทบทุนกลางไว้ที่กระทรวงมหาดไทย แล้วก็เลือกตั้งนายกเทศมนตรีเข้ามา ๓ นาย เพื่อมาเป็นหูเป็นตาดูแลในการนี้ เพื่อไม่ให้ใช้จ่ายกันฟุ่มเฟือยหรือไม่ให้กั๊กกันผิดวัตถุประสงค์ ซึ่งบังเอิญกระผมก็เป็นกรรมการ ก.ส.ท. อยู่ด้วยท่านหนึ่ง มีความเห็นในทางสนับสนุนก็เพราะเหตุที่เราเป็นเทศบาลอยู่ภายในประเทศเดียวกัน แต่ว่ารู้สึกว่าคุณวลักษณ์นี้เกิดขึ้น บางเทศบาลก็แสดงความน้อยอกน้อยใจ มาสอบถามกิจการของเทศบาลของกระผมเมือง ๆ ว่าท่านทำอะไรถึงมีกำไร กระผมทำไม่ถึงจะตั้งได้บ้าง อะไรทำนองนี้ เพราะฉะนั้นเทศบาลทั้ง ๑๒๐ เทศบาลนี้เราก็ได้ตั้งไปแล้วครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งนั้นก็ปัญหาเรื่องเงินทุนเป็นส่วนใหญ่ กระผมรักหลักการอันนี้ที่จะให้เทศบาลนั้นมีหน้าที่ให้เหมือนกันและก็มีให้พร้อมเพรียงกัน แต่ว่าปัญหาที่ท่านผู้เสนอลืมนึกไปอันหนึ่งนั้น กระผมคิดว่า พวกเราช่วยแปรญัตติ คือ แหล่งเงินกู้ที่ยังไม่พอเพียง กับทุนที่เทศบาลต่าง ๆ ได้เอารวมกันไว้เป็นทุนกลางที่กระทรวงมหาดไทยนั้น มันยังมีไม่เพียงพอที่จะแจกจ่ายไปให้ลงทุนในการตั้งโรงรับจำนำได้ ก็ขอให้รัฐหรือกระทรวงมหาดไทยได้ช่วยเหลือ หรือได้ค้ำจุนในกรณีที่เทศบาลต่าง ๆ ที่ทุนไม่เพียงพอที่จะจัดตั้งขึ้น แต่ว่าธุรกิจโรงรับจำนำนี้เป็นเรื่องแปลกมันเป็นศิลปะอันหนึ่งที่ต้องระมัดระวังเหมือนกัน กระผมได้ประสบพบเห็นหลายแห่งที่ต้องประสบความล้มเหลวทั้ง ๆ ที่เมืองนั้นเศรษฐกิจดี อะไรดีหมดทุกอย่าง แต่ว่าประสบกับการขาดทุน อันนี้เห็นจะเป็นเพราะว่า การดำเนินกิจการนั้นนะเราทำเป็นธุรกิจแบบค้าขายแบบนักค้าก็ไม่ได้อีก แต่ว่าถ้าเราจะปล่อย ถือว่าเราเป็นบริการสาธารณะอย่างกิจการประปา หรือไฟฟ้าก็ไม่ได้อีกเช่นเดียวกัน เพราะว่ามันเสี่ยงต่อการล้มละลาย เสี่ยงต่อการเงินได้ง่ายเหลือเกิน กระผมแปลกใจที่เทศบาลเมืองฉะเชิงเทราของกระผม ซึ่งเป็นเทศบาลเล็ก ๆ แห่งหนึ่งซึ่งมันอยู่ใกล้ชิดกับพระนครด้วย เพราะเหตุใดจึงมีกำไร และก็สามารถนำเงินผลกำไรนั้นมา

ช่วยทำนุบำรุงท้องถิ่นได้เกือบ ๒ แสนบาทต่อปี แต่ว่าทำไมเทศบาลบางแห่งซึ่งเป็นเทศบาลใหญ่กว่า มีรายได้เกิน ๑๐ ล้านบาทจึงประสบกับความขาดทุนหรือว่าเพียงแต่อยู่ได้ ปัญหา มันก็ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลผู้บริหารงาน ไล่เลียงกันลงไป ท่านอธิบดีสนิท นั่งอยู่ในที่นี้ทราบดี เทศบาลของกรรมนั้นได้รับคำชมเชย ๔ - ๕ ปีติด ๆ กันมาแล้ว ก็อาจจะเป็นเพราะว่าธุรกิจของกรรมนั้นมันอาจจะเข้มงวดกวัดขันมากไปในรูปลักษณะการค้ามากเกินไปก็ได้ มันจึงมีกำไรมากมายมหาศาลเลื่อนชั้นมาอยู่เป็นที่ ๒ ของโรงรับจำนำเทศบาลด้วยกันทั่วประเทศ ซึ่งคนเขาทั้ง กระทรวงมหาดไทยเองก็ทั้ง กรรมก็ไปตรวจสอบกิจการ ก็พยายามบอกหลวงจู้คือผู้จัดการ เพราะว่าผู้จัดการคนที่ส่งไปนั้นบังเอิญเป็นลูกของผู้จัดการอาชีพจากกรุงเทพฯ ไปแกก็ทำธุรกิจอย่างชนิดที่เรียกว่าค่อนข้างจะตั้งเครียดไปหน่อย กรรมก็ให้เพื่อนคลายบ้าง บอกว่านโยบายการจัดตั้งสถานธนาภิบาลของเรา นั้น เพื่อจะรับสนองนโยบายกระทรวงมหาดไทยอย่างเดียวนั้นไม่ได้ เราต้องรับสนองความต้องการต่าง ๆ ของพี่น้องราษฎรในท้องที่ของเราด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น เมื่อเพื่อนคลายลงไปเช่นนี้ การดีราคาก็ดี อะไรก็ดีก็ให้เพิ่มสูงขึ้นแล้ว การเอาใจเอาเปรียบในการจะเอาทรัพย์สินเหล่านั้น กฎหมายมีบังคับอยู่แล้ว ก็เพื่อนคลายลงไปบ้าง บางรายก็ไม่มีเจตนาจริง ๆ พลังผลออกไป หรือว่าบังเอิญไปอยู่เสียต่างจังหวัด เราก็คงพยายามประนีประนอมกัน เพราะฉะนั้นกรรมจึงใคร่เรียนต่อท่านผู้เสนอว่า การจัดตั้งนั้นดีแน่ ประการที่ ๑ เทศบาลทุกเทศบาลจะได้ไม่มีความน้อยอกน้อยใจซึ่งกันและกัน ทำกิจการใดก็ทำเหมือนกัน ส่วนการที่ว่าจะไปรอดหรือไม่รอดนั้น กระทรวงมหาดไทยก็เป็นพี่เลี้ยงอยู่แล้ว ในอันที่จะได้จัดสรรผู้ดำเนินงาน ซึ่งจะต้องมาอบรมที่กระทรวงมหาดไทยก่อน โดยให้ท้องถิ่นเป็นผู้เลือกผู้มีฐานะดี ผู้มีความประพฤติเป็นที่น่าเชื่อถือไปเป็นผู้ดำเนินการ แต่ว่าที่มีเพื่อนของกรรมท่านหนึ่งได้อภิปรายว่า สถานธนาภิบาลนั้นแทนที่จะเป็นแหล่งรับใช้พี่น้องประชาชนโดยสุจริตกลับกลายเป็นแหล่งที่จะทำให้เกิดอาชญากรรมต่าง ๆ ลักเล็กขโมยน้อย หรืออะไรนั้น กรรมคิดว่าสถานธนาภิบาลของเทศบาลมันเป็นกิ่งราชการ มันคล้ายราชการ ถ้าเขาจะเอาของไม่ดีไม่งาม หรือว่าได้มาด้วยความไม่สุจริตนี้ เขาชอบที่จะเอาไปโรงรับจำนำของเอกชนมากกว่าของเทศบาลเราเพราะว่าเขาก็กลัว ๆ เพราะที่เทศบาลก็ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ถึงแม้ว่าเราไม่มีสถานธนาภิบาลหรือโรงรับจำนำของเทศบาลขึ้น ปัญหาเล็กเล็กขโมยน้อย ปัญหาโต ๆ ที่ก่อนมีโรงรับจำนำมันก็มีอยู่ มีเหมือน ๆ กับที่มีอยู่ในขณะนี้ ฉะนั้น

อันนี้กระผมคิดว่าไม่ใช่ปัญหาที่เราตั้งโรงรับจำนำ หรือสถานชานาบาลขึ้นมาเพื่อจะรับของโจร ตามเจตนาของท่านผู้เสนอแต่ประการใด แต่ว่าความไม่ถูกต้องหรือความห่วงใยของเพื่อน สมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านที่ว่่ามานั้น เราก็ชอบที่จะแปรญัตติในวาระที่ ๒ เช่นอย่าให้มีการ บังคับเต็มงวดงวดขึ้นนัก ๒ ปีเทศบาลที่ไม่พร้อมหรือยังหาทุนไม่ได้ หรือว่ายังตกลงกับ กระทรวงมหาดไทยไม่ได้ว่า ในกรณีที่จะตั้งให้สพรับพร้อมกันขึ้นมาเนี้ บังเอิญเงินทุนของ พวกเราเองไม่พอกระทรวงมหาดไทยจะหาเงินอุดหนุนมาช่วยได้หรือไม่ประการใด อันนี้ก็ ชอบที่จะแปรญัตติเปลี่ยนแปลงกันได้ อีกประการหนึ่งที่กระผมใคร่จะกราบเรียนให้ท่าน ประธานทราบก็คือ โดยหลักการนั้น เรามุ่งหวังจะช่วยคนยากจน และคนระดับกลาง แต่ว่า เราจะไปจำกัดสิทธิเสรีภาพของคนรวยก็ได้ไหม คนรวยก็ไปใช้กิจการของสถานชานาบาล เช่นเดียวกัน เพราะว่าเขาเอาเงินของเราหมุนไปออกดอกกัอีกต่อหนึ่งก็มีเหมือนกัน เราจะมี ข้อจำกัดว่าเราให้กู้แต่เพียงเล็กน้อย แล้วก็ไม่ให้มากถ้าจะมาเอารัดเอาเปรียบกับราษฎร ใน กรณีอย่างนี้เราก็ไม่ให้เหมือนกัน แต่ว่าก็มีบ้าง ที่เขามาหมุนเอาไปในชั่วระยะเวลาหนึ่ง แล้ว เขาก็มาส่งต้นส่งดอก อย่างนี้ก็ป็นสิทธิที่จะมาใช้บริการของเราได้ ก็ไม่เป็นสิ่งเอารัดเอาเปรียบ หรือนำเกลียดจนเกินไป เพราะมีฉะนั้นแล้วเขาก็ไปพึ่งแหล่งเงินกู้ที่อื่น ตามร้านช่างทองบ้าง นายทุนเงินกู้ที่มีอยู่ดาษดื่นทั่วไปบ้าง ซึ่งกลับจะทารุณยิ่งกว่าสถานชานาบาลของเราด้วยซ้ำ ไป กระผมจึงใคร่ขอกราบเรียนต่อท่านประธานและเพื่อนสมาชิกทั้งหลายว่า ด้วยความปรารถนา ดีของท่านผู้เสนอนั้น กระผมเป็นคนหนึ่งที่เห็นชอบด้วยในหลักการ ส่วนที่ว่าเราเห็นว่ามัน ฝืนต้งไป ไม่เหมาะสมก็ชอบที่จะแปรญัตติในวาระที่ ๒ กันต่อไป ขอขอบคุณท่านประธาน

พลตำรวจตรี ประกอบ วีระพันธุ์ : กระผม ประกอบ วีระพันธุ์ ขอสนับสนุน ในหลักการของร่างกฎหมายฉบับนี้ เนื่องจากกระผมเป็นตำรวจมีอาชีพ เพราะฉะนั้นกระผม ขอสนับสนุนในแง่ของอาชญากรรม สถานที่โรงรับจำนำนี้กระผมคิดว่าแม้เจตนาของผู้ร่าง กฎหมาย จะให้เป็นที่จำนำทรัพย์สินสุจริต แต่คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าของที่ได้มาโดยการกระทำผิด ก็อาจจะเข้าโรงรับจำนำได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้ามีโรงรับจำนำ ตำรวจก็สามารถที่จะติดตามเอาของกลางมาได้ ให้แก่ผู้เสียหายหรือเจ้าทุกข์ ซึ่งรัฐบาลก็ได้รับหลักการเกี่ยวกับพระราช- บัญญัติโรงรับจำนำไปแล้ว ซึ่งมีอยู่ข้อหนึ่ง ที่ว่าถ้าโรงรับจำนำรับของซึ่งได้มาโดยการกระทำผิด

โดยรู้อยู่แล้วว่าได้จากการกระทำผิด ต้องคืนให้เขาไป อย่างนี้เป็นต้น นี่เป็นข้อที่ ๑

ข้อที่ ๒ ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่านมีความเข้าใจว่า เป็นพระราชบัญญัติที่มิได้สนับสนุนคนจนนั้น กระผมคิดว่า ขอประทานโทษ ท่านไม่ได้อ่านพระราชบัญญัติที่แท้จริงมาก่อนจึงไม่ได้ทราบว่าพระราชบัญญัติโรงรับจำนำนั้นคุ้มครองการรับจำนำในวงเงินไม่เกิน ๔๐๐ บาท การที่จะจำนำในวงเงินไม่เกิน ๔๐๐ บาทนี้ ก็เท่ากับเป็นการช่วยเหลือคนจนโดยแท้จริง ส่วนในวงเงินเกิน ๔๐๐ บาทนั้น ก็เป็นเรื่องของผู้ที่มีความเดือดร้อนในการใช้จ่ายในวันหยุดราชการหรือวันหยุดธนาคาร ท่านจะได้ฟังพาทีไหนได้ สมมติว่าจะเดือดร้อนจำเป็น แต่ถ้ามีโรงรับจำนำของเทศบาลตั้งขึ้นในท้องถิ่นที่ยังไม่มีโรงรับจำนำเอกชน ก็จะสามารถบรรเทาความเดือดร้อนอันนี้ได้ อันนี้กระผมคิดว่าคงจะไม่มีใครปฏิเสธ ในสมัยก่อนกระผมเป็นตำรวจ กระผมก็ได้ฟังพาค้ายโรงรับจำนำด้วยเหมือนกัน แต่พอรับราชการมาในขณะที่มีเงินเดือนน้อยๆ จำเป็นต้องไปตัดเสื้อผ้า ก็ต้องใช้ พอเงินเดือนสูงขึ้นก็เลยมีหน้าที่ตรวจโรงรับจำนำ อย่างนี้เป็นต้น

ข้อที่ ๓ ที่กระผมเห็นว่าตามที่ฝ่ายผู้คัดค้าน คัดค้านลุกขึ้นมาเป็นข้อขัดข้องนั้น ซึ่งมีด้วย ๓ ประการด้วยกันเท่าที่กระผมประมวลและสรุปได้ คืออ้างว่าเทศบาลไม่มีเงินพอ กระผมว่าเรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นปัญหามากนัก ในเมื่อเทศบาลก็มีเงินมากก็ทำการลงทุนในวงมาก ๆ ถ้าเงินน้อยก็ทำน้อย ปัญหาที่ว่าไม่พร้อมที่จัด คนไม่มีความสามารถ เรื่องนี้ก็เหมือนกันความสามารถนี้เราฝึกฝนได้ เราดูงานเราศึกษาได้ ที่ว่าค่าใช้จ่ายสูง จะต้องมีการโรง จะต้องมีการจัดการ และจะต้องมีเสมียน กระผมว่าเบื้องต้นถ้าทุนน้อยก็เป็นทั้งผู้จัดการ ทั้งการโรงเสียคนเดียวก็ยังไม่ไหว สำหรับตัวร่างนั้นเมื่อประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ บังคับให้ตั้งโรงรับจำนำภายใน ๓ ปี กระผมคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่รอมชอมได้ ถ้ายังไม่สามารถจะตั้งได้ภายใน ๒ ปี จะมีการยืดหยุ่นให้ออกไปอีกเป็น ๓ ปี ๔ ปี ๕ ปี สุดแต่ความจำเป็นของท้องถิ่นนั้น ๆ กระผมคิดว่าหลักสำคัญอีกอันหนึ่งในการที่ผู้เสนอเสนอขึ้นมาคือ เป็นการเปิดใจให้เห็นว่าทางฝ่ายปกครองพร้อมที่จะช่วยเหลือทั้งคนจนและคนชั้นกลาง ในเมื่อพร้อมแต่ไหนก็ดำเนินการไปแค่นั้น เพราะฉะนั้นกระผมใคร่มีความเห็นว่าควรจะได้รับหลักการพระราชบัญญัตินี้ไปก่อน ส่วนในรายละเอียดไว้แปรญัตติ ขอขอบพระคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อไปน่าจะเป็นวาระของท่านผู้จะค้ำร่างพระราชบัญญัตินี้ครับ

นายประคอง เทวราชูท : ท่านประธานที่เคารพ ผมขอแสดงความเสียใจที่ต้องค้ำ เพราะเหตุว่าในปัจจุบันนี้นั้นที่ท่านเขียนกฎหมายมาโดยหลักการว่า ให้เทศบาลเมืองกับเทศบาลนครจัดทำนั้น เทศบาลนครนั้นเหลือแห่งเดียวเท่านั้น คือเชียงใหม่ แต่ว่าเทศบาลเมืองนั้นมีอยู่ ๒ ลักษณะครับ ขณะนี้ก็มีอยู่ประมาณ ๘๐ กว่า คือเทศบาลที่อยู่ในตัวเมืองก็ให้เป็นเทศบาลเมืองอันหนึ่ง กับเทศบาลอยู่ตามอำเภอต่าง ๆ ซึ่งเมื่อตอนตั้งเทศบาลเข้าแ่งที่จะยกฐานะเป็นเทศบาลเมืองได้ก็ยกฐานะเป็นเทศบาลเมือง อาทิเช่น เทศบาลเมืองเสนา บ้านหมี่ สพบูรี อยุธยา อย่างนี้เป็นต้น เทศบาลเหล่านั้นนั้น โดยสภาพฐานะแล้ว ท่านประธานก็คงจะทราบดีว่าอยู่ด้วยรายได้ที่ไม่พอเลี้ยงตัวเอง เลี้ยงปากเลี้ยงท้องก็ยังไม่ได้ อยู่ได้เงินอุดหนุนทั้งสิ้น การที่เราจะไปบังคับให้เทศบาลเมืองทั้งหลายนี้ทำในสิ่งที่เขาไม่สามารถอาจจะทำได้นั้น ก็เป็นสิ่งที่น่าจะต้องใคร่ครวญมากเป็นพิเศษ เพราะกิจการเหล่านี้มันเป็นกิจการเทศพาณิชย์ จะต้องมีการลงทุน การลงทุนนั้นถ้าไปเกิดการเสียหาย ถ้าเป็นผลได้ไม่เป็นไรครับ ในทางดีเราก็ไม่ควรจะมองแต่ในทางที่ได้อย่างเดียว อ้ายทางที่เสียมันก็มี ก็จะต้องรอบคอบในเรื่องนี้ด้วยว่า ถ้ามันเกิดเสียหายขึ้นแล้วใครจะต้องรับผิดชอบ มันก็ท้องถิ่นและเทศบาลนั่นเอง ซึ่งก็ปรากฏข้อเสียหายในประการต่าง ๆ มากอยู่พอสมควรอยู่ และนอกจากนั้น ในหลักการปฏิบัติบริหารงานเรื่องเทศบาลนี้เราแยก กระทรวงท่านก็ว่า รัฐบาลท่านก็ว่า กระจายอำนาจ ๆ แต่ข้อเท็จจริงจริง ๆ มันไม่ใช่เป็นการกระจายอำนาจหรอก มันเป็นการรวบอำนาจไว้ส่วนกลางตลอดเวลา แต่อย่างไรก็ตามในหลักการเราก็ต้องยอมรับนับถือว่าเป็นการกระจายอำนาจ เมื่อเป็นการกระจายอำนาจแล้ว การที่เขาจะทำอะไรนั้นนะ ถ้านอกจากไม่มีกฎหมายบังคับแล้ว ก็ควรจะต้องให้เขามีดุลพินิจของตัวเองว่า ในบ้านเมืองของเขานั้นมันควรจะมีในกิจการอะไรบ้างที่จะเป็นประโยชน์กับสาธารณชน ให้เขาตัดสินใจเอาตามกำลังความสามารถของเขา ซึ่งมันไม่เท่ากัน เทศบาลใหญ่ก็อาจจะทำได้มาก เทศบาลเล็กก็อาจจะทำได้น้อยอย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นมันก็มีความจำเป็นก่อนจำเป็นหลังตามกำลังเงินที่อำนวยให้อีกด้วย ดุลพินิจอันนี้สำคัญมากครับ ที่สำคัญมากก็คือว่าเทศบาลทั้งหลายจะปฏิบัติได้แค่ไหนเพียงไรหรือไม่ จะ

เป็นประโยชน์กับสาธารณชนจริงหรือไม่ ในหลักการทั่วไปแล้ว เทศบาลอยากทำทั้งนั้นที่จะเป็นประโยชน์กับสาธารณชน แต่ว่ากำลังที่จะทำมันมีได้ไม่เท่ากัน ที่นี้การที่จะมาเขียนกฎหมายบังคับว่าให้ทำให้เหมือนกันทุกแห่งนี้ เมื่อมันเกิดทำไม่ได้แล้วอะไรมันจะเกิดขึ้น กระผมก็รู้เจตนาดีของท่านผู้เสนอและท่านสมาชิกที่สนับสนุนว่า เจตนาดีที่จะให้มันเกิดประโยชน์กับสาธารณชน แต่อย่าลืมในข้อปลีกย่อย ในรายละเอียดที่เราเห็นกันอยู่ว่า ความสามารถของแต่ละเทศบาลนี้มันยังไม่เท่ากัน ดังที่กระผมได้กล่าวมาแล้วนั้น และนอกจากนั้น ตามสถิติที่ได้ปรากฏอยู่จากรายได้ที่เทศบาลได้รับจริงในปี ๒๕๑๖ นั้นรายได้ที่ยังไม่ถึงล้านนี้มันน่าจะสาร ท่านประธานครับมีเทศบาลเมืองอีกตั้ง ๕ แห่ง รายได้ไม่ถึงล้านบาท บ้านหมี่เสนา เมืองอ่างทอง เมืองปทุมธานี และเมืองแม่ฮ่องสอน อย่างนี้เป็นต้น และรายได้จริง พ.ศ. ๒๕๑๖ นี้มีอีกตั้ง ๒๘ แห่งที่มีรายได้เพียงล้านบาทเศษๆ เท่านั้น และนอกจากนั้น ๒ ล้านบาทขึ้นไปไม่ถึง ๓ ล้านบาท มีแค่ ๑๓ แห่ง เทศบาลเมืองนะ เพราะเทศบาลตำบลเราไม่ต้องพูดถึงกันครับ ถ้ายี้ว่าจะมีได้เกิน ๑๐ ล้านบาทขึ้นไปนั้น มีเพียง ๔ แห่งเท่านั้น ขอบพระทานโทษ ไม่ถึงครับ มีเพียง ๓ แห่งเท่านั้น รวมทั้งเทศบาลชลบุรี นครปฐม เมืองภูเก็ตนี้ครับ อยู่ในระหว่างประมาณ ๑๐ ล้านบาท และก็มีความที่สุดก็คือเทศบาลนครเชียงใหม่กับหาดใหญ่เท่านั้นเองที่ทำได้ และเทศบาลเหล่านี้ทำอยู่แล้ว ที่นี้ในทางปฏิบัติมันนะครับ เมื่อไม่เขียนกฎหมายอันนี้ เราก็ทำได้อยู่แล้ว ดังที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่าทางกระทรวงก็ได้สร้างระเบียบแบบแผนหรือใช้อำนาจตามกฎหมายเดิมนะขีดกันเอาไว้แล้วว่า ถ้าเทศบาลทั้งหลายอยากจะทำก็ทำได้ เอกชนไม่ให้ทำแต่เฉพาะบ้านนอก กรุเทพฯ นะเป็นเมืองพิเศษ เป็นเมืองเวทตายกเว้นให้ไปเมืองหนึ่ง แต่ว่าเมืองบ้านนอกทั้งหลายนี้เขาได้กีดกันเอาไว้ให้แล้ว โดยอาศัยอำนาจกฎหมายเดิมว่า เทศบาลไหนพอจะทำได้ก็ทำไป เทศบาลไหนทำไม่ได้ก็แล้วแต่กำลังฐานะ ดังที่กระผมได้กล่าวแต่ต้น อันนั้นมันก็สะดวกดีอยู่แล้ว แต่ที่มันไม่สะดวกอย่างยี้นี้ กระผมก็อยากฝากข้อสังเกตไว้ให้กับรัฐบาลได้พิจารณาแก้ไข คือว่า ในรายละเอียดที่ว่าพวกเราทั้งหลายที่ยังไม่เต็มใจตั้งโรงรับจำนำนั้น ก็มีการควบคุม ควบคุมชนิดว่าทางเทศบาลนะรู้เรื่องแต่เพียงเป็นผู้ตรวจสอบครั้งคราวเท่านั้นเอง อันนี้ผมก็ต้องขอพระทานโทษ กำลังจะคิดตั้งอยู่เหมือนกันนะครับ ท่านคณะกรรมการด้วย อันนั้นนะครับ สำคัญมาก อย่างที่คุณประกอบเสนอ ประทานโทษที่เอ่ยนามมานี้ ท่านก็มองไปในหลักอาชญากรรม

หรืออะไรของท่าน ความสะดวก แต่ระบบการบริหารที่มากุมเทศบาลไว้อีกชั้นในเรื่องการดูแลพัฒนาตัวอย่างอันเดียว เช่นว่าเทศบาลตั้ง กระทรวงอนุมัติแล้วก็ให้กู้เงินได้ มาตั้งโรงรับจำนำ หลงจูนี่เรายังหาเองไม่ได้ นะครับ ท่านประธาน ต้องมีคณะกรรมการนี้จัดสรรเลือกออกไป ส่วนใหญ่ก็ฟังตามเสียงตำรวจที่มีความเชี่ยวชาญจากการควบคุมโรงรับจำนำที่กรุงเทพฯ นี้แหละ มันเรื่องอะไร แล้วเทศบาลแต่ละแห่ง ท่านประธาน จะกู้ได้นี้ ต้องใช้จำนวนเงิน ภายนอกน้อย ๑,๕๐๐,๐๐๐ ครับ ท่านประธาน อย่างที่ท่านผู้มีเกียรติว่าเมื่อกี้นี้ว่า มีน้อยทำน้อย นั้นไม่ได้ครับ เขามีระเบียบแบบแผนจัดเอาไว้แบบนี้ นี่ละครับมันก็เป็นเรื่องยุ่งยากลำบาก แก่การใช้ดุลพินิจของเทศบาลเป็นอันมาก ถึงแม้ว่าเราจะได้ตัดสินใจว่าควรจะทำอย่างนั้นดีหรือไม่ดี ไปแล้ว แต่ว่ามันยังมีเบื้องบนอีกหลายชั้นหลายตอนอะไรต่ออะไรต่างๆ แล้ววิธีปิดปากง่าย ๆ ก็จริงอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งกล่าวก็คือว่า ให้นายกเทศมนตรีได้คำปวยการ ไปด้วย ให้ปลัดเทศบาล ให้สมุหบัญชีได้คำปวยการไปด้วย มันก็เลยปิดปากอยู่ในที่ แล้ว นอกจากนั้นที่สำคัญที่สุดก็คือว่า ผลประโยชน์ที่เราจัดได้นี้ ท่านประธาน จะมีส่วนแบ่งก็เอามาให้กองกลางนี้อีกด้วย แล้วแต่กำหนดไปตามรายได้ว่า รายได้มากก็ต้องแบ่งเอามาเป็นค่าใช้จ่าย กองกลางอีกด้วย แต่ถ้าหากว่าขาดทุนไป เทศบาลก็ต้องกู้เงิน มีอายุ ๑๐ ปีบ้าง ๑๕ ปีบ้าง ก็ต้องไปควักล้างเอาเงินงบประมาณท้องถิ่นที่น้อยอยู่แล้วนี่มาชดใช้ตั้งงบประมาณทั่วไป เงินงบประมาณทั่วไปที่ได้น้อย แทนที่จะไปทำนุบำรุงท้องถิ่นนั้น เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว เพราะมัน มีสัญญาว่าใน ๑๐ ปีจะต้องผ่อนใช้ปีละเท่านี้เท่านี้ทั้งต้นและทั้งดอก เราก็ต้องควักเอาอันนั้นมาใช้หนี้ จริงอยู่ถึงแม้เราจะมีระเบียบคลี่คลายว่า บางปีบางแห่งถ้าไม่สามารถจะใช้ได้ก็ผ่อนไป แต่ก็ความผูกพันในทางงบประมาณมันก็ย่อมมีนั่นเอง ถ้าหากว่าใช้หนี้เขาไม่ได้ก็ต้องเอาเงิน ทั่วไป เอาน้ำเลือดเนื้อของเทศบาลเองมาใช้หนี้ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นปัญหาที่มีความ ยุ่งยากลำบากมาก ถ้าเราไปเขียนกฎหมายนี้บังคับลงไป เพราะว่าถ้าเราไม่บังคับตามกฎหมาย ฉบับนี้ ทางที่ปฏิบัติโดยคลองตัวมันก็มีอยู่แล้ว คือว่าเลือกเอาตามความเหมาะสมเป็นราย ๆ ไป แล้วนอกจากนั้นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย ที่บางท่านได้เสนอว่าไปแปรญัตติเอา ก็ได้นั้นละครับมันยิ่งมัดมือตัวเองใหญ่ สมมติว่าในกฎหมายของท่านที่ท่านบอกไว้ว่า ๒ ปี นี่ทำไม่ได้จะไปได้อย่างไร จะเป็นเงินกู้ที่ไหนนี้ ท่านบอกสถิติมาว่าครั้งหนึ่งแล้วใน ๘๔ แห่ง นี่ครั้งหนึ่งก็ ๔๒ แห่ง ยังไม่ได้ทำ ๔๒ แห่งนี้มัน ๑ ล้าน ๕ แสน คำนวนไปซิครับว่า จะต้อง

ใช้เงินกู้ยืมอีกสักเท่าไร อย่างน้อยมันก็ ๔๒ บวกด้วย ๒๑ ก็ ๖๓ ล้าน เราจะไปกู้ที่ไหน เงิน ก.ส.ท. ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่าจะให้กู้เนอะ มันไม่พอแล้ว และถ้ารัฐบาลไม่รับผิดชอบในเรื่องนี้ด้วยแล้วจะไปเอาที่ไหน ก็ทำไม่ได้ กฎหมายก็ไร้ผล และนอกจากนั้นที่เราจะคิดไปว่าไปแปรญัตติ ๕ ปี ๑๐ ปีนี้ก็ดี หรือว่ากำหนดรายได้ของเทศบาลก็ยังไม่สวยงามใหญ่ ก็เท่ากับว่าเป็นการออกกฎหมายไปบังคับดุลพินิจเทศบาล ไหนว่าเราจะกระจายอำนาจให้เทศบาล นี่เป็นรากฐานแห่งระบอบประชาธิปไตย เราก็ต้องให้เขาฟรีในทางที่เขาใช้ดุลพินิจในประการต่าง ๆ อย่างดีที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ แล้วก็ไปตามความเรียกร้องต้องการของประชาชนในเขตนั้น ผมจะไม่อ้างว่าเทศบาลตำบลบางคล้าเป็นของผม เพราะเทศบาลตำบลบางคล้าเป็นของประชาชนที่ผมริเริ่มที่จะทำได้นี้ ท่านประธานผมกราบเรียนให้ทราบว่า เพราะว่าผมได้ฝากเงินกู้ ก.ส.ท. ไว้นี้พอสมควรแล้ว เมื่อกู้ไปก็ไม่ต้องเสียดอกเบี้ย เมื่อมันเป็นเงินของเราเอง เราไปทำอย่างนี้ ก็พอจะทำได้ ทั้ง ๆ เป็นเทศบาลตำบลมีรายได้ไม่เกินล้านบาท แต่เทศบาลอื่น ๆ นะครับ ไม่แต่เฉพาะโรงรับจำนำเท่านั้น เวลานี้หนี้สินรุงรังกันไปหมด เช่น สมุทรปราการ เป็นต้น ก็จะต้องอยู่ได้ด้วยเงินอุดหนุนหรือเงินกู้อื่นได้ ในทำนองที่ว่าใครวิ่งเต้นเก่ง มือใครยาวก็สาวได้สาวเอา มันเป็นแบบนี้แหละครับ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้ว นอกจากเป็นการบังคับให้เสียหลักการกระจายอำนาจแล้ว ผลในทางปฏิบัติไม่ได้ด้วย แม้จะไปแปรญัตติอย่างไรก็ไม่มีความผลครับ ท่านประธานที่เคารพ ก็ควรจะมารับหลักการ ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

นายเฉลิมชัย วสินนท์ :ท่านประธานที่เคารพ กระผม เฉลิมชัย วสินนท์ ก่อนอื่น กระผมใคร่ขอประทานกราบเรียนถึงความเข้าใจของกระผมในร่างพระราชบัญญัติเทศบาลฉบับนี้ กระผมมีความเข้าใจว่าสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีอยู่ ๒ ตอน ตอนแรกในอนุมาตรา (๘) ของมาตรา ๕๓ ที่กำหนดว่า ให้เป็นหน้าที่ของเทศบาลเมืองที่จะให้มีการดำเนินการจัดตั้งโรงรับจำนำและสินเชื่อชนานาภิบาล หลักการประการที่ ๒ ปี กระผมใคร่ขอเรียนชี้แจงในหลักการแรกเสียก่อนว่า จะเป็นการสมควรหรือไม่ที่จะกำหนดหน้าที่ของเทศบาลเมืองให้ทำในกิจการโรงรับจำนำหรือสถานชนานาภิบาล ก่อนอื่นกระผมใคร่ขอขยับไปพิจารณาถึงสภาพของโรงรับจำนำเสียก่อน กระผมเข้าใจว่าโรงรับจำนำนี้ จะเรียกว่าอะไรก็ตาม

หมายความว่าชื่อนั้นสำคัญไฉนนะครับ ความแท้จริงของโรงรับจำนำก็คือเป็นสถานที่ให้
 ลินเชื่อหรือให้เครดิตการกู้เงินในระยะสั้น โดยมีสังหาริมทรัพย์มาเป็นหลักประกัน เมื่อเรา
 เข้าใจถึงสภาพแท้จริงของโรงรับจำนำแล้ว กระผมขอย้อนไปถึงการที่ประเทศไทยเราได้มี
 การจัดตั้งโรงรับจำนำขึ้น ถ้ากระผมจำไม่ผิด โรงรับจำนำเราก่อกำเนิดขึ้นมาเมื่อสมัยรัชกาล
 พระมงกุฎฯ ซึ่งพระองค์ท่านดำริเห็นว่าในปัจจุบันนี้ในเมืองเราก็ได้เปลี่ยนจากชนบทมาเป็น
 เมืองขึ้นมา ที่กระผมต้องพูดถึงว่าทำไมมีการวิวัฒนาการจากชนบทมาเป็นเมือง หมายความว่า
 ถ้าวิถีการเลี้ยงชีพหรือการผลิตของเราเป็นในรูปชนบทอย่างแท้ ๆ เรียกว่าถอยหลังเข้าไป
 ลัก ๑๐๐ ปี ๒๐๐ ปีนะครับ ในสมัยที่เราทำเกษตรโดยแท้ ๆ คือหมายความว่าเราจะทำ
 เราจะบริโภคสิ่งที่เราผลิตขึ้นเองเช่นว่า เราทำข้าว เราก็กินข้าว เราทำข้าวสาลี เราก็กินข้าวสาลี
 ไม่มีการขาย เพราะฉะนั้นความจำเป็นที่จะต้องใช้เครดิตก็ไม่มี ที่นี้ต่อเมื่อมีการวิวัฒนาการ
 ทางสังคมเกิดขึ้น ก็มีการเอาทรัพย์สินอันนั้นไปขาย ก็เกิดเป็นเงินขึ้นมา ก็มีความจำเป็น
 หลายอย่าง ก็มีลูกจ้างเกิดขึ้นนอกจากทำงานของตัวเอง ที่นี้พอมีปัญหาลูกจ้าง ปัญหาความ
 จำเป็นในเรื่องความเดือดร้อนก็บังเกิดขึ้นนะครับ คือหมายความว่า อย่างสมมติว่าลูกจ้างเรา
 มีรายได้ประจำเดือน เดือนละ ๖๐๐-๗๐๐ บาท แต่ในบางเดือนเราก็มีโอกาสที่เกิดความจำเป็นที่
 ต้องใช้เงินเป็นครั้งคราว เช่นลูกเข้าโรงเรียนบ้าง หรือเกิดการเจ็บป่วยในครอบครัวขึ้น ก็ไม่รู้
 ไปหาเงินที่ไหน ความจำเป็นในนั้นจึงอยู่ในคำปรารภว่า เพื่อที่จะให้ประชาชนผู้มีรายได้น้อย
 ได้มีโอกาสได้กู้เงินไว้ใช้สอยในการบริโภค สมัยนั้นจึงมีการดำริให้ตั้งโรงรับจำนำขึ้นนะครับ
 อันนี้เป็นสาเหตุในการตั้งโรงรับจำนำ ซึ่งที่กระผมอภิปรายก็เพื่อที่จะให้เห็นว่า โรงรับจำนำ
 นี้มันเกิดขึ้นมา โดยการวิวัฒนาการของสังคมเกิดความจำเป็นขึ้น ที่นี้มีปัญหาว่าวิธีการรับ
 จำนำ ซึ่งกระผมไม่สบายใจเลยครับ ที่มีสมาชิกผู้มีเกียรติอภิปรายว่า โรงรับจำนำนี้เป็นแหล่ง
 รับของโจร ที่กระผมไม่สบายใจ ที่กระผมเข้าใจว่าอันนี้เป็นเหตุอันหนึ่งที่มันเป็นสิ่งที่เราคอย
 จะนึกเรื่องแบบนี้เสมอ คือเอาวิธีปฏิบัตินี้มาตีหลักการให้พังไปเลย อุปมาเหมือนว่า มีสมภาร
 ที่ไม่ดีเราก็ถือว่าเสียเลยนะครับ ที่นี้กิจการโรงรับจำนำนี้กระผมเห็นด้วย ถ้าวิธีการเป็นอย่าง
 ปัจจุบันนี้ จะเป็นแหล่งที่รับของโจรแน่ เพราะเจ้าของโรงรับจำนำนั้นไม่ได้ปฏิบัติโดยมูลฐาน
 ของสภาพอันแท้จริงของเจตนารมณ์ในการตั้งโรงรับจำนำ คือเราไปมุ่งแต่ว่า ผู้จำนำนี้มี
 ทรัพย์สินมาให้ประกันหนี้ เราก็ให้กู้ไป โดยไม่คำนึงถึง ๑. ทรัพย์สินอันนี้มาจากไหน ๒. ผู้ที่

นำทรัพย์สินมาจำนำนั้น มีความสามารถเพียงพอที่จะมาไถ่คืนหรือไม่ ผมเห็นในการปฏิบัติของในต่างประเทศ กระผมเห็นมานะครับว่า วิธีการจำนำของในต่างประเทศเขาคำนึงถึงความสามารถในการไถ่มากกว่าในการเอาทรัพย์สินมาจำนำ วิธีการที่ผู้มาจำนำนี้เขาต้องดูแล้วว่าคนนี้มีรายได้ประจำเดือนเท่าไร สามารถที่จะเอามาไถ่ทรัพย์สินคืนไปได้หรือไม่ อันนี้ก็เพื่อที่จะยืนยันว่าผู้ที่มาจำนำนั้นเกิดความเดือดร้อนเป็นครั้งคราวที่จะต้องใช้เงิน แล้วก็สามารถที่จะเอารายได้ของตัวเองมาไถ่คืนได้ เขาจึงให้จำนำไป ถ้าเรามีการควบคุมแบบนี้ นะครับ กระผมก็เชื่อว่า การที่โรงรับจำนำจะกลายเป็นแหล่งรับของโจรนี่มันจะค่อยๆ ลดน้อยถอยลงไป ฉะนั้นเหตุผลนี้กระผมจึงสนับสนุนว่าโรงรับจำนำต่อไปนี้ทางฝ่ายรัฐ จะเป็นรัฐบาลกลางหรือท้องถิ่น ควรจะเป็นผู้จัดเสียเอง ที่นี้สิ่งที่กระผมไม่สบายใจประเด็นที่ ๒ ที่มีการอภิปรายเรามากจะเอาปัญหากรณีสุดโต่งมายกเป็นตัวอย่าง เช่นมักจะยกตัวอย่างจังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดปทุมธานีว่าไม่สามารถที่จะดำเนินการในกิจการโรงรับจำนำได้ เพราะเป็นเรื่องใหญ่โตเกินไป อุปมาก็เหมือนเราเห็นเปลือกฝาดของเมล็ดมังคุดเลยสิมรสหวานข้างในเสีย เพราะฉะนั้นปัญหาสำคัญในปัจจุบันนี้นะครับ มันจึงมาขึ้นอยู่ที่ว่า เราสมควรหรือไม่ที่จะมาพิจารณาตามเจตนารมณ์ที่ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสนอขึ้นมาว่า เจตนารมณ์ที่ผู้เสนอโรงรับจำนำมาก็คือ เห็นว่าต่อไปนี้ เมื่อมีการพัฒนาจากชนบทกลับมาเป็นเมืองขึ้นมาอย่างนี้ ความจำเป็นที่เทศบาลควรจะจัดให้เป็นบริการ เพื่อที่จะเสนอเครดิตระยะสั้นให้แก่ผู้ที่มีรายได้ กระผมไม่ใช่คำว่าผู้ยากไร้ นะครับ คือว่าผู้ที่มีรายได้ประจำ แต่ในบางครั้งมีความจำเป็นจะต้องใช้เงินเป็นครั้งคราว ซึ่งรายได้ประจำนั้นไม่อาจจะเอามาใช้จ่ายให้ได้ นะครับ อันนี้เป็นความสำคัญ กระผมใคร่กราบเรียนให้ที่ประชุมได้พิจารณาในหลักการอันนี้ด้วย แต่ในความเห็นของกระผม กระผมเชื่อว่ามันน่าจะสมควรที่เราจะได้เตรียมการในเรื่องนี้เหมือนกัน เพราะว่าอย่างเมื่อวานนี้ก็มีมีการอภิปรายกัน ในเรื่องปัญหาพระราชบัญญัติเกี่ยวกับพิกัดอัตราสุลากกว่ากฎหมายของเราเป็นกฎหมายที่ค่อยตามหลังข้อเท็จจริงอยู่เสมอ เราไม่เคยมีกฎหมายอะไรที่ค่อยจะสนองความต้องการของสังคมในระบะที่มีการพัฒนา ที่นี้มาส่วนมีปัญหาที่สมาชิกอภิปรายมาก คือเรื่องว่าในร่างพระราชบัญญัตินี้ไปกำหนดเป็นเชิงบังคับให้เทศบาลเมืองหรือเทศบาลนครจะต้องจัดทำโรงรับจำนำให้เสร็จภายใน ๒ ปี อันนี้กระผมก็ไม่แน่ใจกับทางฝ่ายผู้เสนอร่างว่าจะเป็นเหมาะสมหรือไม่ นะครับ ฉะนั้นสรุปแล้วประเด็นของกระผมที่

กระผมขึ้นมาอภิปรายก็มี ๒ ประเด็น ประเด็นแรกว่าเป็นการสมควรหรือไม่ที่จะกำหนดให้เทศบาลถือเป็นหน้าที่ หรืออย่างน้อยก็เป็นหน้าที่อันพึงปฏิบัติไม่ถึงกับต้องปฏิบัติก็พึงปฏิบัติ ในเรื่องกิจการของการให้สินเชื่อระยะสั้นแก่ผู้มีรายได้อันจำกัด แต่ไม่สามารถที่จะมีรายได้ใช้จ่ายในกรณีที่เกิดฉุกเฉิน เป็นครั้งคราวนะครับ ประเด็นที่ ๒ ก็เป็นเรื่องที่ว่าจะเป็นการสมควรหรือไม่ที่จะบังคับเป็นการตายตัวว่า จะต้องกำหนดเวลาเท่านั้นเท่านั้นให้เทศบาลเมืองทำให้สำเร็จไป ซึ่งประเด็นที่ ๒ นี้ กระผมเห็นว่าเป็นเรื่องหลักการรอง ซึ่งอาจจะมีการแก้ไขกันได้ ขอขอบคุณครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ขอขอบพระคุณท่านประธาน กระผม สมคิด ศรีสังคม ใคร่จะขอความกรุณาสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่กระผมลุกขึ้นมาสนับสนุนนี้ ก็เป็นห่วงว่าร่างพระราชบัญญัติที่สำคัญและมีความสำคัญโดยเฉพาะกับผู้ที่ยากไร้ในถิ่นนี้ จะไม่รับหลักการและตกไป เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอถือโอกาสมาสนับสนุน และก็พยายามจะพูดให้รวดเร็ว และก็ไม่ว่าจะช้ากับท่านสมาชิกผู้ที่มีเกียรติที่ได้อภิปรายไปแล้ว ประเด็นสำคัญในเรื่องนี้ก็คือว่า ความจำเป็นในการตั้งโรงรับจำนำนี้มีหรือไม่เพียงใด อันนี้กระผมเห็นว่าทุกท่านที่นั่งอยู่ในสภาแห่งนี้หรือว่าส่วนมากคงจะเห็นพ้องกันว่าโรงรับจำนำนี้มีประโยชน์มากกว่าโทษ ถ้าหากว่ามีโทษมากกว่าประโยชน์แล้ว เราก็คงจะยกเลิกพระราชบัญญัติโรงรับจำนำที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้ และเทศบาลต่างๆ ซึ่งได้ตั้งโรงรับจำนำก็คงจะไม่คิดที่จะตั้งโรงรับจำนำ หรือรัฐบาลก็คงจะให้ยกเลิกไปแล้ว อันนี้เป็นประเด็นสำคัญซึ่งได้มีการโต้เถียงกันในสภาแห่งนี้ ที่นี้ประเด็นที่ท่านสมาชิกผู้ที่มีเกียรติฝ่ายค้านที่ได้ค้านไม่เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็อยู่ที่มาตรา ๔ นั่นเอง ท่านไม่เห็นด้วยก็เนื่องจากว่าท่านบอกว่าจากประสบการณ์ของท่านเทศบาลจะไม่สามารถที่จะตั้งโรงรับจำนำได้ เพราะมีอุปสรรคนานัปการอย่างที่ท่านได้อภิปรายมาแล้ว แล้วก็อีกประการหนึ่ง การที่จะมาบังคับให้เทศบาลต้องตั้งโรงรับจำนำภายในกำหนดระยะเวลา ๒ ปี นับตั้งแต่ใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ นั้น เป็นการขัดกับหลักเสรีภาพหรือขัดกับหลักประชาธิปไตย อันนี้กระผมเห็นว่าเรามีทางที่จะแก้ไขได้ที่สาระสำคัญในมาตรา ๔ ก็คือว่า มีบทบัญญัติกำหนดให้เทศบาลต้องตั้งโรงรับจำนำภายในกำหนด ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ อันนี้กระผมก็ไม่เห็นด้วยเหมือนกันที่มีการบังคับ เพราะว่าภายใน

๒ ปีนี้มันทำไม่ได้ และถ้าต่อไปได้มีการตั้งเทศบาลเมือง เทศบาลนครขึ้นมาภายในระยะ
 ภายหลัง ๒ ปีนับตั้งแต่ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว พระราชบัญญัติฉบับนี้มันก็ไม่มีผลบังคับ
 หรือว่าใช้บังคับไม่ได้โดยนี้เป็นต้น แต่ทางออกนั้นกระผมใครจะขอเสนอ เป็นข้อคิดให้
 คณะกรรมาธิการซึ่งจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ หรือท่าน
 สมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องที่จะขอแปรญัตติในวาระที่ ๒ นั้น กระผมขอเสนอแนะไว้ดังนี้ กระผม
 ไม่เห็นด้วยกับท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องผู้หนึ่งซึ่งบอกว่า เราจะแปรญัตติอย่างไรมันก็เป็นไปไม่ได้
 คือหมายความว่าไม่มีทางที่จะทำให้พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับได้ อันนี้กระผมคิดว่าเรามี
 ทางออก เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอเสนอทางออกดังนี้ และทางออกนั้นมันไม่ขัดกับวิธปฏิบัติ
 ที่ท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องท่านบอกว่าจะทำไม่ได้ หรือไม่ขัดกับหลักเสรีภาพหรือหลักระบอบ
 ประชาธิปไตย ที่ท่านบอกว่าต้องมาบังคับให้เทศบาลทำภายในกำหนดเวลา ในมาตรา ๔ นี้
 ในขั้นแปรญัตตินั้น กระผมขอเสนอตั้งนี้ ให้มีข้อความเป็นอย่างนี้ ในการที่เทศบาลเมือง
 หรือเทศบาลนครจะจัดตั้งโรงรับจำนำ หรือสถานสินเชื่อชนบทขึ้นภายในเขตเทศบาลนั้น
 เมื่อเห็นสมควรให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาให้เทศบาลเมือง
 หรือเทศบาลนครนั้นจัดตั้งขึ้นได้ อันนี้กระผมเห็นว่ามันเป็นทางออกได้ มันไม่ได้เป็นการบังคับให้
 เทศบาลจะต้องปฏิบัติและในทางปฏิบัติก็กระทำได้ เพราะว่าเมื่อเทศบาลใดเห็นว่า ตัวมีความ
 สามารถที่จะตั้งโรงรับจำนำขึ้นมาได้แล้วก็รายงานมายังกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย
 อาจจะตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณาว่าเทศบาลนั้นมีความสามารถหรือไม่ แล้วถ้ากระทรวง
 มหาดไทยเห็นว่าสามารถที่จะตั้งได้ก็ให้ตั้งได้ ส่วนเทศบาลอื่นซึ่งตัวยังเห็นว่าตัวไม่มีความ
 สามารถที่จะตั้งได้ ก็รอต่อไปจนกว่าจะมีความสามารถ อันนี้กระผมจึงขอฝากไว้ ถ้าหากว่า
 ท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องหรือท่านกรรมาธิการที่เกี่ยวข้องจะนำไปไว้พิจารณาในขั้นวาระที่ ๒
 การแปรญัตติแล้ว กระผมเห็นว่าจะเป็นทางออกและข้อคัดค้านของท่านสมาชิกผู้มีความ
 เกี่ยวข้องที่เข้ามา กระผมเห็นว่าน่าจะตกไปได้ และร่างพระราชบัญญัตินี้สภานี้ น่าจะรับหลักการไว้
 พิจารณา ขอขอบคุณ

นายเทียน อชกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ กระผมได้ฟังคำอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องแล้ว ก็รู้สึกยินดีอย่างยิ่งที่อภิปราย

กันอย่างกว้างขวางลึกซึ้งซึ่งเข้าถึงประเด็นจิตใจของเรื่อง ตามที่ได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ บางท่านได้แสดงความเห็นว่าโรงรับจำนำเป็นแหล่งส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรม ซึ่งความจริงก็เป็นความจริงอย่างที่ว่ามีส่วนจริงอยู่เป็นอันมาก แต่ในเวลาเดียวกันก็ขอชมผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมา ซึ่งได้เสนอร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำก็ได้หาทางป้องกันแก้ไข ซึ่งเรื่องนี้ทางสภานี้ก็ได้รับหลักการไปแล้ว สำหรับนโยบายของกระทรวงมหาดไทยหรือของรัฐบาลนั้น เกี่ยวกับโรงรับจำนำนี้อย่างที่มีสมาชิกบางท่านได้อภิปรายได้พูดไว้อย่างชัดเจนแล้วว่ามีการส่งเสริมและเห็นชอบด้วยกับผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า ต้องการช่วยเหลือผู้ที่ยากไร้ และในปัจจุบันนี้กระทรวงมหาดไทยก็มีนโยบายอย่างชัดเจนว่าจะไม่ให้เอกชนเปิดโรงรับจำนำในส่วนภูมิภาค จะส่งเสริมให้เทศบาลเปิดทั้งสิ้น แล้วก็ในปัจจุบันนี้ทางกระทรวงมหาดไทยเองก็ได้เตรียมอยู่แล้ว ขณะนี้เรามีอยู่ ๕๘ เทศบาลที่ได้มีโรงรับจำนำ ซึ่งในเวลาอันใกล้ ๑ ปีข้างหน้าก็จะเปิดอีก ๒๒ โรงด้วยกัน ก็ถึง ๘๐ อันนี้ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่า ท่านสมาชิกทั้งหลายรวมทั้งผู้เสนอญัตตินี้ต่างคนต่างมีความเห็นตรงกันว่า โรงรับจำนำเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสิ่งที่ควรจะทำ และทางกระทรวงมหาดไทยก็เห็นเป็นเช่นนั้นและโดยประสบการณ์ของเราชัดเจนเหลือเกิน โรงรับจำนำมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ที่มีรายได้น้อย โดยเฉพาะก่อนที่โรงเรียนจะเปิดเทอมอย่างนี้ จะเห็นได้ว่าโรงรับจำนำทุกแห่งต้องหาเงินมาเพิ่มเป็นจำนวนหลายสิบล้าน หลาย ๆ แห่ง แห่งละ ๕ ล้าน ๒ ล้าน ๓ ล้าน เพราะจะมีของมาจำนำ เพื่อจะไปซื้อหนังสือ เครื่องแต่งตัวค่าเล่าเรียนให้ลูกให้หลานอย่างนี้เป็นต้น ปัญหาใหญ่ที่ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผมอยากจะเรียนชี้แจงในที่นี้เพื่อจะมอบให้เป็นแนวความคิดเพื่อสภานี้จะตัดสินใจ เพราะว่่านโยบายความคิดเห็นที่จะส่งเสริมให้มีโรงรับจำนำตรงกัน และประโยชน์ก็เห็นตรงกันแล้ว วิธีแก้ไขก็มีการตรงกันแล้ว สิ่งแรกที่จะขอเสนอให้คิดก็คือว่า ถ้าจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ก็หมายความว่า การจัดให้มีโรงรับจำนำขึ้นเป็นหน้าที่ของเทศบาล แต่ถ้าหากว่าตามกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ เราก็ตั้งโรงรับจำนำขึ้นได้โดยออกเป็นเทศบัญญัติและให้มีเป็นเทศพาณิชย์ ในเรื่องนี้กระผมคิดว่าสิ่งที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติและสภาควรพิจารณาดูว่าในความคล่องตัวของการดำเนินงานที่เกี่ยวกับโรงรับจำนำว่า ทำโดยหน้าที่ดีกว่า หรือจะทำเป็นเทศพาณิชย์ดีกว่า นี่ข้อหนึ่ง ในเรื่องนี้ได้มีสมาชิกได้อภิปรายไว้อย่างชัดเจนอีกแล้วเหมือนกันว่า โรงรับจำนำนี้ยังมีเทคนิควิธีการ ของเอกชนนั้นเขาทำ

เป็นธุรกิจครอบครัว เป็นแฟมิลีบิซิเนส (family business) เพราะฉะนั้นผู้จัดการที่ดี หลงจู้ก็ดี ผู้ดูของก็ดี ผู้ตรวจของก็ดี เป็นลูกเป็นหลานภายในของเขา เพราะฉะนั้นเขาก็ไม่ต้องเป็นห่วง แต่เมื่อจัดของทางราชการขึ้นมาเช่นนี้ ผู้จัดการซึ่งเราเรียกกันว่าหลงจู้ก็ดี ผู้ตรวจของก็ดี ผู้ควบคุมก็ดี เสมียนพนักงานก็ดี เป็นคนอื่นที่เราจะตั้งไปจ้างหามา อันนี้เป็นปัญหาใหญ่ ดังที่ทราบข่าวหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ ว่า มีโรงรับจำนำของ กรมประชาสงเคราะห์บ้าง ของเทศบาลบ้าง มีรูรั่วไหลเสียเลยไป มีการคดโกง เอารัดเอาเปรียบ ซึ่งเราก็ต้องพยายามติดตาม ทารูรั่วและมีการควบคุม จนกระทั่งผู้ตรวจการดูแลต่าง ๆ นานา ซึ่งบางท่านก็เข้าใจว่าเป็น การเพิ่มรายจ่าย ซึ่งทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อป้องกันความรั่วไหลและความบกพร่อง เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราอยากจะเสนอก็คือหมายความว่า ถ้าหากว่าเป็นหน้าที่ซึ่งจะแก้ตามที่ผู้เสนอร่างนี้ ก็จะเป็นหน้าที่ ถ้าเป็นหน้าที่ มีความคล่องตัวพลใหม่ในทางปฏิบัติ จะไปเลือกหลงจู้หรือ ผู้จัดการ ซึ่งบางทีก็ไม่มีความรู้ถึง ม.๓ ม.๔ หรือก็อาจจะเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถ มีเทคนิคในเรื่องการรับจำนำเท่านั้นเอง แล้วมีความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งหน่วยที่เกี่ยวข้องซึ่งมี หน้าที่เกี่ยวข้องจะต้องไปเลือกหามาโดยเฉพาะอันนี้ เพราะฉะนั้นในระหว่างการเป็นเทศพาณิชย์ กับให้เป็นหน้าที่ที่ปฏิบัติอย่างเรียกว่า เป็นสาธารณูปโภคหรือสาธารณูปการของเทศบาลนั้น เป็นเรื่องที่เราขอเสนอให้สภานี้ได้ช่วยพิจารณาตรึกรองว่าจะรับหลักการหรือไม่ เป็น สิ่งที่สำคัญควรจะพูด แล้วก็ประการสุดท้ายก็ได้มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางแล้วว่า เทศบาลบางแห่งจะมีความสามารถตั้งได้ แต่เรื่องความสามารถ ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ได้พูดไว้แล้วว่า เรื่องไม่สามารถนั้น ถ้าเป็นสิ่งที่มิประโยชน์กับประชาชนผู้ยกไว้ซึ่งเป็นนโยบายหลัก ของรัฐอยู่แล้ว ก็ต้องหาทางแก้ไขให้อันนี้กระผมก็เห็นชอบด้วย แต่ว่าจะมีหลายแหล่งที่เขา ไม่มีความต้องการเลย อย่างปรากฏจากประสบการณ์ของเราเดี๋ยวนี้ เราไปตั้งโรงรับจำนำที่ ภูเก็ต ที่นราธิวาส ที่ลำพูน เกือบไม่มีใครใช้เลย นี่เป็นเหตุผลอันหนึ่งซึ่งเราจะต้องศึกษาถึง สาเหตุว่าอย่างไร เพราะฉะนั้นถ้าเรามีกฎหมายที่สามารถจะยึดหยุ่นหรือปฏิบัติได้ไปในทางที่ เหมาะสมกับภาวะการณ์ที่จำเป็น อันนี้ดีที่สุด. กระผมจึงขอประทานเสนอต่อท่านประธาน และที่ประชุมสภาเพื่อได้พิจารณาด้วย

นายดำรง ลัทธพิพัฒน์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าเจตนารมณ์ของ ร่างกฎหมายฉบับนี้ก็เป็นที่ประจักษ์กันทั่วไปในขณะนี้แล้วว่า มีเจตนาที่ดีในการที่จะส่งเสริม

ผู้ยากจนและขัดสนเงินทอง ซึ่งความจริงก็เป็นปัญหาสังคมและเศรษฐกิจของบ้านเมืองไทย ในขณะนี้ เงินหายไปไหนก็ไม่ทราบ ข้าวของก็แพงขึ้น แต่คนไม่มีเงินจะใช้ อันนี้ก็เป็นปัญหาที่สืบเนื่องไปสู่ความไม่สงบเรียบร้อยหลายประการ แต่ว่าในประเด็นที่ว่าความขัดข้องในเรื่องที่ว่า เทศบาลจะมีปัญหาในเรื่องการบริหารกิติ ในการลงทุนกิตินั้น ก็เป็นปัญหาที่ควรแก่การรับฟังอย่างยิ่ง กระผมคิดว่าเราได้พยายามหาทางออก และมีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติตลอดจนถึงท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้พยายามหาทางออก ท่านหนึ่งได้เสนอว่า ควรจะหาทางออกในทางที่เต็มลงไปในมาตราที่เสนอนี้ว่า เทศบาลแห่งใดมีความสามารถ ก็ให้เสนอเป็นเทศบัญญัติ เป็นพระราชบัญญัติให้กระทรวงมหาดไทยอนุมัติ ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยก็บอกว่าให้ทำเป็นเทศพาณิชย์ นั้นหมายความว่ากฎหมายอันนี้ก็ต้องตกไป เพราะว่ากฎหมายอันนี้ขอให้เป็นที่ของเทศบาล นี่กระผมคิดว่ามันมีทางออกอยู่ทางหนึ่งที่จะประสานความคิดทั้ง ๒ อย่างนี้ ก็คือว่าในแม่บทของพระราชบัญญัติเทศบาลนั้นได้กำหนดหน้าที่ไว้ให้เทศบาลกระทำอยู่ ๒ อย่าง อย่างที่หนึ่งนั้นเป็นหน้าที่ที่บังคับให้เทศบาลต้องกระทำ ไม่ทำไม่ได้ ไม่ทำถือว่าผิดกฎหมาย อีกมาตราหนึ่งบอกว่าเป็นหน้าที่ที่เทศบาลจะพึงกระทำ คือจะทำก็ได้ไม่ทำก็ได้ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าเพื่อที่จะเป็นการสนองเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ ควรจะได้ย้ายหรือแก้ไขถ้อยคำที่จะบังคับให้เป็นหน้าที่ที่จะต้องบังคับว่าจะต้องกระทำนั้น ให้ไปอยู่ในมาตราของแม่บทกฎหมายเทศบาลด้วยว่า เป็นหน้าที่ที่พึงกระทำ ควรกระทำ ซึ่งหมายความว่าจะทำก็ได้หรือไม่ทำก็ได้ ซึ่งขณะนี้ก็มีอยู่หลายอย่างหลายประการที่เทศบาลจะเลือกปฏิบัติก็ได้ กระผมคิดว่าอันนี้เป็นที่ยืดหยุ่นที่เหมาะสมแก่สถานการณ์ และหากว่าท่านผู้เสนอร่างกฎหมายอันนี้มีความยินดีที่จะกระทำเช่นนั้น กระผมก็ใคร่จะขอชักชวนวิงวอนให้สภานี้รับหลักการ ขอบพระคุณครับ

นายเกษม ศิริสัมพันธ์ : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับหลักการตามร่างพระราชบัญญัตินั้นนั้น ผมคิดว่าเป็นเรื่องที่จะเห็นจะไม่ต้องพูดกันอีกมากแล้ว คือว่าก็เห็นชัดแจ้งว่าเป็นเรื่องซึ่งจะเป็นมาตรการที่จะช่วยเหลือผู้ยากจน และผมเองก็มีความเชื่อว่าเป็นหน้าที่ของเทศบาลซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ที่จะต้องก้าวเข้ามาช่วยเหลือสงเคราะห์ในด้านเกี่ยวกับผู้ยากไร้ แต่ปัญหาที่ผมอยากจะอภิปรายหรือแสดงความคิดเห็นนั้น ก็คงอยู่ในเรื่อง

มาตรา ๔ ประกอบกับคำอธิบายของท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งผม
 ยังข้องใจอยู่ในมาตรา ๓ ซึ่งถ้าความในมาตรา ๕๓ นั้นมีอนุมาตรา (๘) ว่า ให้มีการดำเนิน
 กิจกรรมโรงรับจำนำหรือสถานสินเชื่อชนบทนั้น ผมเข้าใจว่ากำหนดไว้เป็นหน้าที่ของเทศบาล
 ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ส่วนการดำเนินการนั้นจะเป็นเทศพาณิชย์หรือเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด
 ย่อมอยู่ในดุลพินิจของเทศบาลและกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นผู้ควบคุมอยู่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
 อะไรกันเลยทีเดียวเหมือนหนึ่งว่าอายุโรงงานฆ่าสัตว์ต้องมีโรงงานฆ่าสัตว์ หมายความว่าเทศบาลต้องมี
 โรงงานฆ่าสัตว์แต่จะไปดำเนินการโรงงานฆ่าสัตว์ในลักษณะเป็นเทศพาณิชย์ หรือจะทำ
 อย่างหนึ่งอย่างใดนั้นเป็นรายละเอียดซึ่งกระทรวงมหาดไทยและเทศบาลจะพึงเข้าใจ นี่เป็น
 ความเข้าใจของผม ประการที่ ๒ นั้น ผมสนับสนุนในมาตรา ๔ เท่าที่มีอยู่ในร่างเดิม ถ้าจะ
 เปลี่ยนช่วงเวลา ผมยินดีให้เป็นถึงเวลา ๓ ปีหรือ ๔ ปี แต่ผมเองก็ยังรักอายุว่า ๒ ปี ทุกวันนี้
 ท่านประธานที่เคารพ เราก็ได้ยินความเดือดร้อนของประชาชนในแง่ของความยากจน ความ
 ยากไร้ ข้าวของก็แพง ผมว่ามีท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติท่านหนึ่ง ซึ่งท่านก็มีประสบการณ์
 ในทางเทศบาล ท่านได้กล่าวว่าเวลานี้เทศบาลก็มีความยากลำบากที่จะดำเนินการและความ
 สามารถไม่เท่าเทียมกันนั้น ก็เป็นความจริง แต่บ้านเมืองเรามีปัญหา เราต้องแก้ แล้วผู้ที่จะ
 แก้ในเรื่องนี้ดีที่สุดคือเทศบาลนครครับ และจะต้องแก้ไขในเวลาอันรวดเร็วพอสมควร อย่างที่
 ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติอีกท่านหนึ่งบอกว่า อยากจะตั้งโรงรับจำนำเมื่อไรก็ให้ตั้งเป็น
 พระราชกฤษฎีกาขึ้นมาผมยิ่งว่าจะซึ่งตั้งขึ้นไปอีก เพราะพระราชกฤษฎีกานั้นจะต้องผ่าน
 คณะรัฐมนตรี ต้องมีลงพระปรมาภิไธย จะตั้งโรงรับจำนำโรงหนึ่ง ผมว่ามันประดักประเดิด
 เหลือเกิน ผมคิดว่า ๒ ปีนี้มันน่าจะทำได้ และเป็นหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทยที่จะต้อง
 กระทำ และจะต้องหาเงินมาอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะสนับสนุนให้เกิดกิจการนี้ขึ้นในระดับท้องถิ่น
 จริงอยู่อย่างที่ทางกระทรวงมหาดไทยได้บอกว่าเป็นนโยบายของกระทรวงมหาดไทยอยู่แล้ว
 ที่จะสนับสนุนให้เกิดกิจการเทศพาณิชย์ทางด้านโรงรับจำนำและสถานสินเชื่อชนบทนั้น
 นั้นเป็นนโยบายของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งย่อมจะเปลี่ยนแปลงได้ตามความเปลี่ยนแปลง
 ของรัฐบาลและตามความเปลี่ยนแปลงของกระแสการเมือง แต่ถ้าเผื่อว่ามีการตราพระราช
 บัญญัติเช่นนี้ลงไปแล้วหมายความว่าไม่ใช่เป็นนโยบายของรัฐบาล เป็นหน้าที่ของเทศบาล
 ซึ่งก็อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงมหาดไทยที่จะต้องปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย

ฉบับนี้ให้เหมาะสมกับความต้องการของอาณาประชาราษฎร์ซึ่งกำลังเดือดร้อนในเรื่อง การครองชีพอยู่ในขณะนี้ เพราะฉะนั้นโดยสรุป ผมยังยืนยันสนับสนุนตามร่างเดิมของท่าน ผู้ร่างและผู้เสนอมา ถ้าจะแปรญัตติกันเพียงสัก ๓ ปี ๔ ปีก็ไหว แต่ถ้าเอาถึง ๒๐ ปี ๑๐ ปี ผมว่าอย่าออกพระราชบัญญัตินี้เลยดีกว่า ปล่อยให้ความยากจนมันท่วมทับแผ่นดินไทย เอา ก็แล้วกันครับ. ขอบพระคุณครับ

นายใหญ่ ศรีตชาต : เราไม่ได้พิจารณามาตราอื่นที่เกี่ยวข้องกับมาตรานี้ จึงสร้าง ปัญหาเกิดแก่สภานี้ให้วิเคราะห์ในสิ่งที่ไม่วิเคราะห์หลายประการ ถ้าหากว่าไปอ่าน มาตรา ๕๔ ของพระราชบัญญัติเทศบาลซึ่งตัดจากมาตรานี้ไปมาตราเดียวเท่านั้น ปัญหานี้ก็ไม่มีทรอก เรื่องพระราชกฤษฎีกา เพราะเทศบาลนั้นทำได้อยู่แล้ว ถ้าหากว่าไปอ่านมาตรา ๕๑ เทศบาลตำบล ก็ทำได้อยู่แล้ว แต่ว่ามันต่างกันหลักการอันนี้เพียงประการเดียวว่า บังคับ บังคับก็บอก ให้แปรญัตตินะซี ญัตติกับหลักการนะแปรกันไม่ค่อยจะได้ทรอก ถ้ากรรมาธิการเขารอบคอบ ในข้อบังคับ หลักการนะแก้มาตรา ๕๓ เท่านั้นรายละเอียดในมาตรา ๕๓ นะ แก้ได้ แต่ว่าถ้าจะไปแก้อย่างที่ว่า มาตรา ๕๓ แก้ไม่ได้ อย่างเพื่อนสมาชิกคนหนึ่งบอกว่าจะไป แปรญัตติมันก็ไม่มีผลทรอก ผมคิดว่าหมายถึงอย่างนั้นสภานี้จะไม่ยอม กรรมาธิการของ สภานี้จะไม่ยอมให้แก่นอกหลักการเลย แปรญัตติ อาศัยอำนาจตามข้อบังคับ ที่นี้มันติดกัน ตรงนี้ครับ คือผมอยากให้นิพนธ์ เป็นการสมควรหรือไม่ สภานี้ในขณะนี้จะไปบังคับเทศบาล ซึ่งยังไม่เกิดขึ้น โดยไม่ยินยอมพร้อมใจของคนที่พักครองท้องถิ่น ทั้ง ๆ ที่ในร่างรัฐธรรมนูญ ที่เรารับไปก็บอก ท้องถิ่นต้องมีเสรีภาพ เพราะยังไม่ได้ออกรัฐธรรมนูญเลย กันเสรีภาพเสีย แล้ว ลิดรอนเสรีภาพเสียเป็นการเบื้องต้นแล้ว ถ้าหากว่าท้องถิ่นอยากมีโรงรับจำนำ มาตรา ๕๔ ทำได้ ถ้าอยากจะให้เทศบาลเมือง ถ้าอยากจะให้เทศบาลตำบลมีโรงรับจำนำท้องถิ่น ก็ทำได้ แล้วโดยมาตรา ๕๑ แล้วก็ไม่ต้องไปบอกกับกระทรวงกระแงอะไรที่ไหนทรอก เพียงแต่ว่า ตามสภาเขา บังคับให้ตราเป็นเทศบัญญัติว่า เอาไหม ผมจะตั้งโรงรับจำนำ เสียข้งมากใน สมาชิกสภาที่ราษฎรเลือกตั้งบอกว่าไม่เอา ก็เลิก ถ้าบอกว่าเอา ก็ตั้ง ก็ประกาศเทศบัญญัติไป เจ้าเมืองเห็นชื่อมันก็เป็นแล้ว สมบูรณ์แล้ว ไม่ถึงกระทรวงกระแงอะไรทรอกครับ มันง่ายกว่า ที่นี้ผู้ร่างนี้ผมรู้เจตนาว่า ที่เขียนนี้ต้องการบังคับ บังคับทั้ง ๆ ที่ยังไม่ให้เสรีภาพ เริ่มลิดเสรีภาพ

เสียตั้งแต่รัฐธรรมนูญยังไม่ออก ประเด็นของผมมันอยู่ตรงที่ผมไม่เห็นด้วย ในรัฐธรรมนูญ
 ณะไปเขียนไปแก้กัน ผมเป็นกรรมาธิการคนหนึ่งว่า ให้เสรีภาพในการกำหนดนโยบายใน
 การเงิน แล้วจะมีปัญหาอะไร ถ้ารัฐธรรมนูญออก กฎหมายฉบับนี้ก็ไม่ต้องแก้ ผมเห็น
 อย่างนั้นนะครับ แต่ที่นี้ผมเห็นเถียงกันนี้เข้าใจไม่ได้ อ่าน มาตรา ๕๔ กับมาตรา ๕๑ จึงได้
 มาพูดในสิ่งที่มันมีอยู่แล้ว ผมกราบเรียนอย่างนี้ แล้วก็ผมไม่เห็นด้วยหรอกที่ต้องมาแก้
 กฎหมายอย่างนี้ ยังมีอีกหลายร้อยหลายพัน ถ้าจะแก้แบบนี้ เพราะแก้โดยไม่จำเป็น จัดตั้ง
 เต็มนี้ก็ตั้งได้ เทศบาลไหนก็ได้ แต่บังคับให้ตั้ง ก็นายกฯ และราษฎรเขาไม่ยกยอตั้งอย่าง
 ฎุเกิดอย่างนี้ อย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่ามานะ ใครไปตั้งเข้าซีไม่พบบุขานก็ลองดู มันตั้งไม่ได้
 เพราะเขาไม่ยกยอจําว่า มันเป็นอย่างนั้น มันต้องตามใจคนบ้างซีถ้าจะปกครองคนอย่าง
 ประชาธิปไตย อ้ายนี้จะยึดเยียด แก่ไม่จนฉันจะบังคับแก เหมือนผมไม่หิวข้าวอย่างนี้ แต่เกิด
 สงสารขึ้นมา ต้องกินข้าว มันก็แยะ มันเช่นเดียวกันแหละครับ อย่าไปนึกถึงคนจน คนจนมัน
 ก็นึกด้วยกันทุกคนแหละ แต่คนจนเขาไม่ยกยอแต่งตั้งอย่างที่ผมแต่ง ใครจะมาบังคับผม
 ผมจะนุ่งกางเกงเตี่ยวตัวเดียว ก็ไม่ใช่ธุระของคนอื่น นี่ถ้าพูดถึงเสรีภาพ เว้นแต่การใช้เสรีภาพ
 มันไปรอนสิทธิของคนอื่น มันอีกเรื่องหนึ่ง ตั้งโรงรับจำนำมันไปรอนสิทธิใครที่ไหนเล่า
 ไม่เกี่ยว อยากตั้งก็ให้ตั้งได้แล้วเดี๋ยวนี้ แต่เดี๋ยวนี้อันนี้ได้หรอกครับ ต้องเลิกคำสั่งคณะปฏิวัติ
 เสียก่อน ให้ราษฎรเขาเลือกตั้งสมาชิกเทศบาลนั้นขึ้นมาเสียก่อน ตอนนั้นเรียบร้อย ที่ผม
 เห็นอย่างนี้จริง ๆ ครับ

ภราดา ประทีป มาร์ติน โกมลมาศ : ท่านประธานที่เคารพ ผมขอสนับสนุนร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ที่จะเสนอให้ในหลักการที่ช่วยคนยากคนจน แต่ว่าโดยวิธีการของ
 โรงรับจำนำนั้น ผมไม่เห็นด้วย เพราะเหตุว่าโรงรับจำนำนั้นเองเป็นเหตุให้เกิดคอร์รัปชัน
 มากมาย ถ้าเทศบาลทำขึ้น และไม่ช่วยให้ราษฎรรู้จักประหยัดมัธยัสถ์ขึ้นมา แต่ถ้าจะสนับสนุน
 โดยหลักการที่ให้จัดตั้งสถานสินเชื่อธนาภิบาลนั้น คือที่เป็นแบบเครดิต ยูเนียน (credit
 union) นั้นเองแล้ว ผมเชื่อว่าวิธีการเช่นนี้จะไม่ทำให้เกิดข้อเสียหายขึ้นได้ เพราะเป็นวิธีการ
 ที่ช่วยให้ประชาชนที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของเครดิตยูเนียนนั้นรู้จักประหยัดมัธยัสถ์ ผมจะ
 ขอสนับสนุนเพียงเท่านี้ครับ

นายสมัคร สุนทรเวช : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สมัคร สุนทรเวช กระผม ขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นอย่างยิ่งเชียวครับ ในฐานะของคนซึ่งเคยเข้าโรงจำนำมาก่อน และก็ต้องเข้าบ้างเป็นครั้งคราว ท่านเจ้าของเมืองทั้งหลายที่อ้างกันมาเมื่อตะกี้นั้น ท่านเจ้าของเมืองกำแพงเพชรท่านว่า คนจนนั้นไม่มีอะไรจะจำนำ ว่ากันที่จริงแล้วโรงรับจำนำนั้นเขาเรียกกันว่า “ธนาคารคนยาก” อัยระบบธนาคารที่มีกันอยู่ทุกวันนี้ สำหรับคนที่มีอสังหาริมทรัพย์เอาไปจำนำกัน โรงรับจำนำนั้นคือสถานที่ที่จะช่วยให้คนมีสังหาริมทรัพย์เอาไปแลกเปลี่ยนเป็นเงินตรามาได้ เรื่องโรงรับจำนำนั้นเป็นความจำเป็นครับ ว่ากันโดยหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว อันที่จริงเรียกว่าเป็นโรงรับจำนำมันก็ดูเหมือนกับว่ามันเป็นธุรกิจ ซึ่งเทศบาลจะเข้าไปทำ นำทำหรือไม่ทำ มองกันไปอย่างนั้น แต่ถ้าหากว่าดูกันตามหลักการที่ท่านผู้เสนอกล่าวเอาไว้แล้วว่า เมื่อเราปราบนายทุนเงินกู้เราก็จะต้องมีแหล่งที่จะช่วยให้คนซึ่งไม่สามารถจะไปหานายทุนเงินกู้ไปได้ เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องจะต้องมาอ้างอิงกฎหมายว่าจะอย่างไรก็ตามแต่ แต่เป็นเรื่องที่ว่าควรจะต้องมีควรจะต้องทำ ท่านเจ้าของเทศบาลเมืองละเซียงเทราเมื่อตะกี้ออกไป ขอประทานโทษ เมืองบางคล้าบอกว่าขาดเงินอยู่ ๖๓ ล้านบาท ผมว่าถ้าหากมีเงิน ๖๓ ล้านบาท ถ้ารัฐบาลหยิบเอาไปส่งให้ทำอันนี้ได้แล้ว ประชาชนที่ทุกข์ยากจะได้รับการบำบัด ก็น่าที่จะลงทุน เรื่องอย่างนี้ถ้าเรียกเสียใหม่ ไม่ใช่ใช้ชื่อว่า “โรงรับจำนำ” เป็นสถานธนาณุกิจ ธนาณุเคราะห์ หรือสถาบันการเงินย่อยประจำเทศบาลอะไรอย่างนี้ ถ้าตั้งขึ้นมาอย่างนี้ผมถือว่าเป็นหน้าที่ที่ทำขึ้นมาได้ แล้วอย่างที่ท่านสมาชิกที่นั่งลงไปเมื่อตะกี้นี้พูดบอกว่า ถ้าไม่อยากจะจำนำ จะบังคับให้จำนำ มันไม่ใช่อย่างนั้นครับ โรงรับจำนำมันเหมือนส้วมที่อยู่ประจำบ้าน คือไม่ได้บังคับให้ใครเข้าส้วม แต่เวลาไหนเวลาหนึ่ง ใน ๒๔ ชั่วโมง คนมันจะต้องวิ่งเข้าไปเพราะจำเป็นจะต้องใช้ ถ้าเผื่อว่ามีแล้วไม่เข้า ไม่เป็นไรครับ ถ้าจำเป็นจะต้องเข้าแล้ว ไม่มีสิครับอย่างนี้เดือดร้อน เพราะฉะนั้นเรื่องอย่างนี้ถ้าหากว่าจะไปทำกันในวาระละเอียดๆ นั้น มีหนทางครับ มันไม่ได้ตันว่ารัฐบาลไม่มีเงิน หรือกระทรวงมหาดไทยไม่ให้ เรื่องพรรคนี้ ถ้าเทศบาลทำเทศพาณิชย์ได้ ก็สามารถจะดำเนินการได้ ดันทุน ๑.๕๐๐.๐๐๐ บาทนั้น ไม่ใช่มาก ถ้าธุรกิจส่วนหนึ่งกฎหมายอนุมัติให้ทำได้ เทศบาลทำธุรกิจเงินรัฐบาลไม่มี ถ้าเทศบาลสามารถจะกู้ได้ หากฎออกเปิดช่องให้กู้ ธนาคารเขาก็ยินดีที่จะลงทุนในธุรกิจนี้ ถ้าหากว่าเงินที่รับจำนำได้ทุกวันส่งเข้าธนาคารเขา ใครๆ ก็ยินดีครับ แต่

ผลที่จะได้นั้นคือประชาชนผู้ยากไร้ ผู้ยากไร้นั้นไม่ใช่ว่าไม่มีอะไรครับ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 เจ้าของจังหวัดกำแพงเพชร ผู้ยากไร้นั้นก็คือมีนาฬิกาข้อมืออย่างผม หรือว่ามีปากกาหมึกซึม
 ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็จําไม่ได้ แต่ถ้าว่แก้วแหวนเงินทองที่สะสมกันไว้ตามสมควรนั้น ไม่ใช่ว่า
 วันอาทิตย์ธนาคารปิดแล้วไปจํา นำ อย่างเมื่อตะกี้ แต่ว่าเป็นความจําเป็นซึ่งเกิดขึ้น โดยที่จะ
 ต้องช่วยตัวเองแล้วของที่มีนํ้ามียู่ติดตัว ติดบ้าน วิทยุ โทรทัศน์ พัดลม ตู้เย็น นาฬิกาข้อมือ
 ปากกาหมึกซึม แก้วแหวนเงินทองเหล่านี้ ที่จะเอาไปแก้ขัดได้ ท่านทั้งหลายครับ ท่านประธานครับ
 เราพูดกันกฎหมายฉบับที่สองนี้ พูดกันได้ชัดครับ แล้วทำกันได้ เพราะว่ากฎหมายฉบับที่หนึ่ง
 มันรับหลักการไปแล้วเมื่อตะกี้ อันนี้ไม่ได้เกี่ยวพันกันนักหนา แต่กฎหมายที่รับกันไปเมื่อ
 ฉบับแรกนั้น เป็นความเปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดในวงการจํานำของเมืองไทย คือแต่
 ก่อนนี้คนที่จํานำจะต้องแสดงบัตรประจำตัวนั้น มันเพียงแต่วิทยุ โทรทัศน์ พัดลม ตู้เย็น
 กล้องถ่ายรูปเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้ถ้าทุกคนที่ไปจํานำจะต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชน มัน
 จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งเชียวครับ ในทางด้านป้องกันอาชญากรรม จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง
 เหมือนกับที่ว่าเราจะลงคะแนนเลือกตั้งแล้ว เอาบัตรประจำตัวแสดง คือความคดโกงจะไม่
 เกิดขึ้น อาชญากรทั้งหลายขโมยของมาได้แล้ว มีปัญหาในการจํานำ เพราะว่าบัตรประจำตัว
 นั้นแสดงไปรูปก็มี เบอร์บัตรอะไรก็มีหมด จํานำไว้เสร็จแล้วก็ตามไปลากคอกที่บ้านได้ ถ้าทำ
 บัตรปลอมนั้นก็เป็นเรื่องความบกพร่องของกระทรวงมหาดไทยเอง ถ้าจะออกบัตรปลอม
 อย่างนั้น แต่ทว่ามันเป็นเครื่องช่วย ของพรรคนี้เป็นของดีครับ การที่จะเอากฎหมายมาอ้าง
 กันนี้ว่ามีอยู่แล้ว ทำอะไรก็ไม่ทำอะไรทั้งนั้น ก็ดีอยู่ แต่ทว่าเมื่อมีของดีมาอย่างนี้ ถ้ารับ
 หลักการไปแล้ว มันไม่ได้เสียหลักการอะไร ก็ไม่ใช่เรื่องบังคับ การที่ออกอะไรต่างๆ นั้น
 ต้องมีกำหนดกฎเกณฑ์ อย่างเวลาเราประชุมกันอย่างนี้ ไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ว่าเที่ยงต้องเลิก
 แต่ถึงเที่ยงเราก็ก่อน ๕ โมงครึ่งเย็น ๔ โมงครึ่งเย็นเราก็ก่อน การที่จะให้ทำอะไร เราก็ก่อน
 เวลาอันไ้บ้าง ตั้งกำหนดไว้ว่า ประชุม ๓ โมงครึ่ง เข้านั้นไม่ได้ลิดรอนสิทธิเสรีภาพประชาชนเลย
 เพราะฉะนั้นตั้งเวลาที่ภายใน ๒ ปีจัดอันนี้ให้เสร็จมันก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ เป็นเรื่องที่น่า
 จะกระทำกันขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้นผมเองในฐานะคนซึ่งจะต้องใช้โรงจําอยู่เสมอ แล้วใน
 ในฐานะประชาชนคนไทยผู้ยากไร้ที่จะต้องพึ่งพาโรงจํา ถ้าหากว่าช่วยให้ธุรกิจอันนี้มันมีได้
 ทั่วไป ให้คนยากไร้ทั้งหลาย ซึ่งไปพึ่งนายทุนเงินกู้อันนี้ได้แล้ว ก็สามารถจะมีแหล่งอื่นที่จะ

ทดแทนกันได้ ก็ขอวิงวอนเถอะครับ ท่านประธานครับ ถ้าท่านสมาชิกทั้งหลายในที่นี้เห็นด้วย ก็กรุณาสันนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วย

นายทองหยด จิตตวิริยะ : ท่านประธานสภาที่เคารพ ความจริงกฎหมายฉบับนี้ ถ้าท่านผู้ร่างไม่เสนอเข้ามา เทศบาลก็ทำอยู่แล้ว เวลานี้กระผมคิดว่าทำไปแล้ว ๗๐ เปอร์เซนต์ ที่ยังไม่ได้ทำอยู่นั้นก็คือว่าเกี่ยวกับทุน หรือเรามองเห็นสภาพของตัวเราว่าเราจะทำได้หรือไม่ได้เท่านี้เอง ถึงแม้กฎหมายฉบับนี้ไม่ออกมา เทศบาลก็ทำอยู่แล้ว แต่ว่าที่ค้ำกันอยู่นี้ ค้ำกันอยู่นิดเดียว คือการบังคับเท่านั้นเอง กฎหมายฉบับนี้ถ้าจะแยกหลักการมีอยู่ ๒ หลักการ ถ้าฟังดูให้ดีคือ หลักการแรกต้องการจะให้ประชาชนที่ยากจนนี้ ได้มีที่พึ่งที่อาศัย แต่หลักการอันที่ ๒ ก็คือว่ามาบังคับเทศบาลเอาไปให้คนอาศัยนั่นเอง หลักการนี้ หลักการต้นกระผมว่าไม่มีใครคัดค้าน และโดยเฉพาะกระทรวงมหาดไทยก็ทำอยู่แล้ว ทำอยู่เกือบจะ ๑๐๐ เปอร์เซนต์อยู่แล้ว ทีนี้เรามีอยู่นิดเดียวว่าทำไมเราจะต้องมาบังคับกัน ในเมื่อเขาก็ทำ ตั้งแต่ ๑ ถึง ๘๐ อยู่แล้ว หรือ ๗๐ อยู่แล้ว เขาทำอยู่แล้ว โดยไม่มีใครมาบังคับเขาเลย ทำไมเขาทำมาได้ แล้วเราจะมาบังคับกันเรื่องอะไร นี่มีอยู่ตรงนี้ คนที่เขาทำอะไรไม่ได้นี้จะบังคับอย่างไร และกระผมเข้าใจว่าผู้ร่างนี้ก็ไม่ได้เข้าใจเหมือนกันว่า เทศบาลของเราที่ทำได้แยกเอาว่าเทศบาลนคร เทศบาลเมือง แต่ความจริง แล้วเทศบาลนี้เป็นชั้น ไม่ใช่เทศบาลเมือง เทศบาลนคร เทศบาลตำบล จะมีเรียงกันลงมา มีรายได้เรียงมา ความสำคัญเรียงมา ไม่ใช่อยู่ที่นั่น เทศบาลเขามีชั้นเขาอยู่ เพราะฉะนั้นท่านบอกว่าบังคับให้เทศบาลเมืองทำ ท่านลองคิดซิ อย่างเมื่องสอนก็ดี ปทุมธานีก็ดี เล็กกว่าเทศบาลตำบลอีกหลายสิบแห่งนะครับ เล็กกว่า คือมีรายได้น้อยกว่า ทีนี้เมื่อไปบังคับ จะเอาทุนที่ไหนมา บังคับให้คนขาดทุนด้วยนะทำได้หรือ กระผมเองเป็นเทศบาลเล็กเหมือนกัน ทางกระทรวงมหาดไทยตามไปเรื่อยๆจะเปิดได้หรือยัง กระผมก็เอาลูกคิดมาคิดดูว่าจะเปิดได้หรือยัง กระผมต้องทำอย่างนั้น กระผมก็เรียกสภาของกระผมมาว่า เราจะได้หรือยัง เรามีทุนพอที่จะช่วยได้หรือยัง เพราะเราถือว่าอย่างนี้เป็นสาธารณูปโภค อย่างหนึ่งเหมือนกันที่จะให้บริการกับประชาชน เราทำ เราไม่ต้องการให้ขาดทุน แต่เราไม่ต้องการเอากำไรในเรื่องสาธารณูปโภค ทำกันอยู่ในลักษณะนั้น ถ้าเราทำโดยขาดทุนลงไปเลยแล้วจะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นมีหลักอยู่ ๒ อัน หลักอันที่ ๑ นี้กระผมคิดว่าสภานี้ไม่ขัดข้องหรอก

เราทำกันอยู่แล้ว แต่หลักการที่ ๒ ที่จะไปบังคับเขาให้ทำนี่ซิ อันนี้แหละสำคัญมาก เราจะรับกันได้ยังไง ในเมื่อคนเขาทำไม่ได้ เราจะไปบังคับให้เขาทำ แต่ถ้าหากว่าไม่มีการบังคับ อันนี้ก็ไม่ใช่กฎหมายอีก ก็ออกมาไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าไปรับหลักการบอกว่าไปแก้อีกทีหลัง ทำไม่ได้กระผมจึงขอเรียนต่อสภานี้ให้พิจารณาเถิดครับ เขาทำกันแล้ว ไม่ออกกฎหมายเขาก็ทำกันแล้ว และกระผมก็คิดว่าไม่กี่ปีนี่ก็จะหมดเหมือนกัน เมื่อเขาสามารถที่จะเพิ่มภาษีหรือรายได้ของเขาขึ้นมาบ้าง เขาก็ทำสำเร็จ นี่กระผมขอกราบเรียนต่อสภาอย่างนี้ ขอขอบคุณ

นายแพทย์ อมาตยกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมว่าเรื่องของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นเรื่องของการช่วยเหลือการสังคมสงเคราะห์ การสังคมสงเคราะห์นี้ ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ก็ได้เป็นหลวงปู่โรงรับจำนำอยู่หลายโรง ได้ทำการช่วยเหลืออยู่มากมาย กระผมเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติเทศบาลฉบับนี้ ในการที่จะส่งเสริมให้มีการบังคับให้เทศบาลทั้งหลายดำเนินการเกี่ยวกับโรงจำนำ หรือสถานนันทนาการนี้ กระผมเห็นว่า การบังคับนั้นเป็นการถูกต้อง คือบังคับเพื่อที่จะให้กระทรวงมหาดไทยนั้น ได้ทางงบประมาณไปช่วยเหลือยังเทศบาลทั้งหลายเหล่านั้นให้เขาทำขึ้นได้ ถ้าเขาทำไม่ได้ กระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือเทศบาลทั้งหลายเหล่านั้น สถานนันทนาการทั้งหลายในกรุงเทพมหานครที่เปิดกันมากมายในขณะนี้ก็มีกำไรมากมาย แต่ท่านก็ยังไม่พยายามที่จะเปิดกันอีก แล้วท่านก็บอกว่าคนในเมืองหลวงนี่ความจริงเขาก็ไม่ได้ยากจนอะไรกันมากมายนัก กระผมเข้าใจ คนยากจนนั้นอยู่ในชนบท อยู่ในต่างจังหวัด แล้วที่จังหวัดภูเก็ต ที่ท่านบอกว่าเปิดจะต้องล้มนั้น กระผมไม่เชื่อ ถ้าลองแก้กฎหมายหรือว่าอนุญาตให้เอกชนเขาเปิดโรงรับจำนำขึ้น โรงรับจำนำเล็กก็เปิดขึ้น จะมีความเจริญรุ่งเรืองแต่นี้ไม่ให้เขาเปิด เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่า บังคับนั้นถูกต้องแล้ว กระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่ที่จะตั้งงบประมาณในการที่จะช่วยเหลือเทศบาลใดที่ไม่สามารถที่จะดำเนินการได้ กระผมเข้าใจว่าคนยากจนทั้งหลายนั้น รอรับพึ่งไปบุญจากการสังคมสงเคราะห์ของท่านอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ ที่ได้มาเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย โปรดรับหลักการฉบับนี้ครับผม

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติครับ ร่างพระราชบัญญัตินี้

ก็ได้พิจารณากันมาอย่างกว้างขวาง แล้วก็อย่างที่ท่านสมาชิกว่า มันก็ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบอะไรให้เราเลิกพักประชุมตอนเที่ยงหรอก เราก็ทำกันมาเสมอๆ ผมก็อยากจะขอ คือว่า แสดงความเห็นแล้ว เราได้พิจารณากัน อภิปรายกันมากกว้างขวางพอแก่ความประสงค์เป็นการเข้าใจกันแล้ว ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า สมควรที่จะรับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไปหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะรับหลักการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๑ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๕ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่...) พ.ศ. ไว้พิจารณาต่อไป คุณอมร จะเสนอส่งคณะกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

นายอมร จันทรมบูรณ์ : ขอบคุณครับท่านสมาชิกที่กรุณาผ่าน กระผมขอเสนอส่งคณะกรรมการสามัญชุดการปกครองพิจารณาครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณอมรเสนอส่งคณะกรรมการสามัญชุดการปกครองพิจารณา จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ส่งคณะกรรมการสามัญชุดการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายในกี่วัน

นายอมร จันทรมบูรณ์ : กระผมขอเสนอแปรญัตติตามข้อบังคับครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณอมรเสนอแปรญัตติตามข้อบังคับ จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่ากำหนดการแปรญัตติตาม
ข้อบังคับ

ผมขอพักการประชุม แล้วก็จะเริ่มประชุมใหม่ต่อไปในเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา

พักการประชุมเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขณะนี้มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอดำเนินการประชุมต่อไป

ท่านสมาชิกคงจะได้รับเรื่องระเบียบวาระเพิ่มเติมแล้ว คือเป็นเรื่องญัตติด่วนของคุณดำรง ลัทธพิพัฒน์ กับคณะ แต่ที่นี้ตามระเบียบวาระเดิม ระเบียบวาระที่ ๕ เป็นร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ของคุณสุรินทร์ มาศดิตถ์ เป็นผู้เสนอ คุณสุรินทร์ ได้มกแจ้งกับผมว่า มีธุระจะต้องรีบเดินทาง ก็เรียนตรงๆ ว่า คุณสุรินทร์จะไปวชลูก ผมขออนุโมทนาสาธุการด้วย และก็จะต้องรีบเดินทางไปวันนี้ เพราะจะบวชวันที่ ๑๖ ถ้าเผื่อว่าได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติของคุณสุรินทร์เสียก่อนให้เรียบร้อย ก็จะเป็นการสะดวกแก่ทุกฝ่าย และได้เรียนถามคุณดำรงแล้ว คุณดำรงก็ไม่ขัดข้อง เพราะฉะนั้นตอนต่อไปนี้ผมจะขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ของคุณสุรินทร์ มาศดิตถ์ ก่อน

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สุรินทร์ มาศดิตถ์ มีความเห็นว่าตามระเบียบวาระวันนี้ มีร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ ๒ ฉบับ คือของกระผมกับของท่านก้านันจันทร์ อินลุมพetch กระผมก็สอบถามท่านก้านันจันทร์แล้วว่า ให้พิจารณารวมกัน ท่านก็ไม่ขัดข้อง ดังนั้นกระผมก็ขอเสนอญัตติเสียก่อนว่า ขอรวมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เอาอย่างนี้ก็แล้วกันคุณสุรินทร์ ผมเข้าใจว่าผมมีอำนาจที่จะสั่งให้รวมกันได้ ผมก็เห็นด้วย เมื่อท่านก้านันจันทร์ไม่ขัดข้อง ก็ขอให้พิจารณารวมกันทั้ง ๒ ฉบับ ขอเชิญครับ

(สำเนา)

รับที่ ๔๔๒/๒๕๑๗ วันที่ ๑๕ ก.พ. ๒๕๑๗

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

พร้อมด้วยหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

ฉบับนี้มาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้แนบบันทึกลงหลักการและ
เหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติมาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) สุรินทร์ มาศดิตถ์

(นายสุรินทร์ มาศดิตถ์)

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ

(นายสุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ)

หัวหน้าแผนกระเบียบวาระ

กองการประชุม

มณี พิมพ์

๕/๗๗/๗๗ ทาน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ มาตรา ๕ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๓๐ มาตรา ๖๑ ทวิ และเพิ่มบทเฉพาะกาล เพื่อให้เป็นไปตามที่ขอแก้ไขเพิ่มเติมนี้

เหตุผล

เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ได้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น มีฐานะความมั่นคงในการปฏิบัติราชการ เกิดผลดีในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และเป็นไปตามระบอบประชาธิปไตย

ร่าง

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑๒ ลงวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ ในหมู่บ้านหนึ่งให้มีผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่ง และมีผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายปกครองสองคน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านฝ่ายรักษาความสงบห้าคน หมู่บ้านใดมีความจำเป็นต้องมีผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านมากกว่าจำนวนดังกล่าวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดขออนุมัติต่อกระทรวงมหาดไทย

กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนันให้ถือว่าเป็นพนักงานท้องถิ่น ให้ได้รับเงินเดือนจากงบประมาณประเภทเงินเดือนตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๙ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๓ การเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านให้นายอำเภอจัดให้มีการเลือกตั้งโดยตั้งคณะกรรมการเลือกตั้งขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วยกรรมการอำเภอหนึ่งคน กำนันหรือผู้ใหญ่บ้านในตำบลนั้นหนึ่งคน ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านสามคนดำเนินการเลือกตั้ง

วิธีเลือกตั้งต้องกระทำโดยการลงคะแนนลับ ตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ผู้ใดได้รับคะแนนเสียงมากให้ถือว่าผู้นั้นได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน ให้นายอำเภอรายงานผลการเลือกตั้งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อออกหนังสือสำคัญให้แก่ผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้านไว้เป็นหลักฐาน ให้ผู้ใหญ่บ้านมีอำนาจหน้าที่ตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือสำคัญจากผู้ว่าราชการจังหวัด

ในกรณีผู้รับเลือกมีคะแนนเสียงเท่ากันให้จับสลาก

อายุของผู้ใหญ่บ้านให้อยู่ในตำแหน่งมีกำหนดห้าปีนับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือสำคัญจากผู้ว่าราชการจังหวัด”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔ ผู้ใหญ่บ้านต้องออกจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) ถึงคราวออกตามวาระที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๓
- (๒) ขาดคุณสมบัติหรือเท่าลักษณะต้องห้ามอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๑๒
- (๓) ตาย
- (๔) ลาออก

(๕) หมู่บ้านที่ปกครองถูกยุบ

(๖) ไปเสียจากหมู่บ้านที่ตนปกครองเกินสามเดือน

(๗) ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านนั้นมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดร้องขอให้ออกจากตำแหน่ง

(๘) ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้ออกจากตำแหน่งเมื่อได้สอบสวนแล้วเห็นว่าบกพร่องในหน้าที่ ความประพฤติหรือความสามารถไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มข้อความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔ ทวิ

“มาตรา ๑๔ ทวิ เมื่อตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านว่างลงให้นายอำเภอดำเนินการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านภายในกำหนดสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่นายอำเภอได้ทราบการว่างของตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านนั้น การเลือกตั้งให้นำความในมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ให้นายอำเภอจัดให้มีการเลือกกำนัน โดยรับสมัครจากผู้ใหญ่บ้านในตำบลนั้น ผู้มีสิทธิเลือกกำนันต้องมีคุณสมบัติและไม่อยู่ในลักษณะที่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๑

ให้นายอำเภอรายงานผลการเลือกตั้งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อออกหนังสือสำคัญให้แก่ผู้ที่ราษฎรลงคะแนนเสียงให้เป็นส่วนมากได้เป็นกำนัน ตำแหน่งหน้าที่ของกำนันให้นับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือสำคัญเป็นหลักฐานจากผู้ว่าราชการจังหวัด

ในกรณีที่ผู้ได้รับเลือกมีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้จับสลาก

วิธีเลือกกำนันให้เลือกโดยการลงคะแนนลับตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติลักษณะ

ปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๖ และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๑ ทวิ กำหนดผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สรรวัตรกำหนด รักษาวิสัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ ผู้ใดฝ่าฝืนให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดต้องได้รับโทษ

วินัยและโทษผิดวินัย ให้ใช้กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนโดยอนุโลม

อำนาจการลงโทษกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และ สรรวัตรกำหนดให้เป็นไปดังนี้

(๑) กำหนดมีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สรรวัตรกำหนด ผู้ใหญ่บ้านมีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

(๒) นายอำเภอมีอำนาจลงโทษกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ ประจำตำบลและสรรวัตรกำหนด ดังนี้

(ก) ลดอันดับเงินเดือนไม่เกินหนึ่งอันดับ

(ข) ตัดเงินเดือน โดยเทียบในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นหัวหน้ากอง กับผู้กระทำผิดชั้นเสมียนพนักงาน ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

(ค) ลงโทษภาคทัณฑ์

เมื่อกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สรรวัตร กำหนด คนใดถูกฟ้องในคดีอาญา เว้นแต่คดีความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้ กระทำโดยประมาท หรือมีกรณีที่ต้องหาว่าทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถูกสอบสวนเพื่อ ไล่ออกหรือปลดออก ให้นายอำเภอสั่งพักหน้าที่แล้วรายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทราบ การสั่งให้ กลับเข้ารับหน้าที่ตลอดถึงการวินิจฉัยว่าจะควรจ่ายเงินเดือนในระหว่างพักหรือไม่เพียงใด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้พิจารณาสั่ง อนุโลมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

(๓) ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจลงโทษกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สรรวัตรกำหนดในทุกสถาน ในกรณีการลดอันดับหรือตัดเงินเดือนให้ เทียบผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นอธิบดี และกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วย-

ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สारวัตรกำนันเป็นชั้นเสมียนพนักงาน ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

โดยเฉพาะโทษปลดหรือไล่ออก ถ้ากำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สारวัตรกำนัน ผู้ตุกลงโทษเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม ก็มีสิทธิร้องทุกข์อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

การร้องทุกข์อุทธรณ์คำสั่งนั้นให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อนายอำเภอท้องที่ภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งการลงโทษ เมื่อนายอำเภอได้รับหนังสือร้องทุกข์อุทธรณ์คำสั่งแล้วให้รีบเสนอไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตามลำดับ ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำสั่งร้องทุกข์อุทธรณ์คำสั่งนั้น พร้อมด้วยคำชี้แจง ถ้าจะพึงมีให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจสั่งให้ยกคำสั่งร้องทุกข์อุทธรณ์คำสั่ง หรือเพิกถอนคำสั่งการลงโทษหรือลดโทษ

คำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ถือเป็นเด็ดขาด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๙ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล สारวัตรกำนัน ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้คงอยู่ในตำแหน่งต่อไป และให้เลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านตามความในมาตรา ๑๓ เพื่อให้เริ่มนับอายุการอยู่ในตำแหน่งของผู้ใหญ่บ้านตามความในวรรคห้าแห่งมาตรา ๑๓ และเลือกตั้งกำนันตามความในมาตรา ๓๐ ภายในสามร้อยวัน นับตั้งแต่วันพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

(ลงชื่อ) สุรินทร์ มาศดิตถ์ ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) จันท์ อินลุเพท กระจำง ธรรมโชติ จรัส เทือกสุบรรณ ประมวล กุลมาตย์
ประคอง เทวารุทธ สมพงษ์ ละมัยกุล ชำนาญ พจนา แรม พรหมโอบล ปุณยประสพ
ร.อ. ชะโลม รัตนเสถียร ใหญ่ ศวิตชาติ สละ หนูเงิน ประเทือง กীরติบุตร
ณัฐวุฒิ สุทธิสงคราม จำรัส ศรีอนันต์ บรรจบ คลังจันท์ ไพฑูรย์ ไทตระไวศยะ
แทมสิน รัตนพันธ์ สุธน ชื่นสมจิตต์ ทองหยด จิตตวีระ จำเริญ วัฒนายากร

ผู้รับรอง

แผนกระเบียบวาระ

ห/ทณ

มณี พิมพ์

ห/ทณ ทาน

(สำเนา)

รับที่ ๕๘๘/๒๕๑๗ วันที่ ๒๒ ก.พ. ๒๕๑๗

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

ฉบับนี้มาเพื่อให้ได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ได้แนบบันทึก
หลักการและเหตุผลประกอบร่างมาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) **จันทร์ อินสุเพท**

(นายจันทร์ อินสุเพท)

สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ

(นายสุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ)

หัวหน้าแผนกระเบียบวาระ

กองการประชุม

มณี พิมพ์

๕/๗๗ ทาน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

หลักการ

เพื่อยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒ ทวิ มาตรา ๑๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๒

เหตุผล

เพื่อป้องกันอิทธิพลเถื่อน ซึ่งจะทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร เปิดโอกาสให้ผู้ดีกลัวเข้ามาสร้างความเจริญให้แก่หมู่บ้าน ตำบล เพื่อกระตุ้นผู้ที่ดำรงตำแหน่งอยู่ไม่ไ้ประมาท เพื่อให้เอาใจใส่ต่อการทนุบำรุงพัฒนาหมู่บ้าน ตำบล ให้เจริญรุดหน้า เพื่อเป็นระบบประชาธิปไตยยิ่งขึ้น

อนึ่ง กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล ไม่ใช่ข้าราชการ ไม่ได้รับเงินเดือน ในงบประมาณ มีเพียงเงินบำรุงตำแหน่งเท่านั้น เลือกตั้งขึ้นมาจากราษฎร ไม่ควรมีเกษียณอายุ จึงสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้เหมาะสมกับกาลเวลา

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และได้บัญญัติมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๒ ทวิ มาตรา ๑๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๒ แทน

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

ทั้งนี้ ไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่ได้ปฏิบัติไปแล้วตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

มาตรา ๔ ให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

"มาตรา ๑๒ ผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นชายเจ้าบ้านมีสัญชาติไทย
- (๒) บรรลุนิติภาวะแล้ว และมีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์
- (๓) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่เป็นประจำในหมู่บ้านนั้นมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือน
- (๔) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- (๕) ไม่เป็นภิกษุสามเณร นักพรตหรือนักบวช
- (๖) ไม่เป็นผู้มีร่างกายทุพพลภาพหรือวิกลจริต หรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือไม่เป็นโรคตามที่รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้กำหนด
- (๗) ไม่เป็นข้าราชการประจำการ หรือพนักงานเทศบาล หรือครูประจำบาล หรือสารวัตรศึกษา
- (๘) ไม่เป็นผู้มีชื่อเสียงในทางทุจริต หรือเลื่อมเสียในทางศีลธรรม
- (๙) ไม่เป็นผู้เคยถูกไล่ออกหรือปลดออกฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เทศบาล หรือประจำบาล หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่คดีสุโขทัยหรือคดีความผิด อันได้กระทำโดยประมาท และยังไม่พ้นกำหนดเวลาสามปี นับแต่วันถูกไล่ออกปลดออกหรือพ้นโทษ
- (๑๐) มีความรู้หนังสือไทยอ่านออกเขียนได้ เว้นแต่ท้องที่ซึ่งไม่อาจเลือกผู้มีคุณสมบัติดังกล่าวในข้อนี้ และกระทรวงมหาดไทยอนุญาต"

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๕๗

"มาตรา ๑๒ ทวิ อายุของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านและแพทย์ประจำตำบล มีกำหนด

คราวละ ๕ ปี นับแต่วันเลือกตั้ง”

มาตรา ๖ ให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

“มาตรา ๑๔ ผู้ใหญ่บ้านต้องออกจากตำแหน่งด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ถึงคราวออกตามมาตรา ๑๒ ทวิ

(๒) ขาดคุณสมบัติหรือเข้าลักษณะต้องห้ามอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๑๒

(๓) ตาย

(๔) ได้รับอนุญาตให้ลาออก

(๕) หมู่บ้านที่ปกครองถูกยุบ

(๖) ไปเสียจากหมู่บ้านที่ตนปกครองเกินสามเดือน

(๗) ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านนั้นมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนร้องขอให้ออกจากตำแหน่ง

(๘) ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้ออกจากตำแหน่งเมื่อได้สอบสวนเห็นว่าบกพร่องในทางความประพฤติ หรือความสามารถไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง”

มาตรา ๗ ให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

“มาตรา ๓๐ ให้กรรมการอำเภอเป็นประธานประชุมผู้ใหญ่บ้านในตำบลนั้นเลือกผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่งในตำบลนั้นขึ้นเป็นกำนัน เมื่อผู้ใหญ่บ้านส่วนมากที่มาประชุมเลือกผู้ใดแล้ว ถือว่าผู้นั้นเป็นกำนัน ให้กรรมการอำเภอรายงานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อออกหนังสือสำคัญให้ไว้เป็นหลักฐาน

“ให้กรณีและผู้รับเลือกมีคะแนนเสียงเท่ากันให้จับสลาก วิธีเลือกจะกระทำโดยลับหรือเปิดเผยก็ได้”

มาตรา ๘ ให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครอง
ท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

"มาตรา ๓๒ ถ้าตำแหน่งกำนันว่างลง ให้คัดเลือกกำนันขึ้นใหม่ภายในกำหนด
๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้ทราบการว่างนั้น การคัดเลือกนั้นให้นำความในมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับ
โดยอนุโลม"

(ลงชื่อ) จันทร อินลพเพท ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) จำเนียร ทองรักษ์ จำรัส ศรีอนันต์ บรรจบ คลังจันทร์ สละ หนูเงิน
ใหญ่ ศวิตชาติ จักรชัย จริยเวชชวัฒนา สายสิทธิ พรแก้ว ไพฑูรย์ โทตระไวศยะ
ชำนาญ พจนา สว่างวงศ์บางซวด แรม พรหมโอบล บุญยประสพ
กระจ่าง ธรรมโชติ อุทธรณ์ พลกุล จรัส เทือกสุบรรณ ประมวล กุลมลาย์
ประคอง เทวารุทธ จันทน์ สันตะบุตร ร.อ. ชะโลม รัตนเสถียร
บุญชอบ สาครินทร์ เกษม สุวรรณกุล เขียน ธีระวิทย์ ขจร เลิศตระกูล
ผู้รับรอง

แผนกระเบียบวาระ

Am

มติ พิมพ์

Am ทน

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ขอบพระคุณครับ ขอบพระคุณท่านประธานมาก กระทบจะเสนอร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งกระทบและกำหนดจันทรได้เสนอต่อสภาไว้ สำหรับหลักการของกระทบนั้น มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๓๐ มาตรา ๖๑ ทวิ และเพิ่มบทเฉพาะกาลเพื่อให้เป็นไปตามที่ขอแก้ไขเพิ่มเติม ส่วนของท่านกำหนดจันทรนั้น มีผิดแผกออกไปนิดหน่อยคือให้ยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ด้วย ซึ่งกระทบตามกฎหมายประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้แล้ว ส่วนใหญ่กระทบก็แก้ไขไปหมดแล้ว หลักการอันเดียวกันก็ไปกันได้แต่มีผิดกันอยู่นิดหน่อย คือท่านกำหนดจันทร มีการแก้ไขในการเลือกกำหนดนั้น คงให้ผู้ใหญ่บ้านเลือกตามเดิม ซึ่งอันนี้กระทบก็ได้มีการตกลงกับท่านกำหนดจันทรนอกสภาว่า ถ้าให้ประชาชนเลือกเหมือนกับที่ทำอยู่เดี๋ยวนี้ จะไม่ดีกว่าหรือ ท่านกำหนดจันทรก็เห็นด้วย เป็นอันว่าอันนี้ก็ไปกันได้อีกอันหนึ่ง ส่วนหลักการที่ตรงกันคือ ให้มีการเลือกกำหนดผู้ใหญ่บ้านทุก ๕ ปี อันนี้ท่านกำหนดจันทรก็เสนอเหมือนกับของกระทบ ดังนั้นก็ขอขอบพระคุณท่านประธานที่ได้กรุณาให้พิจารณารวมกัน

กระทบอยากจะขออภิปรายเหตุผลเพียงเล็กน้อย เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนสภาฯ ก่อนอื่นกระทบอยากจะกราบเรียนต่อสภาฯ เพื่อให้เข้าใจถึงหน้าที่กำหนดผู้ใหญ่บ้านอันเป็นหน้าที่สำคัญมากตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ เพื่อที่จะให้สภาฯ ได้โปรดพิจารณาว่ามันจำเป็นอย่างไรที่จะต้องแก้ไขอย่างนี้ กำหนดผู้ใหญ่บ้านนี้เป็นเจ้าพนักงานปกครองและตำรวจตามกฎหมายประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๖) เพราะว่ามีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยภายในหมู่บ้านและภายในตำบล เขตจำกัดความสงบเรียบร้อยของประชาชนนี้เป็นเรื่องใหญ่ที่จะต้องรีบแก้ไข เพราะว่าความสงบเรียบร้อยภายในหมู่บ้านภายในตำบลนั้น เป็นพื้นฐานแห่งความสงบของประเทศ ถ้าตำบล หมู่บ้าน ปราศจากความสงบเรียบร้อยแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะผิดแผกยุ่งยากไปหมด แม้แต่ด้านการเศรษฐกิจ การทำมาหากิน การส่งเสริมอาชีพของประชาชน ก็จะผิดกพลาตจากเป้าหมายหรือโครงการเศรษฐกิจของชาติไป ดังจะเห็นได้อยู่ขณะนี้ ประชาชนจะเลี้ยงหมู เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ เลี้ยงวัว เลี้ยงควาย เพื่อเป็นการทำการเกษตร เพื่อให้เป็นสินค้าส่งออกหรือบริโภคกัน

ภายในประเทศ และประเภทเนื้อสัตว์ก็ทำได้ไม่เต็มที่ เพราะใจผู้ร้ายชุกชุม ประชาชนจะทำงาน ทำไร ทำนา ก็ถูกขอรบกวนดังกล่าวแล้ว ดังนั้นถ้าเราจะได้ส่งเสริมกำนันผู้ใหญ่บ้านให้มีประสิทธิภาพ และให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามมาตรา ๒๗ ของประมวลกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗ แล้ว ก็จะเกิดความสงบเรียบร้อยในท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งก่อให้เกิดผลดีแก่ประเทศชาติ ทั้งในด้านปกครอง ด้านการเมืองและด้านเศรษฐกิจ ตลอดถึงด้านการศึกษาด้านอื่น ๆ อีก กระผมขอประทานกราบเรียนท่านประธานเพิ่มเติมไปอีกหน่อยถึงหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ทั้งนี้เพื่อจะได้ให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพได้เห็นถึงความสำคัญของกำนันผู้ใหญ่บ้านตามมาตรา ๒๗ นั้น กำหนดหน้าที่กำนันผู้ใหญ่บ้านไว้เป็นจำนวนถึง ๑๕ ข้อ แต่ละข้อนี้ เท่ากับกำนันผู้ใหญ่บ้านทำงานทุกกระทรวงทบวงกรมเป็นต้นว่า

๑. รักษาความสงบเรียบร้อยและความสุขสำราญ ช่วยป้องกันความทุกข์ภัยของลูกบ้านตามสมควร หากต้องหาหรือกับผู้ใหญ่บ้าน หรือกำนันผู้ใหญ่บ้านที่เขตติดต่อกันก็ให้ทำการได้

๒. ถ้าเกิดความทุกข์ภัยแก่ลูกบ้าน ก็ให้รายงานต่อไปถึงกำนันถึงกรรมการอำเภอ เพื่อที่ได้ปราบปรามป้องกันแก้ไข

๓. รัฐบาลประกาศข้อราชการต่าง ๆ ใด ๆ ให้ถึงราษฎรนั้น ๆ กำนันผู้ใหญ่บ้านจะต้องนำข้อประกาศเหล่านั้นไปแจ้งแก่ลูกบ้านโดยการนัดให้มีการประชุม หรือเดินแจ้งให้ทราบให้ทั่วถึง

๔. ทำบัญชีสำมะโนครัวและเอาใจใส่แก้ไขให้เป็นปกติอยู่เสมอ

๕. รู้เห็นเหตุการณ์ใด แปลกๆ ที่เกิดขึ้นในท้องถิ่น หรือเกิดมีการปล้นสดมภ์ชิงทรัพย์ ไฟไหม้ สิ่งร้ายเหล่านี้ กำนันผู้ใหญ่บ้านจะต้องรายงานไปยังกรรมการอำเภอ เพื่อจัดการแก้ไขภัยพิบัติเหล่านั้นโดยทันที

๖. ถ้าคนแปลกหน้าเข้ามาในท้องถิ่น และเห็นว่ามียุติการณ์ไม่เหมาะสมเป็นที่น่าสงสัย กำนันผู้ใหญ่บ้านก็มีสิทธิที่จะเข้าไปสอบถาม ตรวจสอบบัตรประชาชน หรือ

ตรวจสอบทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อป้องกันโจรผู้ร้าย เพื่อป้องกันภัยพิบัติ เพื่อป้องกันการจลาจล เหตุร้ายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในพื้นที่

๗. ถ้าเกิดมีการจลาจลขึ้น ฆ่ากันตาย ตีชิงวิ่งราว ชิงทรัพย์ หรือเกิดเหตุโจรผู้ร้าย มีสิทธิที่จะเข้าไประงับ เรียกหรือขอความร่วมมือ คือเกณฑ์เอาระชากรเหล่านั้นเข้าไปป้องกันภัยพิบัติ ติดตามโจรผู้ร้าย ให้ได้ผู้ร้ายและได้ทรัพย์ของกลางคืนมา ตลอดถึงการช่วยดับเพลิง

นอกจากนั้นยังมีหน้าที่อีกหลายอย่างตลอดถึงการส่งเสริมอาชีพ การจัดให้มีอาชีพและหน้าที่การให้คนไทยรู้จักการรบ และเป็นผู้นำในการรบเมื่อเกิดมีการสงครามขึ้น ซึ่งกระผมจะเรียนต่อประธานสภาและสภานี้ให้ครบหมดทั้ง ๑๖ ข้อนี้ กระผมคิดว่ากินเวลานานเปล่า ๆ เมื่อกระผมได้กราบเรียนต่อสภานี้ว่า กำหนดผู้ใหญ่บ้านมีหน้าที่สำคัญอย่างไร เป็นผู้มีส่วนที่จะปฏิบัติหน้าที่ในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์สุขแก่ประชาชนและประเทศชาติ มากน้อยอย่างไรโดยย่อ ให้ท่านประธาน และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพได้ทราบแล้ว ก็ต้องมาถึงจุดว่าเราจะต้องส่งเสริมกำหนดผู้ใหญ่บ้านให้เป็นเจ้าหน้าที่พื้นฐาน ให้เป็นไปตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ที่ได้ตราเอาไว้ ตั้งแต่สมัยราชาธิปไตย แต่เป็นกฎหมายที่ล้าสมัย คือเรียกว่าใช้ได้ตลอดกาล เดียวนี้ก็ยังทันสมัยอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ประชาชน ด้วยเหตุนี้กระผมจึงได้เสนอแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายนี้ดังกล่าวแล้ว คือมาตรา ๕ นี้กำหนดเกี่ยวกับการเลือกผู้ใหญ่บ้าน โดยกำหนดให้มีการเลือกผู้ใหญ่บ้านทุก ๕ ปี ทำไมกระผมจึงต้องให้เลือกกำหนดผู้ใหญ่บ้านทุก ๕ ปี เพราะว่ากระผมคิดว่าที่สภานี้ได้ลงมติไปให้มีการกำหนดหัวหน้าพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนคดีอาญา ซึ่งเป็นหลักเบื้องต้นในการดำเนินกระบวนการยุติธรรม โดยให้นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน เจตนาส่วนหนึ่งเพื่อต้องการใช้กำหนดผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล จำนวนแสนห้าหมื่นคนทั่วประเทศ ได้ทำหน้าที่ด้านป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อย สืบสวน จับกุมโจรผู้ร้ายด้วย ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญอันหนึ่งที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๕๗ แต่ได้ถูกละเลยไปโดยคำสั่งของกระทรวงมหาดไทย ตั้งแต่ปี ๒๕๐๖ และได้กลับเข้ามาร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจใน

การป้องกันปราบปรามโจรผู้ร้ายในท้องที่ เราจึงจำเป็นจะต้องเสริมสมรรถภาพกำนันผู้ใหญ่บ้านขึ้น โดยวิธีการครั้งแรกก็คือ เพิ่มเงินเดือนหรือเงินตอบแทนให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งสมานี้ได้กรุณาแก่กำนันผู้ใหญ่บ้าน โดยผ่านกฎหมายงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมไปแล้ว เพิ่มเงินเดือนให้เจ้าหน้าที่เหล่านี้ไปแล้วเป็นส่วนหนึ่ง แม้ว่าจะยังไม่เป็นที่พอใจ ก็เป็นการให้กำลังใจไปประการหนึ่งแล้ว อีกประการต่อไปเราต้องยอมรับกันว่า กำนันผู้ใหญ่บ้านนั้น ถ้าอยู่ไปจนถึงอายุ ๖๐ ปี หรืออยู่ไปจนตายบางคน เพราะคนจำนวนมากก็มีคนดีบ้าน คนเสียบ้างเป็นธรรมดา ถ้าให้อยู่ไปจนตลอดเงินเดือนก็ได้สูงแล้ว อำนาจหน้าที่ก็มีแล้วที่จะจับกุมคุมขังหรือทำต่างๆ กัน ที่กระผมกราบเรียนมาแม้แต่การศึก การรบ การสงคราม ก็มีหน้าที่ตามกฎหมายอยู่ หากว่าเราให้อยู่กันไปจนตาย บางคนก็เกิดกิเลส พระพุทธเจ้าก็ทรงสั่งสอนไว้ว่า คนมีอำนาจถ้ามีอยู่นาน กิเลสมันจะมาบดบัง โทสะ โมหะ โลภะ ต่าง ๆ เกิดขึ้น ก็จำต้องที่จะให้มีประชาชนเข้าควบคุม มีส่วนในการที่จะเปลี่ยนแปลงคนไม่ดี กระผมคิดว่าในการที่จะให้เลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านทุก ๕ ปีนี้ จะเป็นผลดีแก่ประเทศชาติ เราจะได้คนดีมาทำงานด้านพื้นฐานในการรักษาความสงบเรียบร้อยและส่งเสริมอาชีพ ตลอดถึงทุกกระทรวงทบวงกรมในระดับหมู่บ้าน ระดับตำบลให้ดีขึ้น ท่านประธานที่เคารพ ในการที่จะดีขึ้นเท่าที่กระผมมีประสบการณ์ในตำบลหมู่บ้านมา หากว่าเราให้เลือกตั้งแบบนี้ จะมีการแข่งขันกันทำความดีระหว่างหมู่บ้าน ระหว่างตำบลเพราะเมื่อได้รับเลือกตั้งเข้าไปแล้ว ผู้ได้รับเลือกตั้งย่อมสำนึกว่าประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งเข้ามาอีก ๕ ปีจะต้องเลือกตั้งใหม่ หมู่บ้านนี้ทำความดี พัฒนาท้องถิ่น จัดหาน้ำดื่ม น้ำใช้ ส่งเสริมอาชีพ ปราบปรามโจรผู้ร้ายจนสงบไม่มีในหมู่บ้าน กำนันผู้ใหญ่บ้านนั้นย่อมรู้ดีกว่าใคร ๆ ทั้งหมดว่าครอบครัวนี้เขาจะอยู่ด้วยการกินน้ำพริกที่มีมือแกงไก่กี่ครั้ง มีข้าวสารกรอกหม้อหรือเปล่า คนนี้สมควรโจรผู้ร้ายจากนอกท้องที่เข้ามาหรือไม่ หรือคนนี้ออกไปเป็นโจรผู้ร้ายนอกท้องที่ นอกตำบล หมู่บ้านหรือเปล่า กำนันผู้ใหญ่บ้านย่อมทราบหมด เมื่อเป็นอย่างนี้ ถ้าเราให้มีการเลือกตั้งเป็นเกณฑ์ทุก ๕ ปี กำนันผู้ใหญ่บ้านเหล่านั้นย่อมกำจัดการขอร้องก่อน ถ้าขอร้องกันไม่รู้เรื่องก็ต้องปราบปราม ซึ่งถ้ากำนันผู้ใหญ่บ้านปราบปราม กระผมรับรองว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ โจรผู้ร้ายในพื้นที่ไม่มี ด้านความสงบเรียบร้อยเกิดขึ้น การส่งเสริมการอาชีพต่างๆ ก็ตามมาอย่างแน่นอน เมื่อหมู่บ้านนี้ทำได้อย่างนี้ ลูกบ้านของอีกหมู่บ้านหนึ่งก็จะรำลือกันว่า หมู่บ้านโน้นเขาทำดี ผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านนั้นก็

ต้องยอมแข่งขันทำดี เกิดแข่งขันทำความดีระหว่างหมู่บ้าน ระหว่างตำบล เมื่อทุกตำบลทุกหมู่บ้านทำความดีกันขึ้นมาหมด พื้นที่ของประเทศไทยเราซึ่งแบ่งแยกการปกครองออกเป็นหมู่บ้านและตำบล ก็ย่อมมีพื้นที่ที่สงบสุขและส่งเสริมอาชีพได้ผลตามโครงการของรัฐบาลที่จะให้บ้านเมืองเราเจริญ ประชาชนอยู่ดีกินดีมีความสุข อันนี้เป็นเหตุผลข้อหนึ่งซึ่งกระผมเห็นว่าควรจะใช้วิธีเลือกตั้งกำหนดผู้ใหญ่บ้านเป็นเทอมทุก ๕ ปี ท่านประธานที่เคารพ กระผมต้องขอประทานโทษว่า กำหนดผู้ใหญ่บ้านบางคนที่เคยเล็งใจ เคยทำความไม่ดีไว้ก็คงจะไม่พอใจบ้าง แต่เป็นส่วนน้อย เพราะว่าถ้ากฎหมายนี้ออกมา แกจะต้องเลือกตั้งใหม่ แกจะต้องวิ่งเต้นหรือว่าลำบากใจ หรือว่าจะต้องถูกเปลี่ยนถูกถอดออกจากอำนาจ กรรมเก่าที่เคยทำไว้กับประชาชนก็จะสนองแก่ แกก็ต้องต่อสู้ดิ้นรนบ้างเป็นธรรมดา อันนี้กระผมคิดว่าเป็นคนส่วนน้อย เพราะกำหนดผู้ใหญ่บ้านส่วนใหญ่เป็นคนดี คนไม่ดีมีส่วนน้อยคงจะไม่เห็นด้วยบ้าง แต่ช่วยไม่ได้ เพราะว่าเป็นเรื่องที่เราจะต้องทำเพื่อความดี ท่านประธานที่เคารพ เหตุผลอันนี้เป็นเหตุผลซึ่งกระผมขอกราบเรียนโดยย่อที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙ ดังที่กราบเรียนท่านประธาน มาตราต่อไปก็คือมาตรา ๑๓ คือวิธีการเลือกตั้ง คือวิธีการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านนั้น เมื่อก่อนพูดไว้ว่าให้เลือกตั้งโดยวิธีลับ หรือเปิดเผยก็ได้ ซึ่งเป็นวิธีการที่ไม่เป็นประโยชน์ ทั้งในระบบประชาธิปไตยและในระบบที่คัดเลือกบุคคลได้ด้วยคนดี วิธีการที่เคยทำกันมานั้น แล้วนอกจากนั้นในกฎหมายเก่ากำหนดไว้ว่า เมื่อคนส่วนมากในหมู่บ้านเห็นว่าผู้ใดสมควรเป็นผู้ใหญ่บ้าน ก็ให้เป็นเจ้าพนักงานขึ้นมาเลย ไม่ต้องรอนั่งเสียสำคัญ แต่งตั้งจากผู้ว่าราชการจังหวัด อันนี้กระผมเห็นว่ายังบกพร่อง เพราะว่าพูดไว้ว่าจะเลือกตั้งโดยวิธีลับหรือโดยเปิดเผยก็ได้ นั้น ส่วนมากถ้านายอำเภอบางคนไม่ดี อยากรจะได้อำนาจของตน บางคนมีความเห็นที่ต้องใช้นโยบายโจรปราบโจร บางทีก็ไปหนุนหลังโจรให้เป็นกำหนดผู้ใหญ่บ้านก็มี นายอำเภอบางคนนะครับ นี่คนที่ไม่ทำกระผมขอโทษ เมื่อเป็นวิธีนี้ พอไปเลือกตั้งไปถึงชุมนุมประชาชน สมมติว่าในหมู่บ้านนี้มีสิทธิเลือกตั้งประมาณ ๒๐๐ คน กฎหมายลักษณะปกครองท้องที่เดิมไม่ได้พูดไว้ว่ามากี่คนจึงจะเลือกได้ เพียงแต่ส่วนมากที่มาประชุมผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ๒๐๐ คน มาประชุมเพียง ๕๐ คน ใน ๕๐ คนนี้เลือกนาย ก. ๓๐ คน ก็ถือว่าส่วนมากที่มาประชุมเลือกแล้ว ผู้นั้นเป็นผู้ใหญ่บ้านแล้ว กระผมยังไม่เห็นด้วย และวิธีการเปิดเผยของเขาก็คือ ไปถึง ๕๐ คนนี้แล้ว พอมาชุมนุมกัน เอ้า ใครเลือกนาย ก. ไป

ยื่นทางโน้น ใครเลือกนาย ข. ไปยื่นทางนี้ ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น หรือคนที่เล็งใจไว้บ้าง ก็ยอมเป็นที่เกรงขาม ก็หันเหไปตามความพอใจ กระผมจึงแก้ว่า ให้เลือกโดยวิธีลับ ท่านประธาน และก่อนนี้มีไว้ว่า นายอำเภอหรือกรรมการอำเภอกับกำนันผู้ใหญ่บ้าน ๑ คน เป็นกรรมการจัดการเลือกตั้ง กระผมเห็นยังไม่เพียงพอ กระผมจึงเพิ่มเข้าไปว่า ให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในท้องถิ่นนั้น นายอำเภอแต่งตั้งเพิ่มขึ้นไป ๓ คน เป็น ๕ คน คือกรรมการอำเภอ ๑ คน อาจจะเป็นปลัดอำเภอตรี อำเภอโท อะไรก็แล้วแต่ หรือนายอำเภอเอง ไปดำเนินการ แล้วก็กำนันผู้ใหญ่บ้านในตำบลนั้นคนหนึ่ง และผู้มีสิทธิเลือกตั้งอีก ๓ คน เป็น ๕ คน ให้เป็นกรรมการดำเนินการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้าน แล้วให้เลือกตั้งโดยวิธีลับ อันนี้เป็นการแก้ไขมาตรา ๑๓

ส่วนมาตรา ๓๐ นั้น เป็นการแก้ไขวิธีการเลือกตั้งกำนันครับ ท่านประธาน คือ การเลือกตั้งกำนันนี้ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ กำหนดไว้เป็นการแก้ไขกฎหมายเดิม คือกฎหมายเดิมนั้นให้ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้เลือกกำนัน สมมติว่าผู้ใหญ่กำนันในตำบล ก. มีอยู่ ๕ คน ก็เอานายอำเภอประชุม ๕ คนนี้ ๕ คนนี้จะเลือกใครเป็นกำนันก็ได้ จึงเกิดมีระบบชื่อเสียงกันในระหว่างกำนัน มีบางคนซื้อวัวซื้อควาย ไปเกณฑ์วัวควาย ยืมควายลูกบ้านมาฆ่าเลี้ยง แล้วชื่อเสียงกันใน ๕ คน อันนี้จึงได้กำนันบางคนที่ไม่ดีเข้ามาก็มี แล้วก็มาหาทุนคืนด้วยการเล็งใจ ลักวัวควายคืนก็มี อันนี้เป็นข้อเท็จจริงที่เกิดในท้องถิ่น กระผมเห็นว่าประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ นั้น ก็ได้แก้ในเรื่องนี้โดยให้ผู้ใหญ่บ้านมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นกำนัน แล้วให้ประชาชนทั้งตำบลเลือกกำนัน อันนี้คืออยู่แล้ว แต่กระผมแก้ไขเพิ่มเติมเข้าไปโดยกำหนดว่า ต้องให้ผู้ว่าราชการจังหวัดออกหนังสือสำคัญ จึงจะเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านได้ กฎหมายเดิมพูดไว้เพียงว่า พอราชการเลือกก็เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายทันที มีสิทธิจับได้ ทำอะไรก็ได้ แต่มันเกิดปัญหาขึ้นมาหลังจากประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้ มีการเลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านทั่วประเทศหลายตำแหน่งหรือหลายคน เกิดมีการร้องคัดค้านขึ้นเพราะเจ้าหน้าที่ที่ออกทำการ บางคนกินสินบนจากคนที่ต้องการ จะเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้าน บางคนก็ได้เป็นเครื่องลายนครก็มี บางคนได้เป็นสิ่งของตอบแทนก็มี เกิดการเอนเอียงในตอนเลือกตั้ง ตัดสิทธิของคนบางคนโดยที่เขาไม่มีสิทธิ แต่ว่ากฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านนี้มันคลุมเกินไป ตัดสิทธิเขาทั้ง ๆ ที่ประชาชนเขารักทั้ง

ตำบล กลับไม่ได้เลือกตั้ง กลับถูกตัดสิทธิอะไรเหล่านี้ จึงมีการร้องคัดค้าน แต่ระหว่างร้องคัดค้าน ถ้าตามกฎหมายลักษณะปกครองท้องที่เดิม เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านโดยชอบแล้ว ทั้งๆที่ยังไม่ได้รับหนังสือสำคัญจากผู้ว่าราชการจังหวัด กระผมจึงเห็นว่า การเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านให้เริ่มตั้งแต่ได้รับหนังสือสำคัญจากผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ทั้งนี้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยจะกำหนดขึ้น อันนี้เป็นการกำหนดวันแน่นอน โดยมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรประการหนึ่ง และป้องกันการร้องว่า ถ้าร้องแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องสอบสวนเสียก่อน ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าการเลือกตั้งนั้นเป็นโดยชอบ ก็ออกหนังสือสำคัญให้ไป ผู้ร้องคัดค้านก็จะรู้ผล มีบางคนร้องแล้วคนถูกร้องบางทีก็เป็นคนไม่ดี ที่ประชาชนไม่ชอบทั้งหมู่บ้าน เป็นผู้ใหญ่บ้านไปเรื่อย ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ยังไม่กล้าออกหนังสือสำคัญให้ แต่ว่าตามกฎหมายเป็นไปแล้ว ฉะนั้นกระผมคิดว่าจะต้องป้องกันแก้ไข กระผมจึงเสนอแก้มาตรานี้ด้วย ส่วนมาตรา ๖๑ ทวิ นั้นเป็นวินัย วินัยของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน สารวัตร กำนัน แพทย์ประจำตำบล กำหนดให้มีวินัยแน่ชัด ให้มีการลงโทษตั้งแต่ผู้ใหญ่บ้าน ลงโทษผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน กำนันลงโทษผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอลงโทษกำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน แพทย์ตำบล ผู้ว่าราชการจังหวัดลงโทษอย่างไร กำหนดไว้ให้ชัดในเรื่องวินัย แล้วก็มีบทเฉพาะกาลว่า ในการเลือกตั้ง ๕ ปีครั้งนี้ ไม่ได้ทำทันที หลังจากประกาศกฎหมายนี้ใช้บังคับแล้ว ถ้าสภานี้กรุณาเห็นชอบกับเหตุผลของกระผม ก็ให้มีการเลือกตั้งภายใน ๓๐๐ วัน กระผมให้เวลาไว้เป็นอันมาก เพราะเห็นใจรัฐบาลนี้จะต้องเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด แน่แน่ถ้าเลือกตั้งเสร็จมารัฐบาลประชาชน โดยเลือกตั้งเข้ามา ก็ขอให้โอกาสแก่รัฐบาลประชาชนได้อีกเป็นจำนวน กระผมให้ถึง ๓๐๐ วัน อันนี้เป็นบทเฉพาะกาลอีกข้อหนึ่งในมาตรา ๔ กระผมขอย้อนกลับไปเกี่ยวกับเงินเดือนกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน กระผมมีความเห็นว่า ควรจะกำหนดเป็นเงินเดือน โดยให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนด กระผมไม่กำหนดมาในกฎหมายนี้ เพราะกฎหมายนี้กระผมทราบมาว่าทางกระทรวงมหาดไทยก็ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณาที่จะแก้ไขเหมือนกัน ถ้าเห็นว่ามีหลักการและเหตุผลสอดคล้องกับกระผม กระผมก็ไม่รังเกียจที่กระทรวงมหาดไทยจะรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ เพื่อจะได้เอาไปেলাไปแต่ง เพราะกฎหมายนี้เป็นกฎหมายพื้นฐานในการปกครองท้องที่ กระผม

ยังยืนยันว่ากฎหมายลักษณะปกครองท้องถิ่นเป็นกฎหมายที่ดี ที่ยังประโยชน์สุขให้แก่ชนชาวไทย เรื่อยๆ ไปเอาแบบอเมริกา อังกฤษ แบบเมืองนอกมาอ้างกันเลย เรื่อยๆ แบบไทยอย่างที่ท่านนายกสัญญาว่า ทำไมเราจึงไม่ใช่ลัทธินิยมไทยกัน คือให้สังคมนิยมอะไร กระผมจึงอยากจะให้นิยมไทย เอากฎหมายนี้เป็นหลักเพื่อความสุขประชาชน ถ้ากระทรวงมหาดไทยจะรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการก่อน กระผมก็ไม่ขัดข้องครับ ท่านประธาน

นายจันทร์ อินลฤเทพ : ท่านประธานที่เคารพ ก่อนอื่นที่เกล้ากระผมจะเรียนคำนับท่านผู้มีเกียรติที่ได้รับทราบ คือว่า ระลึกถึงตัวกระผมเองที่เคยเป็นกำนันปกครองราษฎรมาติดต่อกันถึง ๓๓ ปี กระผมได้เคยรู้จักว่าอะไรมันจะดีขึ้น อะไรมันเสื่อมทรามอยู่ ปัจจุบันเท่าที่ปฏิบัติงานมา ตัวกระผมเองมีจิตใจบริสุทธิ์ดี ก็ปกครองราษฎรได้ราบรื่น มีคนเคารพนับถือยำเกรงเชื่อฟัง ดำเนินการบำบัดทุกข์บำรุงสุขตามพระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่นมาด้วยดี แต่ปกครองไปมานาน ก็มาเห็นสิ่งที่บกพร่องควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติม การที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมนี้ มิใช่ว่ามีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายจะให้เลวลง จะให้ดีขึ้นคือการปกครองท้องถิ่นเป็นพื้นฐานแก่การแสดงออกถึงมนุษยธรรมว่า คนปกครองคน จะทำอะไรถึงจะปกครองได้ด้วยความสะดวกสบายมีความสุขความเจริญ เพราะวัตถุประสงค์ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่น บำบัดทุกข์บำรุงสุข จะว่ามีก็ข้อๆ ก็หนี้ไม่ได้ บำบัดทุกข์บำรุงสุข กำนัน ผู้ใหญ่บ้านไม่มีวัน เวลา เดือน ปี ทุกวัน ทุกเดือน ทุกปี ทุกเวลา เป็นเวลาทำงานของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านทั้งนั้น แม้จะนอนอยู่ติดตึ้นสักปานไหน ถ้าเขามีธุระเขาก็มากวน เพราะฉะนั้นไม่ได้กำหนดวัน เวลา เดือน ปีไว้ กำความถึงกับว่าบำบัดทุกข์บำรุงสุข ทำอย่างไรราษฎรจะมีความสุขความเจริญ ไม่มีขยับขอบเขตจำกัดไว้ว่าให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ให้ทำทั่วไปทุกอย่างซึ่งจะนำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรืองแก่อาณาประชาราษฎร์ ส่วนบำบัดทุกข์นั้น ได้แก่ความเดือดร้อนที่เกิดมีแก่ส่วนบุคคลทุกอย่าง ก็ป้องกันปิดป้องรักษาไม่ให้เกิดมี ทำอย่างนี้มา เห็นสิ่งบกพร่อง เมื่อมีรัฐบาลคณะปฏิวัติที่ล่วงๆ ไปแล้ว มาคิดว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านที่มีอายุแก่ ๖๐ ปีหมดสภาพ ควรจะพักผ่อน หมดมันสมอง หมดฤทธิ์ หมดอะไรทั่วไป นั่นแหละเมื่อเขาเข้าใจว่าทำงานไม่ได้ เลยออกประกาศของคณะปฏิวัติออกมาบอกว่า สภาพการเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านนี้ ถ้าอายุครบ ๖๐ ปีแล้ว หมดความสามารถ ไม่

ควรจะให้ปกครอง ควรจะให้คนหนุ่มแน่นเข้ามาปกครอง ส่วนคณะปฏิวัติเองไม่เป็นไร แม้จะครบอายุ ๖๐ ปีก็ต่ออายุได้ นี่มันแปลกอยู่อย่างเดียวอย่างนี้ ส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้านหมดสภาพเลย ฟ้าไม่ตั้งเค้า แต่ฟ้าผ่าลงมาเรื่อยๆเลยทันที เมื่อมันเป็นดังนี้กระผมก็เห็นใจท่าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยหรือท่านอธิบดี ปรากฏว่าสั่งลงมา สั่งลงมาแล้วยังเสนอ ย้อนกลับขึ้นไปอีกว่า ไม่ควรจะให้เกษียณ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ฟัง ยังประกาศออกมาเสียให้ได้ กำนันผู้ใหญ่บ้านทั่วประเทศ ก่อนที่กระผมจะได้เอามาเสนอนี้ กระผมได้รับจดหมายทาง เชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง สงขลา ปัตตานี ยะลา ภาคกลางก็มาก เกือบจะถึง ๑๐๐ ฉบับด้วยความไม่พอใจของกำนันผู้ใหญ่บ้านที่ได้รับความเดือดร้อนออกไปแล้ว ฉะนั้นก็จะเอาเงินที่ไหน มันไม่ใช่ผู้ร่ำรวยเหมือนกำนันภาคกลางเสมอไป ความเดือดร้อนมีมาก เพราะฉะนั้นเขาบ่นกันมาก รัฐบาลสมัยปัจจุบันก็ควรคำนึงถึง เขาทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ บ้านเมืองมาแล้ว แม้แต่คนงานกองทาง ภารโรง ออกไปยังได้เบี้ยหวัดบำนาญ กำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นคนงานซึ่งซื่อสัตย์สุจริตต่อรัฐบาล ปกครองบ้านเมืองมาเป็นเวลานาน ได้ประโยชน์สุขทุกข์ กอดสุขกอดทุกข์ร่วมกันกับเขา ไปถามเถอะครับ ไปถามหมู่บ้านว่า ท่านอาศัยใคร เขาจะบอกทันทีว่าอาศัยพ่อผู้ใหญ่ อาศัยพ่อกำนัน ไม่ได้บอกสักทีว่าอาศัยนายอำเภอ ข้าหลวง รัฐมนตรี ไม่ได้บอกเลย เขาจะบอกอย่างนี้ เพราะฉะนั้นทุกวัน ทุกนาที ที่กอดสุขกอดทุกข์ ร่วมเขานั้น แต่เกิดมาครั้งแรกก็เชิญไปแล้ว เชิญไปจดทะเบียนการเกิด หรือเขามาแจ้งเอง ดูสภาพความสุขทุกข์ใหญ่มาหน่อยหนึ่ง คุ่มบังคับก็ให้เข้าโรงเรียน ใหญ่มาอายุครบบรรลุนิติภาวะ ให้บวช ใหญ่มาสีก้ออก มากี่แต่งงาน เมื่อเจ็บป่วยจะตายก็ไปเรียกกำนันผู้ใหญ่บ้าน ไม่มีเวลาหยุดหรือ เพราะฉะนั้นฐานะหรือความเป็นอยู่ของกำนันผู้ใหญ่บ้านนั้น รัฐบาลในสมัยปัจจุบันซึ่งเจริญแล้ว งบประมาณก็มากควรจะได้คิดคำนึงถึง ไม่ควรคิดข้ามไป มองเห็นความสำคัญของกำนันผู้ใหญ่บ้านให้มากขึ้นหน่อย เพราะฉะนั้นกระผมได้รับหนังสือนี้แล้ว จากเพื่อนกำนันผู้ใหญ่บ้าน กระผมก็อดไม่ได้ในการที่จะต้องสนองตอบเขา โดยการเสนอขอยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ให้หมดสภาพไป ต่อไปอย่าให้มีการเกษียณอายุ เมื่อข้าราชการเกษียณอายุ ๖๐ ปีไปแล้วออกมา เมื่อมีสุขภาพอนามัยแข็งแรง มีความประพฤติเรียบร้อยเป็นที่ต้องอารมณ์สใจของชาวบ้าน ก็จะได้เลือกเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้าน เป็นเมืองเป็นขวัญของปวงชนชาวไทยได้ กระผมคิดว่าไม่ควรเกษียณ ประการที่ ๒ ในการที่

เรียกว่า ๕ ปีให้ครบรอบนี้กระผมก็มีเหตุผลหลายอย่างเพื่อกันอิทธิพลเถื่อน คำว่าเพื่อกันอิทธิพลเถื่อนนี้ กระผมเคยพบ กระผมเคยรู้ กระผมเป็นเพื่อนผู้ใหญ่บ้านกำนันมากมาย การที่พระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่นฉบับเก่าว่าไว้บอกว่า ถ้าหากว่าเลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านแล้ว ถ้าหากว่าประพฤติไม่ดี ทำความเดือดร้อนในเขตหมู่บ้าน บ้านเมืองไม่อยู่เย็นเป็นสุข ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกผู้ใหญ่บ้านนั้นจะรวมกันเกินกว่ากึ่งหนึ่งให้เอาออกก็ได้ แต่ไม่มีใครเอาออกได้ เถื่อนก็เถื่อนอยู่อย่างนั้นแหละ เหมือนกับแม่แมว บอกว่าถ้าแมวรบกวน หนูก็ต้องเอาลูกกระพรวนไปแขวนคอแมวไว้ซิ แต่คิดได้จริง ๆ เมื่อเวลาจะเอาลูกกระพรวนไปแขวนคอแมว ไม่มีตัวไหนกล้าเอาไปแขวนเลย มีราษฎรจะไปแจ้งโทษว่าบัดนี้อิทธิพลเถื่อนมันจะฆ่าเอา มันเอาออกไม่ได้ง่าย ๆ กระผมเห็นเพื่อนกระผมไปเป็นกำนันอยู่อำเภอหนองหาร จังหวัดอุดรธานี แต่อย่าเอ๋ยชื่อ ขอสงวนนามไว้ก่อน ไปเป็นหัวหน้าขโมยใหญ่ บ้านเมืองเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า ราษฎรแตกตื่นมาหาที่สงบเรียบร้อย มาอยู่กับกระผม ถ้ามไปแล้ว เป็นเพื่อนกัน เป็นกำนันอยู่นั้น เป็นคนบ้านเพลงใหญ่ อำเภออำนาจฯ จังหวัดอุบลราชธานี แต่เขาไปเป็นกำนันจังหวัดอุดร เป็นหัวหน้านักเลงใหญ่ ลูกบ้านอยู่ไม่ได้ ใครไปขโมยที่ไหน ต้องเอามาแบ่งกำนัน กระผมก็เลยแนะนำบอกว่าทำไมไม่แจ้งให้เอาออกเสียเล่า ทำไม่ได้ ทำอย่างนั้นมันยิ่งจะฆ่าทั้งเลย มันเป็นอย่างนี้ อันนี้กระผมว่าป้องกันอิทธิพลเถื่อน คำว่าอิทธิพลนี้มีอยู่ ๒ อย่าง อิทธิพลไม่เถื่อนก็มี อิทธิพลเถื่อนก็มี เขาบอกว่ากำนันมีอิทธิพลนั้นไม่ใช่เกิดจากการเป็นนักเลงโตเสมอไป เกิดจากคุณงามความดี พัฒนาบ้านเมือง มีคนเคารพนับถือยำเกรงเลื่อมใส มีคนเกรงใจ ว่าอะไรก็เชื่อฟัง มีอิทธิพลทางที่ดี ส่วนอิทธิพลทางที่ชั่วนั้น เป็นหัวหน้านักเลง เขากลับนักหนาที่มีอิทธิพลใหญ่ เพราะฉะนั้นอิทธิพลมี ๒ อย่าง กระผมถึงบอกว่าเพื่อป้องกันอิทธิพลเถื่อนซึ่งจะทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร เปิดโอกาสให้ผู้ที่ดีกว่าเข้ามาสร้างความเจริญให้แก่หมู่บ้าน ตำบล เพื่อจะกระตุ้นผู้ที่ดำรงตำแหน่งอยู่ไม่ให้ประมาท คำว่ามีการเลือกตั้ง ๕ ปีเลือกครั้งหนึ่งเป็นเทอมนี้ มันเป็นการกระตุ้นเตือนกำนันผู้ใหญ่บ้านซึ่งกำลังดำรงตำแหน่งอยู่ทุกระยะ บอกว่าถ้าเราทำชั่วเราไม่ดี เขาจะไม่เลือกอีก ส่วนคนดีนั้น ทุกเทอมเขาจะเลือกเข้ามาเรื่อย ๆ ไม่เป็นไร ส่วนคนชั่วมีอิทธิพลเถื่อน ๆ สร้างความเดือดร้อนนั้นเขาจะไม่เลือกอีก อย่างนี้เป็นต้น ต่อนั้นไปก็ให้บ้านเมืองมีเวลาได้พัฒนาบำรุงบ้านเมือง ตำบลให้เจริญก้าวหน้าเพื่อเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น ประชาธิปไตยนั้น

เราจะเลือกครั้งเดียวตลอดชีวิต ประชาธิปไตยอาจจะหย่อนยาน อาจจะเห็นท่างมงาย กระทบนึกว่าควรมีเทอมบ้าง เพื่อเป็นการกระตุ้นเตือน เพื่อเป็นการสร้างให้ตื่นอยู่เสมอ ไม่ให้หลับทุก ๆ ๕ ปีควรจะเลือก ส่วนข้ออื่น ๆ กระทบขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขเล็กน้อย มีการปกครองเสนอมตามหลักการที่เสนอมานี้ คือว่าตามมาตรา ๔ ให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

“มาตรา ๑๒ ผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) เป็นชายเจ้าของบ้าน มีสัญชาติไทย

(๒) บรรลุนิติภาวะแล้ว และมีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์” นี่ผมอยากตัดออกที่ว่า “และมีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์” นี้อยากให้คงเหลือแต่ว่า “บรรลุนิติภาวะแล้วขึ้นไป” ส่วนอายุเบื้องต้นนั้น ไม่อยากจำกัด เพื่อเปิดช่องว่างให้คนไทยทั่ว ๆ ไปที่เป็นข้าราชการเกษียณอายุออกไปแล้วกลับมา เมื่อเวลามีโอกาสที่จะสนองรับใช้ชาติบ้านเมืองก็ควรจะได้รับการเลือกให้เป็นเกียรติแก่หมู่บ้าน ตำบลได้อีก กระทบขอเบื้องต้นไม่จำกัด ขอตัดที่ว่า “และมีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์” ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นคุณสุรินทร์ก็ได้ว่ามเกือบเป็นรายละเอียดอยู่แล้วว่า การเสนอหลักการในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามา มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น ถ้าหากว่าทางสภานิติบัญญัติจะส่งสารเมืองต่ำ ซึ่งมีเคยประสบการณ์มา ก็โปรดได้พิจารณาให้รอบคอบและก็ช่วยเหลือส่งเสริมบ้าง กระทบก็จะยุติไว้แต่เพียงนี้ก่อน สวัสดิ์

นายจำเนียร ทองรักษา : วันนี้ก็นึกว่าได้ฟังคำอภิปรายของกำนันส่วน ๆ กัน สักพักหนึ่งนะครับ คงจะไม่มีสมาชิกคนใดอยากจะได้พูดหรือว่าได้อะไรทั้งนั้น ความจริงนะครับ เท่าที่พูด ๆ มากนี้ ก็พูดกันแทบจะหมดเรื่องแล้ว ที่นี้ผมก็ในฐานะว่าเป็นกำนันคนหนึ่ง ก็อยากจะทำให้ท่านสมาชิกทั้งหลายที่ยังไม่ได้เป็นกำนัน และก็บางทีอาจจะคิดอยากเป็นกำนันขึ้นมาบ้าง ท่านก็จะได้รับทราบถึงแนวปฏิบัติไว้บ้างนิด ๆ หน่อย ๆ พูดกันตามส่วนแล้วนะครับ ราษฎรในชนบททั่ว ๆ ไป ไม่หมายถึงเมืองใหญ่ เมืองหลวง เขาไม่ออกไปพบนายอำเภอ เขาไม่ออกไปพบสถานีตำรวจ และเขาไม่เคยนึกว่าจะมาพบท่านรัฐมนตรี ท่านอธิบดีเลยแม้แต่คนเดียว บางคนอายุ ๘๐ ปี ไม่เคยไปอำเภอเลยว่าจะไปอำเภอสักนิดหนึ่ง แก่เริ่มสันตั้งแต่บ้าน แกกแล้ว ที่ฟังที่ดีที่สุดของแกก็นับถือว่าเป็นสภระณะที่ฟังที่ระลึกของแก ก็คือกำนันและ

ผู้ใหญ่บ้าน ตามที่ท่านกำนันจันทร์บอกเมื่อก็ ถูกต้อง เราไม่มีเวลาสำหรับที่จะจำกัดเขตว่า ท่านอย่ามาพบกับเราในเวลานอกราชการ เพราะว่าเรามีราชการตลอด ๒๔ ชั่วโมง ดึกเท่าตีก็ควายเขาหายเขาก็มาเรียน กำนันครับ ผู้ใหญ่บ้านครับ ซโมยลักควายไปแล้ว แล้วเราก็จะต้องหากันไปช่วยตามควายให้เขา และก็ยิ่งกว่านั้น การกินอยู่ทุกชนิด การทำมาหากินทุกชนิด เขาไม่ได้ไปหานายอำเภอ เขาไม่ได้หาปลัดอำเภอ และเขาไม่ได้ไปหาผู้ว่าราชการจังหวัด เขามาหากำนัน เขามาหาผู้ใหญ่บ้าน นี่ไม่มีหรือว่าข้าวไม่มีจะกิน หรือประสบภัยพิบัตินานาประการ สัตว์จะเกิดโรคระบาด ทุกชนิดอยู่ที่กำนันและผู้ใหญ่บ้านเท่านั้น กำนันผู้ใหญ่บ้านจึงเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของราษฎรทั้งหมดที่อยู่ตามชนบท แต่เวลานั้นแหละครับ ทางราชการมองข้ามไปหมดเลย ไม่ได้คิดถึงว่ากำนันและผู้ใหญ่บ้านมีความสำคัญอย่างไรบ้าง อย่างกำนันจันทร์พูดเมื่อตะกี้เนี่ยว่า แม้แต่การโรงเรียนซึ่งกวาดโรงเรียน มีเงินเดือนสูงกว่า ได้บำเหน็จบำนาญอย่างผมเป็นกำนันนะครับ เดือนนี้ผมกินเงินเดือน ๒๘๐ บาท แล้วเขาระดับผู้ช่วย ๕๐ บาทครับ ๕๐ บาทนี้ครับท่าน ค่ารถเท่าไร ในเดือนหนึ่งเขาได้ ๕๐ บาทเท่านั้นเอง เขามาอำเภอครั้งเดียวก็ไม่มีเหลือแล้ว นี่แหละครับ และที่ท่านสมาชิกและท่านประธานที่เคารพ ผมว่าท่านลองพยายามระลึกนึกถึงว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านจะสามารถทำให้ความสงบสุข ความเจริญในด้านผลิตผลต่าง ๆ ตลอดจนใจผู้ร้ายจะหมดไปนั้น อยู่ตรงนี้ ตรงกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านจะมีใจรักใคร่คน จะมีซโมยก็คน หรือจะมีคนดื่อกี่คน คนชู้ก็คน ไม่ต้องให้ตำรวจไปสืบให้ลำบาก กำนันผู้ใหญ่บ้านรู้หมดทุกคน แต่ทำไม่ถึงไม่ทำ เพราะอำนาจไม่มี ถ้าเมื่อทำไปแล้วอะไรดีเกิดขึ้นบ้าง ไปจับเข่าถักเขย่งขึ้นมก ค่ารักษาพยาบาลก็ไม่ได้ เขาก็ไม่ไป อยู่บ้านเฉย ๆ ๒๕๐ บาทก็ยังไม่สบาย นี่แหละครับที่เราเดือดร้อนกันอยู่ เจียว ๆ อยู่เดี๋ยวนี้ เกิดจากจุดนี้ เกิดจากจุดคือกำนันผู้ใหญ่บ้านที่จะทำให้หมู่บ้านสงบ แล้วก็เกิดความร่มเย็นขึ้นได้ แต่ไม่เกิดความสนใจ เพราะว่าไม่มีคำตอบแทนเพียงพอเท่านั้นเอง อย่างกับในตำบลจักรศรีของผม อันนี้ผมถูกตำมาแล้วนะครับ ว่ามาสภาพที่ไรต้องเอาตำบลจักรศรีนี้มาพูดทุกที่ คนเมืองกรุงเทพฯอย่างนั้นในตำบลนี้ ตามท่านรอง ๆ หรือไปจังหวัดผมได้ ตั้งแต่เกิดมาไม่มีคดีปล้นเลย ควายวัวไม่มีคอกอยู่ เขาผูกกันไว้ธรรมดา ถ้าโจรผู้ร้ายไป จับเชือกจูงไปเลย ไม่ต้อง เพราะอะไรครับ เพราะว่าผมพยายามฝึกหัดอบรมกันว่า พวกเราเป็นคนไทยเหมือนกัน เป็นคนตำบลเดียวกัน อาศัยพระธรณีแห่งนี้เป็นที่เกิตด้วยกัน เราก็ต้องช่วยกัน พยายามเพื่อชาติ เพื่อประเทศ

เพื่อหมู่บ้านของเรา ผมก็ไม่ได้หวังว่าเงินเดือน ๒๘๐ บาทของผมนี้ มันจะทำให้ผมต้อง เติลิดไปเที่ยวได้บอกเขา แต่ผมเห็นว่าเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน แต่คนบางคนไม่ อย่างนั้น อย่างท่านกำหนดจันทร์ว่าเมื่อตะกี้นี้ เมื่อมันไม่พอมันก็ปล้น แล้วก็ใช้ลูกน้องไป ปล้น แล้วก็หาผลประโยชน์จากลูกน้อง นี่แหละครับ ขอให้ทางราชการโปรดได้มองไปถึง กำหนดและผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเราทุกคนขณะนี้ก็ได้มีไว้วางใจ ไม่ได้ขอเงินเดือนขึ้น ไม่ได้ขอ อะไรกับใครทั้งนั้น อยู่กันตามมีตามเกิด ก็อีกอย่างหนึ่งครับ เมื่อกี้ท่านพูดมาว่า อยากจะให้ มีการเลือกตั้งกำหนดผู้ใหญ่บ้านภายใน ๓๐๐ วัน เอ อันนั้นผมก็นึกส่งสารกำหนดผู้ใหญ่บ้านที่ เพิ่งถูกปลดไปเมื่อวานขึ้นนี้ แล้วก็แต่งตั้งขึ้นมาใหม่ เป็นจำนวนพัน ๆ คน เป็นมาได้ยังไม่ พอลครั้งปีเลย แล้วพวกกำหนดผู้ใหญ่บ้านทั้งหลายที่เข้ามาอยู่สภานี้ จะเอาแกออกอีกแล้ว นี่ก็ นำส่งสารกันอยู่บ้างนะครับ แยกยังเพิ่งจะเริ่มทำดี ผลทำดีพอจะเกิดขึ้นมาบ้าง พวกกำหนด ผู้ใหญ่บ้านซึ่งมีกำหนดจันทร์แล้วก็ผม พยายามเอาแกออก นี่แหละครับ ไตร่ตรองให้ดีด้วย นะครับ อันนี้ผมก็ว่าเอาอย่างไรเหมาะก็เอาเถอะครับ แต่ว่าขอให้ท่านสมาชิกตลอดจนทาง รัฐบาลและมีท่านประธาน ช่วยกรุณาใช้พิจารณาญาณ ตลอดจนให้ความเป็นธรรมกับกำหนด ผู้ใหญ่บ้านโดยทั่วถึงกันด้วยครับ สวัสดีครับ

นายจรัส ศรีอนันต์ : สวัสดีครับ ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม จรัส ศรีอนันต์ กระผมใคร่ขอสนับสนุนการอภิปรายของท่านกำหนดจันทร์และ กำหนดจำเนียร อันความจริงกำหนดผู้ใหญ่นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ซึ่งอยู่ส่วนภูมิภาค ซึ่งทรงท่านในสภานี้ที่อยู่ส่วนกลาง ท่านอาจจะไม่รู้จักกำหนดผู้ใหญ่นะดี กระผมใคร่ขอกราบเรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบด้วยว่า โดยเฉพาะกำหนดผู้ใหญ่นั้น แพทย์ ประจำตำบล สารวัตรกำนันนั้น ต้องทำงานไม่มีเสาร์มีอาทิตย์ ไม่มีกลางวันและกลางคืน ต้องทำงานทุกเวลาที่มีราษฎรมาแจ้งความ หรือมาขอความช่วยเหลือ อันนี้แหละครับ ซึ่ง กำหนดผู้ใหญ่นะดีของเราทำงานเป็นระยะเวลาทุก ๆ ชั่วโมง แต่ว่าในการได้รับค่าทดแทนหรือ เงินประจำตำแหน่ง ดังที่ท่านกำหนดจำเนียรได้กล่าวเมื่อกี้นี้ กระผมเห็นว่ายังไม่สมดุลกัน เพราะน้อยมากนัก กระผมใคร่จะขอประธานกราบเรียนให้ท่านประธานได้โปรดรับทราบไว้ ด้วยว่า ปัจจุบันนี้กำหนดผู้ใหญ่นะดีต้องเป็นพนักงานทั้งฝ่ายปราบปราม และฝ่ายปกครอง ทั้ง

ในด้านปราบปรามโจรผู้ร้าย ด้านพัฒนา แต่ส่วน ขอโทษครับ ในการปราบปรามนั้น บางครั้ง อาจจะต้องต่อสู้กับผู้ร้ายซึ่งมีอาวุธเหนือกว่า อาจจะต้องมีการต่อสู้ต้องถึงกับชีวิตหรือทุพพลภาพ แก่ร่างกาย แต่ว่าทางราชการนั้นมิได้เสียเวลา มิได้คำนึงถึงเรื่องนี้ กระผมจึงใคร่ขอประทาน กราบเรียนให้ท่านประธานโปรดรับทราบไว้ด้วยว่า กำนันผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำนันนั้น อยากจะใคร่ขอความกรุณา คือ อยากจะใคร่ขอเงินค่ารักษาพยาบาลให้ กับบุตรและภรรยา และเงินค่าบำรุงการศึกษาซึ่งบุตรหลานจะต้องเสียค่าบำรุงการศึกษาและ ค่าเทอม อันนี้กำนันผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบลและสารวัตรกำนันไม่มีสิทธิที่จะเบิกได้ ดังเช่นท่านกำนันจำเนียรได้กล่าวว่า แม้แต่ภารโรงของโรงเรียนยังมีโอกาสที่จะเบิกได้ฉะนั้น กระผมจึงใคร่ขอประทานกราบเรียนว่า โปรดพิจารณาให้กำนันผู้ใหญ่บ้าน และแพทย์ประจำ ตำบล สารวัตรกำนัน มีโอกาสได้เบิกค่ารักษาพยาบาล ค่าบำรุงการศึกษาเหมือนดังข้าราชการ หรือลูกจ้างของทางรัฐบาลด้วย จะเป็นพระคุณอย่างสูงครับ ส่วนในด้านพัฒนานั้น กำนัน ผู้ใหญ่บ้านก็เป็นหัวหน้าหรือเป็นผู้นำของท้องถิ่น ดังท่านจะได้เห็นจากในการทำงานของ กำนันผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำนัน ในการพัฒนาทำถนนขุดลอกคูคลอง ต่าง ๆ นั้น อันนี้เป็นงานใหญ่ซึ่งบางรายมิได้ใช้เงินของงบประมาณแผ่นดินเลย อันนี้ก็ด้วยความสามารถของกำนันผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบล และสารวัตรกำนัน เป็นผู้ริเริ่มขึ้น อันนี้แหละครับ กระผมจึงใคร่ขอเรียนฝากไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายไพฑูรย์ โทตระไวศยะ :ท่านประธานที่เคารพ กระผม กำนันไพฑูรย์ กระผมได้มีชีวิตรับใช้ประเทศชาติในด้านผู้ใหญ่บ้านประมาณ ๗ ปีกว่า และก็เป็นที่กำนันมา ประมาณ ๑๒ ปีกว่า รวมทั้งกระผมได้ใช้ชีวิตในด้านกำนันผู้ใหญ่บ้านประมาณ ๒๐ ปี กระผมเองรู้สึกภูมิใจเป็นอย่างมากที่ได้ทำประโยชน์แก่ประเทศชาติ ซึ่งกระผมคิดว่าบาง ท่านอาจจะไม่ได้ทำประโยชน์แก่ประเทศชาติเช่นกระผมในฐานะกำนันผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้ใหญ่บ้านได้รับคำชมเชยจากข้าราชการหรือหน่วยราชการต่าง ๆ ว่าเป็นตำแหน่งที่มี เกียรติ เป็นผู้ที่ทำประโยชน์แก่ประเทศชาติ ซึ่งกระผมเองครั้งแรกได้ฟังก็รู้สึกภูมิใจเป็น อย่างมากที่ได้รับคำเยินยอสรรเสริญจากหน่วยราชการต่าง ๆ แต่เสร็จแล้วการที่กระผมใน ในฐานะกำนันผู้ใหญ่บ้านได้รับคำเยินยอต่าง ๆ จากทางหน่วยราชการ แต่การปฏิบัติจากหน่วย

ราชการไม่สอดคล้องกับคำพูดที่ว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติ เพราะว่าอะไร หน่วยราชการทุกหน่วยเข้าไปตามชนบท กำนันผู้ใหญ่บ้านจะเป็นฝ่ายที่บริการทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เมื่อกำนันผู้ใหญ่บ้านเข้ามาในอำเภอ หรือเข้ามาในจังหวัด แม้แต่จะหักก็ไม่มีครับ ไม่มีใครจะอยากหัก จะหักแต่ในเมื่อทำประโยชน์ให้เท่านั้น ซึ่งกระผมเองก็รู้สึกน้อยใจอยู่เช่นกันครับ แม้แต่ทางราชการให้ไปราชการต่างจังหวัด ตำแหน่งกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติ แต่ให้เบี้ยเลี้ยงวันละ ๒๐ บาทครับ ค่าที่พักให้คืนละ ๓๐ บาทเท่านั้น ซึ่งไม่สมกับว่าเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติเลย พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ ปี ๒๔๕๗ นั้นขณะนั้นประชาชนพลเมืองไทยเรายังมีประมาณ ๗-๘ ล้านคนเท่านั้นครับ แต่อำนาจหน้าที่ที่ทางบ่งเอาไว้เมื่อปี ๒๔๕๗ นั้นคลุมครอบจักรวาลเลยครับ มาในสมัยนี้ประชาชนพลเมืองไทยเรามีถึง ๔๐ กว่าล้าน อำนาจหน้าที่ที่ย่อมจะต้องมีมาก งานการจะต้องมีมาก ไม่ว่าจะอะไรทุกสิ่งทุกอย่างพัฒนา ถ้ากำนันผู้ใหญ่บ้านไม่พัฒนา ทุกวันนี้ก็ว่าเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านล่าสมัย ถ้าพัฒนา ก็จะต้องใช้เงินส่วนตัวเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าจะปราบโจรผู้ร้ายก็ต้องควักเงินเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่าง กำนันผู้ใหญ่บ้านจะต้องใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะว่าต้องควบคุม ออกสืบติดตามจับโจรผู้ร้ายตามชนบทมาส่งพนักงานสอบสวนที่โรงพัก ในเมื่อควบคุมมา เบี้ยเลี้ยงพาหนะแม้แต่บาทหนึ่ง สดางค์หนึ่งก็ไม่ได้ครับ ในเมื่อมาถึงโรงพักแล้ว ถ้าพนักงานสอบสวน สอบสวนให้เร็วหน่อยก็ค่อยยังชั่ว ถ้าเกิดพนักงานสอบสวนไม่สอบสวนให้เร็ว มีเรื่องอุบัติเหตุรถยนต์ชนกัน พนักงานสอบสวนไป สอบสวนเสียก่อน ก็ทิ้งเอาไปเสียก่อน ที่นี้เมื่อทิ้งเอาไว้แล้ว กำนันผู้ใหญ่บ้านจะต้องเสียค่าที่พัก เสียค่ากินอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ ซึ่งในเมื่อกำนันผู้ใหญ่บ้านบางท่าน ถ้ามีฐานะดีหน่อยก็จะยอมสละเพื่อชื่อเสียง อยากมีชื่อเสียงก็ยอมเสียสละ แต่ในเมื่อเสียสละเรื่อยๆ ไปก็ย่อมมีความจนลงๆ ในเมื่อจนลงแล้ว ก็ชี้แจงทำงานครับ ในเมื่อชี้แจงทำงาน สาเหตุทำให้เกิดโจรผู้ร้าย ไม่พัฒนาอะไรต่ออะไรทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นเงาตามตัวมาครับ ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างนี้กระผมว่า ทางรัฐบาลไม่ได้คำนึงเลยว่า กำนันผู้ใหญ่บ้านนั้นเป็นมือเป็นเท้าให้หน่วยราชการอยู่ตามชนบท แม้แต่ ผกค. เข้ามา กำนันผู้ใหญ่บ้านต้องเอาชีวิตเสี่ยงส่วงเวหนับไม่ถ้วนครับ ตั้งแต่มี ผกค.มา ซึ่งไม่มีใครที่จะคิดถึงเลยว่า งานพวกนี้นั้นกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นด่านกระสุนด่านแรกให้แก่พวกที่อยู่ในเมืองครับ ต้องผ่านพวกนี้ครับ พวกกำนันผู้ใหญ่บ้านต้องเอาร่างกายเป็นเป้ากระสุนให้แก่ฝ่าย

มีงานชีพเสียก่อน ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ครับ ซึ่งทางราชการอาจจะไม่คิดถึง หรืออาจจะคิดผ่านไป ไม่ได้คำนึงถึงก็ได้ กำนันผู้ใหญ่บ้านทุกอย่างครับ ทุกวันนี้ราษฎรไม่เหมือนเก่าครับ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติครับ ท่านประธานที่เคารพ ราษฎรทุกวันนี้จะเสียและจะดูกำนันผู้ใหญ่บ้าน อย่างการพัฒนาจะทำโรงเรียน จะทำถนนหนทางนี้ กำนันผู้ใหญ่บ้านออกทำอะไร ต้องดูเสียก่อนครับ ถ้ากำนันผู้ใหญ่บ้านไม่ออก ชาวบ้านจะไม่ออก กำนันผู้ใหญ่บ้านต้องออกครับ ๒๐๐ บาท ชาวบ้านถึงจะออกตาม ๒๐ บาท ๓๐ บาทตามมาครับ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ว่าเอาไว้ ทำไม่ถึงเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้าน รู้ว่าเสียสละ ค่าตอบแทนน้อย ทำไม่พากันอยู่ ท่านครับ ก็ทำไมจะไม่พากันอยู่ อย่างว่าตำแหน่งกำนันผู้ใหญ่บ้าน แม้แต่ภารโรงครับ คนไม่มีทางไปก็แย่งชิงกันเป็นครับ ตำแหน่งภารโรงก็จะเอา รับตำแหน่งหนึ่งสองตำแหน่ง ก็สมัครกันตั้งสี่สิบห้าสิบคน เป็นร้อยสองร้อย ก็เช่นเดียวกันครับ กำนันผู้ใหญ่บ้านอยู่ในท้องที่ ต้องการ ๑ ตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านมี ๑ คน เขาก็จำเป็น เขาก็อยากเป็นกันครับ ก็มี การแข่งขันกันมีหลายคนเพราะว่าคนเราชอบมีการที่อยากเด่นครับ เต้น ประทานโทษครับ คล้าย ๆ ว่าหมดเท่าไรหมดไป ต้องการชื่อเสียงครับ ซึ่งบุคคลประเภทนี้ก็มีอยู่ และบุคคลที่ไม่ใช่ประเภทนี้ที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนก็มีอยู่ แต่ท่านประธานที่เคารพครับ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ เราต้องคำนึงถึงว่า ไม่ว่าแต่หน่วยวงการของกำนันผู้ใหญ่บ้าน แม้แต่หน่วยข้าราชการอื่น ๆ แม้แต่ตำรวจ แม้แต่ทหาร แม้กรรมการต้องมีคนไม่ตีรวมอยู่ด้วย ทั้งนั้นครับ ต้องมีส่วนเสียรวมอยู่ด้วย ไม่ใช่ว่าจะดีหมดครับ มันก็มีเช่นเดียวกัน กำนันผู้ใหญ่บ้านที่เป็นอันธพาลก็มีครับ เพราะว่าคนจำนวนมากครับ เพราะว่ากำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วย ทั้งหมดก็มีประมาณ ๑๔๐,๐๐๐ กว่าคนครับ นอกจากนี้แล้วพวกกำนันผู้ใหญ่บ้านก็พอสู้อยู่มา แม้แต่ค่าตอบแทนจะน้อย อย่างผู้ใหญ่บ้านเริ่มต้น ๑๔๕ บาท กำนัน เริ่มต้น ๒๕๐ บาท ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน เริ่มต้นค่าตอบแทน ๕๐ บาท ซึ่งเหล่านี้ครับ เขาก็พออดอดมอดสู้อยู่ แต่ที่นี้พอมีคำสั่งของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๖๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ให้กำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยซึ่งมีอายุครบ ๖๐ ปี เกษียณอายุ แทนที่จะว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านปฏิบัติหน้าที่มาด้วยความเหนื่อยอ่อนให้พักผ่อนเสีย แต่ในคำสั่งกลับบอกว่ากำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วย แพทย์ประจำตำบล ที่มีอายุครบ ๖๐ ปีนั้น มีคุณสมบัติไม่ถูกต้องตามคำสั่งของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ให้ออกไป นี่ละครับเป็นสิ่งที่ทำให้กำนันผู้ใหญ่บ้าน แพทย์ประจำตำบลรู้สึก

น้อยอกน้อยใจมาก เพราะว่าอะไร แม้แต่การโธง แม้แต่ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างอะไรของหน่วยงานต่าง ๆ ออกไป ยังได้รับบำเหน็จบำนาญ แต่กำนันผู้ใหญ่บ้านไม่ได้รับอะไรเลยครับ กลับบอกว่ามีคุณสมบัติไม่ถูกต้องตามคำสั่งของคณะปฏิวัติ อย่างนี้ละครับ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติจะไม่ให้กำนันผู้ใหญ่บ้านน้อยใจอย่างไรครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผมต้องรบกวนเวลา สภาสถึกนิตหน่อยครับ วันนี้ เพราะว่ากระผมเองระยะ ๒๐ ปีที่ได้รับใช้ประเทศด้วยตำแหน่งกำนันผู้ใหญ่บ้านได้อึดอั้นตั้งใจมานานครับ วันนี้มีโอกาที่จะได้พูดเกี่ยวกับเรื่องกำนันผู้ใหญ่บ้าน ขอให้กระผมได้พูดสถึกนิตหน่อยครับ นอกจากนี้แล้ว แม้อย่างกระผมเองครับ ออกไปปะทะหรืออะไรต่ออะไรนี้ละครับ ผกค. หรือจับโจรผู้ร้าย ได้รับบาดเจ็บ หรืออะไรหรือเกิดอุบัติเหตุอะไรไม่เคยได้รับการเหลียวแลอะไรเลยครับ ค่ารักษาพยาบาลไม่ได้ แม้แต่บาทเดียวครับ อะไรต้องออกเองหมดทั้งนั้น แต่ที่ทำไมกำนันยังอยู่ ก็เพราะว่ากระผมได้เรียนท่านประธานแล้วว่า คนเรามีเลือดบางสิ่งบางอย่างเลือดคล้าย ๆ กับว่า ประทานโทษครับ บ้ายอครับ คือว่า เอาเออะนำ อย่างนั้นอย่างนี้ กำนันมีอะไรดี ก็อุตสาห์ทำมาอย่างนี้ครับ ซึ่งกระผมเองก็ขอขอบพระคุณท่านประธานที่ให้โอกาสกระผมได้กล่าว แล้วกระผมขอกกล่าวฝากท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติไว้ ถึงอย่างไร ๆ ก็ขอให้นึกถึงกำนันผู้ใหญ่บ้านซึ่งอยู่ตามชนบทบ้างครับ ซึ่งบางท้องที่นั้นชาวบ้านได้จ้างกำนันผู้ใหญ่บ้านให้อยู่ครับ เพราะว่าไม่มีใครจะอยู่เลยครับ ในเขต ผกค. ในเขตปฏิบัติการครับ กระผมทำได้เลยครับไปดูได้ ซึ่งจะไม่ยอมอยู่เลย ชาวบ้านต้องพากันจ้างอยู่ครับ จ้างให้เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านครับ ขอขอบคุณครับ

(มีสมาชิยกยกมือขึ้น ขออภิปราย)

ประธานสภาสถึกนิตัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ว่า ๆ ขอท่านกำนันก่อนเถิดกำนันสง่าครับ

นายสง่า วงศ์บางซวด : ท่านประธานสภาที่เคารพ แล้วก็ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ รัฐบาลที่เคารพ กระผม นายสง่า วงศ์บางซวด ใครจะขออภิปรายในร่างพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่นี้ ซึ่งแม้แต่ในธรรมนูญการปกครองก็บ่งชี้ว่า อาณาจักรเป็นแผ่นดินอันเดียวกัน ซึ่งใครจะแยกไม่ได้ แต่ในลักษณะปกครองท้องที่นั้น ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๗ ก็ได้แบ่งแยกหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ให้มีเขตขอบปกครอง กำนันก็มีหน้าที่ปกครอง

ตำบลหนึ่ง มีผู้ใหญ่บ้านอยู่ในเขตปกครองอีกหลายหมู่บ้าน แก้วไขเพิ่มเติมมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๖ แล้วก็แก้วไขเพิ่มเติมมา ปี พ.ศ. ๒๔๘๙ แก้วไขเพิ่มเติมมา ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ จนกระทั่งมีคำสั่งของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑๒ มีคำสั่งของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ ไม่ได้ปรากฏผลดีให้กับกำนันผู้ใหญ่บ้านเลย ซ้ำยังเอาออกเสียอีก ในข้อ ๕ กำนันผู้ใหญ่บ้านที่มีอายุครบ ๖๐ ปี ให้พ้นจากตำแหน่งไป ไม่เคยได้คำนึงถึงการกระทำงานของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ไม่ได้เคยคิดที่จะบำเหน็จรางวัลอะไรให้ แม้แต่เงินบาทเดียวก็ไม่มี สร้างความชอกช้ำให้กำนันผู้ใหญ่บ้านทั่วพระราชอาณาจักร แต่ว่าถ้าหากเป็นโอกาสที่กำนันผู้ใหญ่บ้านไม่ได้รักษาตักสนา พระมหากษัตริย์ ก็ชื่อแล้ว อันนี้กระผมใคร่ขอฝาก ขาพณา รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยด้วย ในหลักการนี้ ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ กระผมเองก็มีข้อคิดว่าอาจจะขัดกันบางอันกับอย่างที่ท่านกำนันจันทร์ ให้ยกเลิกคำสั่งของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖๔ นั้น มันก็อาจจะยกเลิกไม่ได้ เพราะว่าอาจจะต้องแก้วไข ถ้าแก้วไขละก็คงจะไปได้ ก็ไปขัดกันกับพระราชบัญญัติที่ร่างเข้ามา ในมาตรา ๔ ก็ขัดกับพระราชบัญญัติที่ร่างออกมานี้ในบทเฉพาะกาล ซึ่งในบทเฉพาะกาลนี้ ให้กำนันผู้ใหญ่บ้านมีอายุอยู่แต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ๓๐๐ วัน ๓๐๐ วันก็คือประมาณ ๑๐ เดือน แต่เมื่อในข้อนั้นในมาตรา ๔ ที่แก้วไขมานั้นได้ระบุไว้ว่า ตั้งแต่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐราชการจังหวัดให้เป็นกำนันผู้ใหญ่บ้าน แล้วก็ให้มีอายุอยู่ได้ ๕ ปี อันนี้มันจะขัดกันหมด ในเมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ กระผมก็คิดว่าอยากจะฝากกระทรวงมหาดไทย ซึ่งจะได้รับเอาเรื่องนี้ไปพิจารณาดูและแก้วไขแล้วยังมีมาตราอื่นอีกหลายมาตรา ซึ่งจะขัดกันหมดในคำสั่งของคณะปฏิวัติถึงสองครั้ง แล้วก็ในร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ ก็ยังมีอะไรขัดกันอยู่ กระผมก็อยากจะให้ทางกระทรวงมหาดไทยรับเอาเรื่องนี้ไปพิจารณาสัก ๓๐ วัน พอจะได้ไหมครับ ขาพณา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยครับ ประเด็นนี้กระผมยังขออภิปรายต่อไปอีกครับ ที่นี้เหตุที่ท่านกำนันหลายท่านที่ได้อภิปรายมานั้น กระผมเองกลับยืนยันว่า มันเป็นเรื่องจริงซึ่งกำนันผู้ใหญ่บ้านทำงานหลายหน้าที่ ทำงานหลายกระทรวง ทำงานหลายแผนก ทำหมดทุกอย่างที่จะทำ แล้วที่พยายามแก้วไขมาหลายครั้งหลายคราว เกี่ยวกับเรื่องกำนันผู้ใหญ่บ้านทั้งนั้น แต่ไม่ได้เป็นผลดีแก่กำนันเลย ขึ้นเงินเดือนได้มา ๕๐ บาทเท่านั้นเอง ทั้งหมดนะครับ ตั้งแต่แบ่งการปกครองมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๗ จนมากระทั่งมาถึง พ.ศ. ๒๕๑๗ ๕๐ บาท ท่านลองคิดดูสิครับ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ

ท่านประธานที่เคารพ เหลือที่จะทนเหลือที่จะอดได้ กระผมเห็นเพื่อนกำนันที่ขึ้นมาอภิปราย ซึ่งเมื่อก็นี้กระผมมองดูว่าแกอภิปรายโดยข้อเท็จจริง ใจคอสันคล้าย ๆ อย่างว่ามันเป็นเรื่องที่อัดอั้นตันใจจริง ๆ อันนี้กระผมใคร่ขอกราบเรียนฝากไว้จริง ๆ เมื่อวันรัฐบาลท่านมาแถลงนโยบาย กระผมก็ฝากไว้แล้วครั้งหนึ่งว่า เรื่องกำนันผู้ใหญ่บ้าน อย่าไปลืมหาเสีย ไม่น่าเหมือนกันนะครับว่า เขาเองก็คิดกันอยู่ทุกวัน คุณรุ่นกันอยู่หมด ทั้งป่าทั้งเขา ทั้งแม่น้ำ ทั้งทะเล มีกำนันผู้ใหญ่บ้านทั้งหมด ไม่มีอยู่แต่พระนครธนบุรีนี้เท่านั้นเองครับ เปลี่ยนเป็นนายแขวงไปเสีย เมื่อเดิมาก็มีอยู่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นกระผมเป็นห่วงเหมือนกันครับ อย่างไรก็ตาม ๆ ก็อย่าลืมนะครับ เมื่อแก้ก็พยายามที่จะแก้ให้ดีละครับ อย่าไปแก้ให้มันเป็นอย่างที่แก้เรื่อย ๆ มา แก่มันจนอย่างท่านกำนันจันทร์แก้ว เอาคนที่มีอายุ ๖๐ ปีออกเสียนี้ แทนที่จะคิดว่าแก้ไขกำนันที่มีอายุ ๖๐ ปี ควรจะได้รับบำเหน็จรางวัล หรือควรจะได้เงินตอบแทนค่าโน่นค่านี้ กลับให้พ้นตำแหน่งไปเฉย ๆ ลองคิดดูซิครับว่า ชีวิตของกำนันผู้ใหญ่บ้านจะมีความรู้สึกอย่างไร กระผมก็เป็นห่วงโย เพราะความรักชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ จึงฝากความเรื่องนี้ไว้ให้กับ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยด้วยครับกระผม

นายสมพงษ์ ละมัยกุล สวัสดิ์ ท่านประธานที่เคารพ และเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย วันนี้แหละครับ ผมขอพูดสักหน่อย เพราะว่าท่านประธานสภาบอกว่าอนุญาตให้เป็นวันของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ผมก็เลยขอถือโอกาส เพราะยังมีกำนันผู้ใหญ่บ้านอีกหลายคน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในวงกรมมหาดไทย ซึ่งได้คลุกคลีร่วมกับกำนันผู้ใหญ่บ้าน และได้ผลัดกันขึ้นมาอภิปรายว่า เรื่องของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ควรจะแก้ไขแค่ไหนประการใด เพราะต่างคิดต่างแนว ไหน ๆ ก็พูดกันถึงเรื่องว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านมีความสำคัญ ผมก็อยากจะเน้นให้หนักไปสักนิดหนึ่งว่า กำนันผู้ใหญ่บ้านนั้น ได้กระทำงานเท่า ๆ กับ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ทำไมผมพูดอย่างนั้นล่ะ เพราะว่าท่านนายกรัฐมนตรีทำงานทุกกระทรวงมีที่กระทรวงท่านทำหมด ดูแลรับผิดชอบหมด กำนันผู้ใหญ่บ้านก็เช่นกันครับ กระทรวงศึกษาธิการผมก็ทำ เอ้า เด็กจะเข้าเกณฑ์นะ ผมก็เที่ยวไปบอก ราชการเขาให้เอาเด็กเรียนหนังสือละกลาโหม ผมก็ทำ ทหารหนี ก็ไปกำนันผู้ใหญ่บ้าน ไปเที่ยวตาม จะเกณฑ์ ผมก็ไปบอก มันทุกกระทรวงละครับ กระทรวงพาณิชย์ค้าข้าว ราษฎรไปเร็ว เขาเอารถเข้ามาแล้ว ก็โลกรั่มละ

เท่านั้นเท่านี้ ถึงละเท่านั้นเท่านี้ ทุกกระทรวงละครับ กระทั่งกรมตำรวจ ผมก็มีโอกาสเข้าไปทำงานร่วมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนั้นผมก็ไม่เคยไปเมืองนอกเมืองนา วันหนึ่งประธานาธิบดี นิกสันมาเมืองไทย ผมก็คุยไถ่เล่นอย่างนั้นนะครับ แต่เป็นเรื่องจริง ในสมัยนายกรัฐมนตรี ถนอม เขาไปที่บ้านที่ปากเกร็ด ผมเป็นผู้ใหญ่บ้านนี้ครับ ก็อยู่กระทรวงการต่างประเทศด้วย ต้องไปต้อนรับ พอรู้ว่าผมเป็นผู้ใหญ่บ้าน มาตามนิกสัน แก่โดดขึ้นจับมือผมเลย ผมก็ไม่อยากจะปล่อยแกหรอก แต่ว่าตามธรรมเนียมฝรั่งเขาไม่จับกันนาน ผมก็ปล่อยแกไป ถอดปากกาให้ผมด้ามหนึ่ง จารึกไว้เสียด้วย แพตทริเซีย นิกสัน เออ ขนาดที่เจ้าเมืองยังไม่ได้ปากกาเลยครับที่ไปต้อนรับพร้อม ๆ กับผมนะ ผมก็ได้ไปแล้ว นี่ละครับคือความสำคัญของ ผู้ใหญ่บ้าน ฝรั่งถือกันว่าคนที่มาจากการเลือกตั้งต้องให้ความสำคัญ คือผมก็เลยมีความสำคัญ เพราะผมได้รับเลือกมาจากราษฎรแท้ ๆ อันหนึ่งละครับ ผู้ใหญ่บ้านที่ว่าใหญ่ ๆ แคไทหน นายกรัฐมนตรีถนอม ไปที่บ้านปากเกร็ด ผมก็เป็นเจ้าพนักงานอำเภอ ตำรวจก็เขาด้วย คือทำงานร่วมกับเขา ก็ไปให้ความดูแลรักษาความสงบ ในฐานะว่าเป็นคนสำคัญของชาติ ท่านก็จัดเอาเหล่าเอายามาเลี้ยง เอ ผมก็ว่า เอ นายก ๆ นี่ก็คงอยู่ได้บังคับบัญชาของผมเหมือนกัน ผมก็ตรงเข้าไปถามว่า ได้เท่าครับ ขณะที่ได้เท่าเป็นนายก ๆ ผมก็เชื่อฟังอยู่เรื่อย แต่คืนนี้อยู่ได้อ่านาจอผม ต้องเชื่อฟังผม แกก็บอกว่า เอ้า ทำไมละ ก็ได้เท่าเป็นลูกบ้านผม นะ ก็ต้องอยู่ได้บังคับผมบ้างสิ แกก็ว่าจริง ก็เอาเหล้ามาให้กิน ยิ่งกว่านั้นครับ ในการที่เรามาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ณ ที่แห่งนี้ เรามาจากคนหลายกลุ่ม หลายอาชีพ หลายชั้น หลายวรรณะ แต่กระผมขอทราบเรียนว่า ในวรรณะต่างๆ อาชีพต่างๆ หลายสาขา ที่เข้ามานั้นนั้น กำหนดผู้ใหญ่บ้านได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติประมาณ ๔๐๐ กว่าคนครับ จะเห็นแล้วว่า ในหลวงก็ทรงเห็นว่ากำหนดผู้ใหญ่บ้านมีความสำคัญแคไทหนประการใด จึงได้เลือกให้เป็นสมาชิกสภาแห่งชาติ และในสมาชิกสภาแห่งชาตินั้นนะ ก็มีกำหนดผู้ใหญ่บ้านเข้ามา นั่งที่นี้ตั้งหลายคน ก็เห็นแล้วว่ากำหนดผู้ใหญ่บ้านนี้มีความสามารถที่จะเข้ามานั่ง ณ ที่นี้ได้ ได้มีโอกาสได้เพราะว่าฝนตั้งเค้ามานานแล้ว เพิ่งจะตก ตกในสมัยที่หลังวันวิโยคนี่ละครับ ฝนตั้งเค้ามานานแล้ว พี่กำหนดผู้ใหญ่บ้านไม่เคยตกสักที มาตกเอาเมื่อเร็ว ๆ นี้ แต่ตกก็พอจะไถ่ได้บ้าง หวานไม่ได้เต็มทีนักหรอก เพราะว่าน้ำยังไม่นอง น้ำยังแฉะ ๆ อยู่ครับ ผมก็ได้พูดถึงความสำคัญของกำหนดผู้ใหญ่บ้านมาให้ทราบพอสมควร แต่ว่าในการที่มีผู้เสนอแก้ไข

กฎหมายลักษณะปกครองท้องที่ ผมพูดเป็นกลางๆ ครับพอจับประเด็นได้ว่า ผู้เสนอต้องการให้มีการเลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านทุก ๕ ปี และก็ฝ่ายคุณสุรินทร์ ก็รู้สึกว่าจะไม่ให้อายุเกิน ๖๐ ปี ส่วนท่านกำนันจันทร์ ก็บอกว่าให้เกิน ๖๐ ปีได้ แต่ให้มีการเลือกตั้ง ผมก็ว่าสมควรอยู่หรือครับ แต่อย่าลืมนะว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านที่เป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติอีก ๔๐๐ กว่าคน ๔๐๐ กว่าคนนั้นเป็นกำนันยอดเยี่ยมทั้งสิ้น ได้แทนทองคำ ซึ่งถ้าชายเดี๋ยวนี้อายุประมาณ ๒,๐๐๐ บาทครับ ๔๐๐ กว่าคนที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยม และบางคนเพิ่งจะเป็นกำนันผู้ใหญ่บ้านมาสักไม่กี่ปีนี่ พอแก่รู้ว่าเขาบอกว่าให้มีการเลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านกันใหม่ ซึ่งผมก็มายกมือด้วยว่า เออ ลือออกกันเถอะ เขาเอากันใหม่แล้ว ผมว่าศิษย์เก่าวัดสามพระยา ศิษย์กำนันผู้ใหญ่บ้านยอดเยี่ยมนี้ เวลาไม่ได้พักรัดนโกสินทร์หรือ ไปพักกันที่วัดสามพระยา ผมก็เลยตั้งชื่อว่า ศิษย์เก่าวัดสามพระยาจะต้องดำศิษย์รุ่นเดียวกัน ศิษย์ที่เคยเข้าสถาบันสามพระยาด้วยกันว่าทอดทิ้งเขาละ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนั้น ใครละที่จะต้องเสียสละต่างในการที่จะเลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านทุก ๕ ปีนี้ ก็ราษฎรนี่ละครับต้องเสียสละต่าง คำนันผู้ใหญ่บ้านแสนกว่าคน หน่วยหนึ่งเสียค่าใช้จ่ายเท่าไร เอาสละต่างไปจากไหนก็ต้องเอามาจากราษฎรอีกนั่นแหละ ผมจึงว่าการเลือกตั้งนั้นมีอิทธิพลคนเขายอมรับนับถือ คนที่ไต่เต้าไปจากการเลือกตั้ง แต่เขาเป็นอยู่นั้นนะ เลือกตั้งทั้งนั้น แต่เลือกตั้งยังไม่สมบูรณ์ดี ผมจึงว่าพูดเป็นกลางอยากให้ค่อยทำค่อยไป กำนันโศลา ตาย หรือถูกไล่ออก เราก็เลือกตั้งกันใหม่ ตามแบบที่ผู้เสนอได้เสนอแก้ไข แต่อย่าเพิ่งเปลี่ยนมาทีเดียวเลย มันจะพังเสีย ผมบอกว่าคนมันอยู่ด้วยกำลังครับ อยู่ด้วยการเดินขบวน อยู่ด้วยอะไร ผมเรียนถามท่านอธิบดีกรมการปกครองเมื่อตะกี้เนี่ย ผมบอกว่าคุณเดินขบวนกันเยอะแยะนี้ จนรัฐบาลหัวโผนสันคลอนนี้ ไม่กลัวกำนันผู้ใหญ่บ้านเดินขบวนบ้างหรือครับ เพียงแต่เดินไม่ต้องขออะไร เดินมากินข้าวที่บ้านอธิบดีสัก ๗ วันเนี่ย ท่านบอกว่าวันเดียวก็แยแล้วครับ ผมไม่ไหว เป็นแสนคน ผมก็ทราบเรียนมากระชั้นก่อน กระทั่งพอจะยุติ และก็ขอความเห็นใจจากท่านสมาชิกร่วมสภาแห่งนี้ว่า ควรได้พิจารณาอย่างถ่องแท้ในการที่จะให้มีการเลือกตั้งกำนันผู้ใหญ่บ้านทั่วประเทศตามที่ผู้เสนอได้เสนอมา หรือว่าให้ค่อยเป็นค่อยไป ดังที่ผมได้ทราบเรียนไว้เมื่อกี้เนี่ย สวัสดิ์ครับ ท่านประธานครับ ผมพอเท่านี้ละครับ ผมนะความจริงดวงก็จะดีเหมือนกันนะครับ เป็นผู้ใหญ่บ้าน ตะกี้เนี่ยผม นายสมพงษ์ ละมัยกุล จากผู้ใหญ่บ้านปากเกร็ดนี่เองละครับ ท่านก็ชี้มาทางผมว่า เชิญผู้ว่า ฯ

ผู้ใหญ่บ้าน ลักษณะมันก็เหมือนครีบ ถ้าจับเบอร์กันละก็ ผมว่ามีทางได้เป็น

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อได้ฟังคำอภิปรายจากท่านผู้ใหญ่บ้าน เมื่อคืนแล้ว ผมก็อยากจะขอเรียนถามรัฐบาลว่า รัฐบาลมีความประสงค์อย่างไรในเรื่องนี้ จะขอรับไปพิจารณาหรือจะอย่างไร เพื่อไม่ให้เสียเวลาของสภา

นายเทียน อัฐกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ ได้ฟังคำอภิปรายของผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ทั้ง ๒ ท่าน และท่านก้านันและท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายแล้ว รัฐบาลก็เข้าใจและยินดีที่จะขอรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ จะขอใช้เวลา ๔๐ วันครับ เพราะว่ากระทรวงมหาดไทยขณะนี้มีความหลายอย่างด่วนที่จะต้องทำครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอขอบคุณครับ เป็นอันว่ารัฐบาลขอรับร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ไปพิจารณาก่อนรับหลักการ และจะส่งคืนสภาภายใน ๔๐ วัน

ต่อไปก็เป็นญัตติด่วนของคุณตำรวจ ลัทธพิพัฒน์ เรื่องขอให้ตั้งคณะกรรมการวิชาการ วิสามัญพิจารณาศึกษาयर่างกฎหมายแรงงาน

รายชื่อผู้เสนอและผู้รับรองขอตีตั้งกรรมการวิสามัญ
พิจารณาข้าราชการร่างกฎหมายแรงงาน

	(ลงชื่อ) นายดำรง ลัทธพิพัฒน์	ผู้เสนอ	
	(") นายต๋นย บุนนาค	"	
(ลงชื่อ)	ประมวล กุลมาตย์	สถาปนีย์ ศิริจันทร์	ผู้รับรอง
(")	คุณหญิงสุภาพ วิเศษสุรการ	สนอง ตูจินดา	"
(")	สุรีพันธุ์ มณีวัต	พงษ์ สารสิน	"
(")	เล็ก วานิชองกุล	ศักดิ์ดา สายบัว	"
(")	กำธน สินธวานนท์	พงศ์เพ็ญ ศกุนตารักษ์	"
(")	สง่า วงศ์บางซวด	กระจ่าง ธรรมโชติ	"

นายดำรง ลัทธพิพัฒน์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ดำรง ลัทธพิพัฒน์ และคณะเพื่อนสมาชิก และท่านที่ได้เป็นผู้ร่วมเสนอญัตตินี้ ขอขอบพระคุณท่านประธานที่ได้กรุณานำญัตตินี้เข้ามาสู่การพิจารณาของสภาในโอกาสนี้ เพื่อความเข้าใจอันดี กระผมใคร่จะขออ่านใจความในญัตตินี้เสนอต่อสภาเสียก่อน มีใจความดังนี้ครับ

อนุสนธิจากการที่บรรดาลูกจ้างในกิจการอุตสาหกรรมสิ่งทอและตัวแทนสมาคมลูกจ้าง ๓๔ สมาคม ได้ก่อการนัดหยุดงานและชุมนุม ณ ท้องสนามหลวงมาตั้งแต่ปลายสัปดาห์ที่แล้ว โดยได้ยื่นข้อเสนอ ๕ ข้อต่อทางรัฐบาลให้ปรับปรุงกฎหมายแรงงานตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ เกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานและแรงงานสัมพันธ์ อีกทั้งขอให้ทางราชการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่น้อยกว่าวันละ ๒๕ บาท และให้ประกาศใช้ในเขต ๖ จังหวัด รวมทั้งในกรุงเทพมหานคร นั้น

เพื่อเป็นการแก้ไขสถานการณ์ และเพื่อเป็นการวางรากฐานการคุ้มครองแรงงานและแรงงานสัมพันธ์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ให้เป็นการสอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรม และสภาพการครองชีวิตของผู้ใช้แรงงาน ตลอดจนก่อให้เกิดความเป็นธรรมในการจ้างงานระหว่างนายจ้างและลูกจ้างอันจะเป็นทางให้เกิดความเรียบร้อยและความเข้าใจอันดีในถิ่นเมืองจึงเห็นสมควรที่จะได้ทำการศึกษาศถานการณ์โดยละเอียด และยกร่างพระราชบัญญัติแรงงานที่เหมาะสมเสียใหม่ โดยตั้งคณะกรรมการวิสามัญประกอบด้วยผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายสภานิติบัญญัติ และฝ่ายสาธารณชนซึ่งประกอบด้วยผู้แทนลูกจ้างและนายจ้างเป็นสำคัญ เพื่อศึกษาพิจารณาและดำเนินการยกร่างกฎหมายแรงงานที่เหมาะสมตามนัยดังกล่าวข้างต้น

จึงขอได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาโดยด่วนด้วย

ก่อนที่กระผมจะขออภิปรายประกอบญัตตินี้สักเล็กน้อย กระผมใคร่ขอออกตัวว่าการที่กระผมและคณะเสนอญัตตินี้เข้ามา จะได้มีความประสงค์ที่จะเอาดีเอาเด่นโดยฉวยโอกาสจากสถานการณ์ที่ยุ่ยกวักนี้แต่ประการใดไม่ ความเป็นจริงนั้น ในประการแรกก็ต้องการที่จะแสดงให้เห็นว่า อย่างน้อยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาตินี้ก็เป็นสภาที่มีความฉับไวที่จะเอาใจใส่ต่อสถานการณ์ในบ้านเมือง และดำเนินการภายในอำนาจหน้าที่เท่าที่จะ

ทำได้อีกทั้งมิได้มีความประสงค์ประการใดที่จะเข้าไปก้าวก่ายกับการแก้ปัญหาซึ่งทางฝ่ายบริหารกำลังกระทำอยู่ ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า วัตถุประสงค์ในการเสนอญัตตินี้เข้ามา ก็เพื่อที่จะเป็นการสังคายนาและปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและแรงงานสัมพันธ์เสียใหม่ ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ปัจจุบันและเหตุการณ์ในอนาคต เหตุผลในการที่จะต้องมีการพิจารณาปรับปรุงกฎหมายแรงงานสัมพันธ์นี้เสียใหม่นั้น ก็มีเหตุผลย่อ ๆ ซึ่งกระผมใคร่จะกราบเรียนดังต่อไปนี้ อันว่าความสัมพันธ์ในด้านแรงงานระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างนั้น ตามประวัติความเป็นมาของประเทศไทยเรา กระผมใคร่จะกล่าวว่าเราไม่อาจจะกล่าวได้โดยภาคภูมิใจ ตรงกันข้ามกระผมคิดว่าเรามีความอับอายด้วยซ้ำไป ในกรณีที่ประเทศไทยของเรามีได้มีการแรงงานสัมพันธ์ที่เหมาะสม ตามสภาพความเป็นจริงนั้นความรู้สึกตื่นตัวในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างนั้น ได้ก่อเกิดมาเป็นเวลานานแล้วโดยเฉพาะในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ และก็เป็นที่น่าเสียดายที่วิวัฒนาการของกฎหมายแรงงานต่าง ๆ และการดำเนินการในเรื่องนี้ มิได้เป็นไปในทางที่ถูกที่ควร ตรงกันข้ามกลับปรากฏว่า กิจกรรมกรรมกรแรงงานเหล่านี้ได้กลายเป็นเครื่องมือของนักการเมือง ได้กลายเป็นแหล่งที่นักการเมืองและรัฐบาลในอดีตได้เข้ามาก้าวก่ายแทรกแซง ไม่มีรัฐบาลในอดีตที่อยู่ในอำนาจใดที่มีความสุจริตใจและตั้งใจที่จะสนใจในปัญหาแรงงานและมุ่งแก้ปัญหาได้อย่างจริงจัง ตรงกันข้ามได้มีการอย่างทีกระผมกล่าวแล้ว มีการพยายามที่จะใช้ผลประโยชน์จากสถานการณ์ตลอดมา เริ่มแรกก็มีการที่จะจับกุมผู้ที่มีความคิดอ่านในเรื่องการปรับปรุงการแรงงานสัมพันธ์นี้ โดยตั้งข้อหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ ต่อมาเมื่อรัฐบาลสมัยหนึ่งคือ ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ก็ได้มีการพิจารณาร่างกฎหมายแรงงานขึ้นมาฉบับหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งก็เป็นการเริ่มต้นที่ถูกต้อง เมื่อดูเนื้อหาของกฎหมายฉบับนั้น แต่หลังจากนั้นมาก็ปรากฏว่ารัฐบาลได้เข้าไปแทรกแซงจัดตั้งสมาคมกรรมกรขึ้นเอง โดยที่ว่บุคคลเหล่านั้นหาได้เป็นกรรมกร หรือส่วนใหญ่หรือส่วนหนึ่งไม่ได้เป็นการรวมกันแต่อย่างใดไม่หลังจากนั้นมาเมื่อเกิดการปฏิวัติครั้งแรก ก็ได้มีการยกเลิกกฎหมายแรงงานฉบับนี้ ในระยะต่างๆ ที่ผ่านมานี้ โดยเฉพาะในช่วงระยะระหว่างรัฐบาล จอมพลแปลก และคณะปฏิวัติครั้งแรกนั้น การแทรกแซงในทางการเมืองหรือการใช้ประโยชน์จากแรงงานสัมพันธ์เหล่านี้เป็นไปอย่างน่าละอายหลายประการ มีการที่จะแทรกแซงเข้าไปในวงการกรรมกรด้วยตัวบุคคลและการเงิน มิได้มีความสุจริตใจ

ต่อกรรมกรอย่างแท้จริง นอกจากนั้น นอกจากที่จะไม่สุจริตใจต่อกรรมกรแล้ว แม้แต่นายจ้าง
 รัฐบาลในสมัยนั้น ๆ ก็ได้มีความสุจริตใจต่อนายจ้างด้วยเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่นนี้ก็มี
 ให้เห็นได้อย่างชัดเจนในประวัติของการแรงงานเช่นว่ารัฐบาลในสมัยนั้น ๆ ได้ไปยุยงส่งเสริม
 ให้กรรมกรสไตรค์นัดหยุดงานขึ้นแล้ว รัฐบาลก็ให้เงิน แอบให้เงินบรรดากรรมกรเหล่านั้น
 ไปซื้อข้าวปลาอาหารมาเลี้ยงกัน และสำหรับเป็นทุนในการที่จะนัดหยุดงาน แล้วในขณะเดียวกัน
 ก็ไปเอาหน้ากับบรรดานายจ้างบรรดานักอุตสาหกรรมทั้งหลาย บอกว่ารัฐบาลจะผ่อนปรนให้
 จะเจรจาให้ ขอให้ท่านเลือก ขอให้ท่านสนับสนุนพรรครัฐบาล นี่กิจการเหล่านี้เป็นกิจการที่
 น่าอายอย่างยิ่งในอดีต สมัยต่อมาเมื่อได้มีการปฏิวัติครั้งที่ ๒ โดยจอมพล ถนอม กิตติขจรนั้น
 ก็ได้มีการหยิบยกกฎหมายแรงงานขึ้นมาพิจารณาอีก แต่ก็นำมาพิจารณาออกเป็นประกาศ
 ของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งก็มีลักษณะเป็นประกาศแบบจับฉ่าย มีประกาศวางหลักออกมา
 เรียกว่า ประกาศฉบับที่ ๑๐๓ วางหลักการกว้าง ๆ แล้วก็มีการประกาศเล็ก ๆ น้อย ๆ ออกตาม
 มาหลายฉบับ บางฉบับก็มีลักษณะเหมือนใบปลิว ความเป็นจริงนั้นกรมแรงงานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่
 โดยตรงในเรื่องนี้ได้พยายามอย่างยิ่งในการที่จะเสนอกฎหมายแรงงานที่เหมาะสม แต่ว่าทาง
 ฝ่ายรัฐบาลผู้มีอำนาจมิได้รับเรื่องนี้ไปพิจารณาให้เหมาะสมเป็นการเพียงพอ ความเป็นจริง
 ความยุ่งยากในทางการแรงงานในการสไตรค์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้นั้น กระผมมีความเชื่อมั่น
 ว่าเกิดขึ้นจากการที่เรามิได้มีการวางรากฐานแห่งการแรงงานหรือความที่ถูกต้อง โดยเฉพาะ
 อย่างนี้มิได้มีการพยายามที่จะสร้างจักรกลอย่างหนึ่งอย่างใดที่เพียงพอ ในอันที่จะทำให้เกิด
 ความเข้าใจอันดีกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓
 ที่วางหลักไว้เป็นหลักใหญ่นั้น ก็มีแต่เพียงวางหลักไว้ว่าให้มีการเจรจากัน นั้นหมายความว่าให้
 เกิดเรื่องกันเสียก่อน ให้มีการทะเลาะกันเสียก่อน แล้วจึงมาแก้ไข แต่มิได้มีการวางกิจกรรม
 วางจักรกลอย่างใดในอันที่จะให้นายจ้างและลูกจ้างมีความเข้าใจกันเป็นอันดีอยู่ตลอดเวลา
 เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าควรจะได้มีการพิจารณายกร่างกฎหมายแรงงานขึ้นเสียใหม่
 เพื่อวางรากฐานแรงงานสัมพันธ์ที่ถูกต้องและเพื่อการคุ้มครองแรงงานที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่ง
 ในการพิจารณาเรื่องนี้จะนำไปสู่การพิจารณาที่กว้างขวาง เกี่ยวข้องกันกับปัญหาทางเศรษฐกิจ
 สังคม ตลอดจนแม้กระทั่งปัญหาภาษีอากร เช่นว่าในขณะนี้ เครื่องไม้เครื่องมือที่จะต้อง
 ป้องกันอุบัติเหตุอันตรายแก่คนงานในโรงงานอุตสาหกรรมนั้น ตามประกาศของกระทรวง

มหาดไทยบอกว่า การจัดสวัสดิการป้องกันความปลอดภัยให้แก่คนงานนั้น จะทำเป็นประกาศของกระทรวงมหาดไทย แต่ในประกาศของกระทรวงมหาดไทยที่ว่าด้วยเรื่องนี้นั้นก็ยังมีแต่เพียงว่า ให้โรงงานแต่ละแห่งมีทิงเจอร์ มีแอมโมเนีย มีผ้าพันแอลกอฮอล์ไว้เท่านั้น แต่ว่าไม่ได้มีการควบคุมลงไปถึงว่า ในโรงงานหลายแห่งซึ่งกรรมกรมีอันตรายต่อเครื่องจักร จะมีอุบัติเหตุ จะขาขาด เหล่านี้ ก็มิได้มีการวางวิธีการหรือกำหนดการให้เป็นที่แน่ชัดหรือถูกต้อง ด้วยเหตุผลเช่นนี้ กระผมจึงได้เสนอเข้ามาในสภาเพื่อพิจารณา ซึ่งกระผมคิดว่าสภานี้ย่อมมีสิทธิที่จะพิจารณาได้ตามนัยข้อบังคับการประชุมสภาฯ ข้อ ๗๖ ซึ่งให้อำนาจสภาที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นพิจารณาสอบสวนเรื่องใด ๆ ซึ่งอยู่ในหน่วยงานของสภา ซึ่งกระผมคิดว่าเรื่องนี้กระผมเสนอเข้ามาเพื่อที่จะให้ทำการปรึกษาพิจารณาร่างเป็นกฎหมายแรงงานที่เหมาะสม แล้วก็เสนอเข้ามาในสภา ส่วนการเสนอนั้นจะเสนอมาก็ต้องเสนอเข้ามาตามวิถีทางแห่งรัฐธรรมนูญ การเสนอนั้นก็เสนอเข้ามาได้โดยรัฐบาลจะเสนอเข้ามา หรือสมาชิกคนหนึ่งคนใดจะเสนอเข้ามา ซึ่งกระผมคิดว่าปัญหานั้นก็คงจะตกไปได้ ในเมื่อได้มีการพิจารณาร่างกฎหมายขึ้นเรียบร้อยแล้ว จะให้รัฐบาลเสนอมาก็ไม่ขัดข้อง ส่วนการที่จะพิจารณาในวาระนั้นนั้น ซึ่งจะเป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบของสภาแห่งนี้นั้น กระผมคิดว่าจะต้องตั้งมาจาก ๔ ฝ่าย คือจากฝ่ายสภานิติบัญญัติ ฝ่ายรัฐบาล และฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง ซึ่งกระผมได้กล่าวแล้ว ในขณะนี้กระผมคิดว่าเรามีทางที่จะพิจารณาตั้งจากสภานิติบัญญัติไปส่วนหนึ่ง แล้วให้รัฐบาลเสนอมาร่วมหนึ่ง ส่วนทางผู้แทนของฝ่ายนายจ้างและลูกจ้างนั้น กรมแรงงานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเป็นสมาคมลูกจ้าง และนายจ้างอยู่ขณะนี้ ก็ควรจะพร้อมในการที่จะเสนอหรือให้ความคิดเห็นว่าจะตั้งใครมาร่วมอยู่ในคณะกรรมการชุดนี้ กระผมขอเสนอท่านประธานสภา และเพื่อนสมาชิกทั้งหลายเพื่อพิจารณา ขอบพระคุณครับ

นายมารุต มุณนาค : ท่านประธานที่เคารพ โดยหลักการกระผมเห็นด้วยกับเจตนาดีของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่จะคลี่คลายสถานการณ์ตั้งเครียดในปัญหากรรมกรที่เกิดขึ้นในขณะนี้ แต่ส่วนตัวกระผมเองนั้นในฐานะนักกฎหมาย ได้เคยแสดงความคิดเห็นหลายครั้งหลายหนทั้งในการอภิปรายในที่สาธารณะว่า กฎหมายแรงงานปัจจุบันนี้มิได้ให้ความเป็นธรรมแก่กรรมกรอย่างเพียงพอ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้มีการปรับปรุงแก้ไข แต่ความคิด

ความพยายามของผู้ที่มีความเห็นทำนองนี้ยังไม่ได้รับการเหลียวแลเท่าที่ควร แต่แม้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติมีเจตนาดีเป็นประการใดก็ตาม แม้กระผมจะเห็นด้วย แต่เมื่อได้คำนึงถึงข้อบังคับข้อ ๗๖ ซึ่งได้กล่าวไว้ชัดว่า การตั้งกรรมาธิการนั้นจะดำเนินการได้ภายในวงงานของสภา อันนี้กระผมจำได้ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็คงจำได้ ในเดือนกุมภาพันธ์ปีนี้ ได้มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งได้เสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญเพื่อสอบสวนเรื่องกรณีนาทรายซึ่งเป็นเรื่องรุนแรงเกิดขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กระผมก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้สนับสนุนความเห็นอันนั้น แต่ทว่าความเห็นข้างมาก สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติเห็นว่าหน้าที่ของสภาไม่อาจจะกระทำได้ในวงงานถึงขนาดนั้น ด้วยเหตุนี้การที่ได้มีการเสนอตั้งกรรมาธิการโดยอาศัยข้อความในข้อ ๗๖ ซึ่งมีผลเช่นเดียวกับที่ได้เคยวินิจฉัยในเรื่องนาทรายแล้ว กระผมคิดว่าสภานี้ก็น่าจะรับไว้ไม่ได้ เพราะการจะทำงานใดก็ตามจะต้องทำไปตามแบบแผนประเพณีที่ดีเมื่อสภาได้เคยลงมติไปประการใดแล้วถ้าหากในวันนี้สภาได้ลงมติเปลี่ยนแปลงไปว่าการตั้งกรรมาธิการเพื่อดำเนินการพิจารณาร่างกฎหมายเป็นกรณีพิเศษเช่นนี้เป็นการกระทำได้ ก็เป็นการกลับมตเดิมซึ่งกระผมไม่เห็นด้วย แต่โดยส่วนลึกอันแท้จริงของกระผม ในความรู้สึกอันแท้จริงกระผมสนับสนุนที่จะให้มีการคลี่คลายในปัญหานี้ กระผมคิดว่าน่าจะมีทางออก ๓ ประการ ประการแรกเป็นเรื่องที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยสมาชิกได้ร่วมดำเนินการกันเอง โดยท่านสมาชิกผู้มีเกียรติและเพื่อนสมาชิกทั้งหลายรวมทั้งตัวกระผมเองด้วยก็น่าจะได้ดำเนินการโดยฉับพลัน โดยตั้งกลุ่มขึ้นดำเนินการในเรื่องนี้โดยเร็ว หรือไม่ทางคณะรัฐบาลก็น่าจะได้ตั้งกรรมาธิการพิเศษขึ้นประกอบด้วยบุคคลทุกฝ่าย เพื่อที่จะพิจารณาร่างกฎหมายแรงงานให้เกิดผลเป็นธรรมแก่กรรมกรโดยเร็วและในเวลาเดียวกัน ประการที่ ๓ ผู้แทนนายจ้าง ลูกจ้างและกรรมกรทุกฝ่ายก็ควรได้ร่วมกันตั้งกรรมการพิเศษประสานงานกัน เพื่อพิจารณาในปัญหานี้โดยเร่งด่วนและเมื่อได้ข้อมูลประการใดแล้วเราก็ควรจะได้ดำเนินการตามมาตรา ๔ ของธรรมนูญการปกครองแห่งราชอาณาจักร คือเสนอกฎหมายเข้าสู่สภาโดยคณะรัฐมนตรีหรือสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทางใดทางหนึ่ง จึงจะเป็นการกระทำที่ถูกต้อง กระผมมีความเห็นแค่นี้ครับ

นายเทียน อัฐกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ ผม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ขอเรียนชี้แจงว่า ปัญหาเรื่องลูกจ้างคนงาน

หรือที่เรียกกันว่ากรรมกรนี้ ตั้งแต่มีเหตุการณ์หลังจากวันที่ ๑๔ ตุลาคม ซึ่งมีความปั่นป่วน และมีความยุ่งยาก มีการนัดหยุดงาน มีการเดินขบวนกันมากมายนั้น ทางกระทรวงมหาดไทย ได้ให้ความเอาใจใส่เป็นเรื่องสำคัญอันดับ ๑ และปัจจุบันนี้ก็ได้ออกคำสั่งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วยผู้แทนนายจ้าง ผู้แทนลูกจ้าง และผู้แทนฝ่ายรัฐสภา และผู้แทนผู้ทรงคุณวุฒิ จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับแรงงานในขณะนี้แม้ในวันนี้เอง เมื่อ เข้านี้ก็กำลังพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไขประกาศของคณะปฏิวัติเกี่ยวกับเรื่องแรงงานนี้ การที่มีสมาชิกผู้มีเกียรติของสภานิติบัญญัติได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้ ทางกระทรวงมหาดไทย รู้สึกดีใจและรู้สึกเป็นพระคุณอย่างยิ่ง แต่ว่าขอเรียนให้ทราบถึงความห่วงใยที่กระทรวงมหาดไทย มีอยู่และได้ดำเนินการอยู่อย่างเคร่งเครียด และมั่นใจเหลือเกินว่าคณะกรรมการที่ปรับปรุง ร่างกฎหมายแรงงานที่ทำอยู่ขณะนี้ คงจะพยายามทำให้รวดเร็วเพื่อจะปรับปรุงแก้ไข เพื่อจะ นำมาเสนอต่อสภานี้

นายใหญ่ สวิตชาติ: ท่านประธานครับ เรื่องกรรมกรเดินขบวนนี้ ถ้าหากว่าจะ ไปรอกกฎหมาย ไม่ว่าจะสมาชิกจะตั้งกรรมาธิการ หรือรัฐบาลได้ตั้งกรรมาธิการมาแล้ว มันจะเข้า ลักษณะกว่าตัวจะสูงจะต่ำ แต่ที่ผมคิดว่า เมื่อไหนๆ ยุตินี้ก็เข้ามาสู่สภานี้แล้ว ปัญหา อย่างที่เพื่อนสมาชิกบางคนว่าทำไม่ได้ ก็อาจจะจริง ตามข้อบังคับเดี๋ยวนี้อะไรและธรรมนูญฯ เดี๋ยวนี้อะไร แต่ถ้าไปดูประวัติศาสตร์ของสภานี้ก็เคยมีเหมือนกัน ตั้งกรรมาธิการไปสะสางกฎหมาย สภาตั้ง ผมก็เป็นกรรมาธิการคนหนึ่ง แต่ว่ากฎหมายที่ไปสะสางนะมันตั้งแต่ตรา ๓ ดวงมา จนถึงวันนี้ ถึงวันที่ผมเห็น มันก็ไม่ทัน แล้วสภา ก็หมดสภาพไปนั่นเป็นตัวอย่างและเป็นประเพณี ถ้าเราจะรับก็อาศัยมาตรา ๒๒ ตามประเพณีที่เคยปฏิบัติกันมา ก็อาจจะทำได้ แต่ผลที่เกิดขึ้นอาจจะช้า และผมได้ฟังท่านรัฐมนตรีชี้แจง แต่ชี้แจงไม่ตรงที่ชาวบ้านอยากรู้ ชาวบ้านอยากรู้นะ อยากรู้ว่ามันจะยุติหรือมันจะจลาจล ผมขอความกรุณาท่านประธาน ถ้า ไม่สมควรก็โปรดห้าม ท่านรัฐมนตรีครับ แกล้งสักนิดได้ไหม ประชาชนทั้งประเทศกำลัง วิดกกังวลอยู่ว่าปัญหากรรมกรเดินขบวนนี้ เดี๋ยวนี้อะไรเร็ว ๆ นี้ มันจะเสร็จสิ้นไปประการใด และที่ส่วนจะพิจารณากันไปอย่างไร จะถอนกันไป จะลงมติอย่างไร เอาตรงนี้เสียก่อนนะ ผมขอความกรุณาท่านประธานอนุญาตก็โปรดให้ท่านรัฐมนตรีชี้แจงให้ชาวบ้านหายวิตกกังวล สักหน่อย จะขอบพระคุณมากครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรัฐมนตรีจะแถลงไหมครับ เชิญครับ

นายเทียน อัจกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อสักครู่นี้ ผมขึ้นมาพูดไม่ได้แถลง ผมก็พูดถึงเรื่องปัญหาเกี่ยวกับญาติติตัวน แต่เมื่อมีสมาชิกสภานิติบัญญัติผู้มิเกี่ยวข้องได้ขอให้แถลง ก็จะขอเรียนให้ทราบว่า เข้าใจว่าสถานการณ์คงจะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น เพราะว่ากระทรวงมหาดไทยก็ได้ออกประกาศกำหนดเงินอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งขอมมา ๒๕ บาท ก็ให้ ๒๐ บาทจาก ๑๖ บาท และได้ขยายเขตที่ต้องการ คือขอเพิ่มจังหวัดสมุทรสาคร และนครปฐม ก็ได้ให้แล้ว ส่วนเงินค่าชดเชยที่ขอมมาในขั้นแรก จากคนที่ทำงานแล้ว ๑๒๐ วัน แต่ไม่เกิน ๑ ปี เมื่อถูกนายจ้างปลดให้ออก ก็จ่ายให้ ๑ เดือนเต็ม ถ้าตั้งแต่ ๑ ปีขึ้นไป จนถึงไม่ครบ ๓ ปี ก็ให้ ๓ เดือนและจาก ๓ ปีเต็มขึ้นไป ก็ให้ ๖ เดือน ซึ่งเรื่องนี้ทางรัฐบาลก็ได้แถลง และเมื่อตอนเช้าจะเป็น ๑๑.๐๐ น. หรือตอนบ่าย ๒ โมงนี้ ๖.๐๐ น. นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าของลูกจ้างคนงานก็ได้ร่วมกันพูดทางวิทยุกระจายเสียง แนะนำเชิญชวนให้บรรดาพี่น้องกรรมกรทั้งหลายนั้นกลับไปทำงานอย่างสุสภาพปกติ และนายจ้างเองก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี รีบประกาศบอกว่า ลูกจ้างคนงานทั้งหลายที่ได้มาเดินขบวนมาประท้วงและขาดงานไปนั้น ขอให้กลับทำงานเถอะ จะไม่ถือเอาเป็นความผิดใด ๆ ทั้งสิ้น และจะรับให้เข้าทำงานโดยปกติ เพราะฉะนั้นผมจึงคิดว่าเหตุการณ์ในขณะนี้ น่าจะคลี่คลายจากไม่ดีเป็นดีขึ้นไปบ้างแล้ว และหลังที่ได้รับรายงานข่าวเมื่อสักครู่ก็บอกว่า มีการเคลื่อนไหวที่จะทยอยกลับไปบ้างแล้ว แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผมเองก็ไม่อาจจะรับรองยืนยันได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ว่า จะคลี่คลายเป็นดีหรือไม่ เพราะอาจจะมีเหตุการณ์อะไรซึ่งเป็นปัจจัยทางอื่นแทรกแซงเข้ามาด้วยก็ได้ นี่ก็ขอเรียนให้ทราบ

นายดำรง ลัทธพิพัฒน์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมยังมีความรู้สึกว่สภานแห่งนี้ขอประทานโทษครับ ควรที่จะได้มีการแสดงบทบาทในเรื่องนี้ตามสมควร ข้อคัดค้านประการแรกของท่านสมาชิกผู้มิเกี่ยวข้องคนแรกนั้นบอกว่า เรื่องนี้เคยมีการวินิจฉัยมาแล้วในเรื่องปัญหากรณีที่จะให้มีการเสนอญัติให้ไปสอบสวนกรณีบ้านนาทราย กรณีนั้นกระผมเข้าใจว่าสภามีได้ปฏิเสธว่าสภามีได้มีอำนาจในการที่จะตั้งคณะกรรมการไปสอบสวนกรณีเช่นนั้น แต่ว่าสภาพิจารณาว่า ในกรณีนั้นมีความสมควรหรือไม่ที่สภาจะไปพิจารณา แต่กระผมคิดว่าถ้า

กระผมจำไม่ได้ คงจะเป็นเช่นนั้น และถ้าพิจารณากันตามลายลักษณ์อักษรของข้อ ๗๖ แล้ว
 กระผมก็เห็นว่าไม่น่าจะมีข้อขัดข้องประการใด ส่วนจะตีความกันว่าไปสะสางกฎหมาย หรือว่า
 จะไปพิจารณายกร่าง มันก็ไม่พ้นไปจากที่กระผมเสนอมานี้ ในถ้อยคำที่ว่า ไปศึกษาพิจารณา
 เพื่อยกร่างกฎหมายแรงงานนี้ขึ้นมาใหม่ จะเรียกว่าสะสางหรือจะศึกษาพิจารณา กระผมไม่ขัดข้อง
 แต่สิ่งที่กระผมต้องการในขณะนี้ก็คือว่าเรามองถึงผล ผลในแง่ที่ว่าการศึกษาพิจารณาร่างกฎหมาย
 อันสำคัญเช่นว่านี้ ควรที่จะได้มีการพิจารณากันจากผู้แทนของบุคคลหลายฝ่ายในบ้านเมือง
 ที่เกี่ยวข้องเข้ามาพิจารณา ความเป็นจริงนั้น การที่ฝ่ายบริหารโดยท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยแจ้งว่ากำลังพิจารณาเรื่องนี้อยู่แล้ว ที่จะปรับปรุงกฎหมายแรงงาน อันนั้น
 ก็เป็นการพิจารณาที่ชอบที่ควรอย่างยิ่ง แต่กระผมคิดว่าการพิจารณานั้นย่อมทำกันได้หลายวิธี
 ทางฝ่ายรัฐบาลก็มีเจ้าหน้าที่อยู่แล้วที่จะพิจารณาดำเนินการไป แต่ในขณะเดียวกันคณะ
 กรรมการซึ่งจะเป็นคณะกรรมการกลางเมือง กระผมขอเรียกว่าอย่างนั้น คณะกรรมการ
 กลางเมืองนี้ก็ควรที่จะได้มีการจัดตั้งขึ้นมา เพื่อที่จะเป็นจุดเป็นเวทีที่หลายฝ่ายจะได้เข้ามา
 และเป็นจุดสนใจของคนทั้งหลาย ในอดีตนั้น การพิจารณาร่างกฎหมายแรงงานนั้นมันมี
 ประวัติกันมาว่า ฝ่ายบริหารแต่ฝ่ายเดียวเป็นผู้ที่พิจารณาร่างกฎหมายอันนี้ บุคคลที่เกี่ยวข้อง
 ทั้งหลายยากนักที่จะมีส่วนรับผิดชอบแม้แต่ในรูปการณืขณะนี้ คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์
 แห่งชาติตามประกาศของคณะปฏิวัตินั้น ก็มีแต่ผู้แทนนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งบอกว่ามีอย่างน้อย
 อย่างมากอย่างน้อยไม่ทราบว่ามีอย่างละคนในคณะกรรมการทั้งหมด ซึ่งมี กระผมจำไม่ได้แน่
 เข้าใจว่า ๔ คน เมื่อเป็นเช่นนี้ กระผมคิดว่าจักรกลต่าง ๆ เกี่ยวกับการแก้ไขเกี่ยวกับการแรงงาน
 นั้นยังขัดข้องอยู่เป็นอันมาก โดยเฉพาะฝ่ายลูกจ้างนั้นไม่ค่อยจะได้มีบทบาทเข้ามาร่วมเลย
 การพิจารณาในขณะนี้ที่ทางรัฐบาลกำลังกระทำอยู่ ก็มีลักษณะเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
 เท่านั้น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าขณะนี้เป็นการเจรจากันระหว่างบุคคล ๓ ฝ่ายก็จริงอยู่ คือ
 ฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายนายจ้าง และลูกจ้าง แต่ก็เป็นการพิจารณาดำเนินการเพื่อเฉพาะคราวเฉพาะครั้ง
 เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น กระผมคิดว่าเพื่อที่จะเป็นการสังคายนากันเสียทีหนึ่ง แล้ว
 ก็วางรากฐานให้ถูกต้องกันเสียทีหนึ่ง และเพื่อให้ข้อพิจารณาต่าง ๆ นั้นได้กลายเป็นข้อถก
 เถียงกัน โดยรอบคอบของบุคคลหลายฝ่าย ก็น่าที่จะได้มีการพิจารณาตั้งกรรมการขึ้นมาจาก

หลายฝ่ายที่ว่านี้ กระผมยังยืนยันในความคิดเช่นนี้อยู่ ก็ใครที่จะขอให้ท่านสมาชิกได้ให้ความเห็นในเรื่องนี้ด้วย

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมได้ยื่นท่านสมาชิกพูดถึงกรรมาธิการที่จะตั้งนี้ ใช้ศัพท์ว่า กรรมาธิการกลางเมืองอะไร ผมอยากจะขอชี้แจงข้อบังคับนะครับ คือญัตติที่เสนอขึ้นมานั้น ให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าสภานี้มีมติให้ตั้งกรรมาธิการนั้นได้ กรรมาธิการนั้นก็จะเป็นกรรมาธิการวิสามัญของสภาตามข้อบังคับ ข้อ ๗๘ และข้อบังคับข้อ ๗๘ บอกไว้ว่า "ในการเลือกตั้งคณะกรรมการวิสามัญ ให้ตั้งจากบุคคลที่คณะรัฐมนตรีเสนอชื่อมีจำนวนไม่เกินกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมาธิการทั้งหมด จำนวนนอกจากนั้น ให้ที่ประชุมเลือกจากรายชื่อที่สมาชิกเสนอ" เพราะฉะนั้นก็เพื่อที่จะให้ทราบเท่านั้นแหละว่า กรรมาธิการวิสามัญที่ท่านสมาชิกเสนอขึ้นมาในญัตตินี้ เมื่อตั้งแล้วก็เป็นกรรมาธิการของรัฐบาลท่านเสียครึ่งหนึ่งอยู่นั่นเอง จะเรียกว่ากลางเมืองได้หรือไม่ได้อย่างไร ผมก็ไม่ทราบแต่เรียนไว้จะได้เข้าใจทั่วกัน

นายใหญ่ ศวิตชาติ : ท่านประธานครับ ผมคิดว่า ถึงอย่างเช่นประธานได้ พูดเมื่อคืนว่า จะตั้งกรรมาธิการวิสามัญ เมื่อตั้งเสร็จ แก้ไขเสร็จ นี่ประเด็นหนึ่ง แล้วก็เอาไปทำอย่างไร รายงานต่อประธานสภา เมื่อรายงานต่อประธานสภาแล้วยังไม่เป็นญัตติในสภาตามกรรมนุญการปกครองจะต้องมีสมาชิกหรือรัฐบาลเสนอ มันจะไปติดตรงนี้ประเด็นหนึ่ง อีกประเด็นหนึ่งถ้ากรรมาธิการวิสามัญรัฐบาลต้องเสนอ ก็รัฐบาลไม่เสนอมันจะเป็นกรรมาธิการวิสามัญตามข้อบังคับได้อย่างไร นี่อีกประเด็นหนึ่ง เพราะฉะนั้นสภาจะรับญัตตินี้ไว้พิจารณาแล้ว ก็จะต้องคิดถึง ๒ ปัญหาที่ เอละ สภาบอกว่าตั้ง แต่รัฐบาลไม่เสนอ และตามข้อบังคับถ้ารัฐบาลไม่เสนอมันก็ไม่ครบ มันจะต้องครึ่งหนึ่งมันถึงจะครบที่นี้ปัญหาว่า ถ้ารัฐบาลท่านไม่เสนอ ท่านบอกท่านทำของท่านแล้ว เราตั้งกันได้หรือเปล่าเอละสมมติรัฐบาลท่านเกิดเสนอ เสนอเสร็จเป็นว่า เป็นกรรมาธิการไปนั่งพิจารณาสะสางร่างกันเรียบร้อย ทางปฏิบัติของกรรมาธิการวิสามัญก็ต้องรายงานประธาน แล้วประธานทำอย่างไร ประธานก็เสนอไม่ได้ในหน้าที่ประธาน แล้วท่านก็ไม่เสนอแล้วกฎหมายที่ไปร่างกันมาจะเข้ามาสภานี้ได้อย่างไร ก็ต้องสมาชิกสภาไปเก็บร่างที่เขาไปเอามาแล้วต้องเห็นชอบ ถ้าไม่เห็นชอบก็ไม่มีใครกล้าเสนอ เพราะ

ต้องรับผิดชอบ ปัญหาขัดข้องในทางปฏิบัติจะเป็นอย่างไรที่ผมเรียนท่านประธานหรือเปล่า ถ้า
 ขัดข้องเราเข้าไปแล้วเราทำกันอย่างไร ผมอยากเรียนอย่างนี้ครับ

นายปรีดี เกษมทรัพย์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปรีดี เกษมทรัพย์ ขอคุณ
 ที่ได้ให้โอกาสมาพูดในคราวนี้ กระผมมาประชุมสภา ๒ วันนี้ก็รู้สึกว่ายู่ในโลกของความฝัน
 เพราะว่าในสนามหลวงหรือที่อื่น บ้านเมืองกำลังตั้งเครียด แต่เราก็มารู้เรื่องผู้ใหญ่บ้านเรื่อง
 อะไรก็ไม่รู้ โดยไม่มีคำเดียวเลยว่าประเทศชาติเรากำลังอยู่ระหว่างนี้ ในสภานี้จะได้พูดแม้แต่
 คำเดียวก็ไม่มี เพราะฉะนั้นกระผมจึงรู้สึกดีใจที่คุณดำรง ลัทธพิพัฒน์ ได้เสนอญัตตินี้ จะ
 ถูกจะผิด หรืออย่างไรก็ตาม ก็ได้นำเรื่องนี้ขึ้นมาพูดในสภา เพราะสภาจำเป็นที่จะต้องเป็น
 สถานที่แสดงออกถึงความรู้สึกทนายของประชาชน ถ้าหากความรู้สึกทนายของประชาชน
 ในกรุงเทพฯ หรือทั้งประเทศชาติ ในสถานที่นี้ไม่มีความรู้สึกเลย ก็ไม่รู้สึกว่าจะเป็นสภาอะไร
 เพราะฉะนั้นกระผมจึงดีใจ และโดยเฉพาะกระผมขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยที่ได้มาแถลงให้เราอย่างน้อยว่า ใน ๒ วันนี้มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง แล้วก็มี
 ทางที่จะเป็นไปอย่างไร ถึงแม้คำแถลงของท่านไม่ได้แถลงให้เราทราบโดยสมบูรณ์หรือละเอียด
 พอสมควร แต่อย่างน้อยๆ ก็ได้ยินบ้าง แต่ถ้าหากไม่ได้แถลงแล้ว มีอะไรอึดอัดๆ อยู่ในใจ
 นี้กระผมคิดว่าถ้าหากเราจะสร้างระบบรัฐสภา เราต้องมีขนบธรรมเนียม หมายความว่าถ้ามี
 เรื่องใหญ่สำคัญของสภา รัฐบาลแม้จะไม่มีใครมาตั้งกระทู้ถาม ก็ต้องมาเล่าเรื่องให้สภาฟังว่า
 ชาติบ้านเมืองเราไปอย่างไรถึงไหน อยู่ในลำเดียวกันก็ต้องรู้ครับ เพราะฉะนั้นจึงขอพูดอีก
 ครั้งหนึ่งว่า ขอขอบพระคุณท่านรัฐมนตรี และถ้าหากมีโอกาสได้แถลงให้สภาทราบให้ละเอียด
 กว่านี้ก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง กระผมรู้สึกว่าปัญหาว่าจะตั้งกรรมการหรือไม่ตั้งกรรมการนี้
 ก็ไม่สำคัญ แต่ควรจะต้องแสดงให้เห็นว่า สภานี้เรารู้สึกหรือรู้สึกทนายเหมือนกับประชาชน
 แล้วเราได้ช่วยในการที่จะแก้ปัญหานี้เพียงใด กระผมคิดว่าในขณะที่เพื่อนกรรมการได้เรียกร้อง
 สิทธิ เราจะต้องแสดงความคิดเห็นที่เห็นใจว่าถ้าเขาเดือดร้อนเราต้องช่วยเหลือ อันนี้กระผม
 เข้าใจว่ารัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวชุดปัจจุบันก็พร้อม และพยายามทุกทางที่
 จะช่วยเหลือกรรมการให้ได้รับความเป็นธรรมของสังคม ถึงแม้จะไม่ได้มาโดยสมบูรณ์ แต่ก็
 ได้มาพอสมควร กระผมคิดว่าทุกด้านไม่ว่าจะฝ่ายกรรมการหรือฝ่ายนายทุน เราจะต้องการ
 ความพอใจของเรา ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ไม่ได้ ความขัดแย้งในชาติ ในทางผลประโยชน์จะต้อง

มีดลละกังพอสสมควร ตอนกลางวันนี้กระผมได้ยืนข่าววิทยุ โดยเฉพาะคำกล่าวของท่าน นายกรัฐมนตรี สัญญา ธรรมศักดิ์ ได้ประกาศว่า คณะรัฐบาลโดยเฉพาะตัวรัฐมนตรีเองได้ เจริญเจริญผู้แทนของคณะกรรมการขึ้นมาเจรจาและได้ผล อย่างที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงมหาดไทยได้กล่าวแล้ว ทำให้กระผมใจชื่น ฟังอยู่ในรถยนต์จนรถยนต์มาถึงสภา แล้วยังไม่ลง ไม่ยอมลง ต้องฟังให้จบ แล้วก็ได้ฟังคุณประสิทธิ์กับคุณเทิดทูนหรืออะไรประกาศ บอกว่าคณะกรรมการได้เรียกร้องหลายข้อ รัฐบาลก็พยายามที่จะให้ได้ผลแล้วก็ได้ผลมาแล้ว จึงขอเรียกร้องให้กรรมการได้แยกย้ายกลับบ้าน อย่างก่อนเรื่อง กระผมคิดว่าสภาเราต้องแสดง การสนับสนุนรัฐบาลในทางศีลธรรม ว่ารัฐบาลได้กระทำไปถูกต้องแล้ว และขอให้รัฐบาลได้ เร่งทำงานให้เต็มสติเพื่อแก้ปัญหาซึ่งเป็นวิกฤติการณ์ของชาติ และในขณะเดียวกันเราควร จะพูดต่อไปว่า การขัดแย้งในชาตินั้นจะต้องกระทำในกรอบของกฎหมายถ้าหากกระทำเกิน ขอบเขตไป ทำร้ายทรัพย์สินร่างกายหรือชีวิต ไปชมขวัญอะไรต่าง ๆ กระผมใคร่สอบถามว่า รัฐบาลนี้จะรักษากฎหมายโดยเต็มสติกำลังหรือไม่ จะรักษาความสงบหรือไม่ กระผมคิดว่า ถ้ารัฐบาลนี้จะรักษาความสงบเรียบร้อยของชาติ รัฐสภานี้จะให้ความสนับสนุน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ในขณะเดียวกันจะต้องหาทางให้ความเป็นธรรมและความเป็นธรรมในสังคมแก่กรรมการ และผู้มีรายได้น้อยทั้งหลาย กระผมคิดว่าเท่าที่กระผมกล่าวไปนี่คงจะได้รับการสนับสนุน และเห็นด้วยเป็นส่วนมากในสมาชิกรัฐสภาสำหรับจะต้องตั้งคณะกรรมการหรือไม่นั้น กระผมเข้าใจว่า ถ้าหากเป็นปัญหาระยะยาว เห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นเกิดจากกฎหมายกรรมการ ของเราไม่ดี จำเป็นที่จะต้องมีการสังคายนา กระผมคิดว่ามันอยู่ในวงการของรัฐสภาชอบที่ จะกระทำได้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายมนูญ บริสุทธิ์ (รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอขอตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อไปยกร่างกฎหมายเกี่ยวกับกรรมการนี้ ก็เป็นเจตนาที่ดีซึ่งท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยก็ได้แถลงแล้วว่า เวลานี้กระทรวง มหาดไทยก็ตั้งกรรมการแล้วและกำลังพิจารณากันอยู่ แต่ถ้าจะพูดถึงข้อบังคับของสภาแล้ว ข้อบังคับข้อ ๗๖ กล่าวว่า “สภาอาจตั้งคณะกรรมการเพื่อให้กระทำกิจการหรือพิจารณา สอบสวนเรื่องใด ๆ อันอยู่ในวงงานของสภา” หมายความว่าสภาอาจตั้งคณะกรรมการเพื่อให้

กระทำกิจการอันอยู่ในวงงานของสภา คณะกรรมการที่จะขอให้ตั้งนี้ ไปกระทำกิจการอันอยู่ในวงงานของสภาหรือไม่ คณะกรรมการที่จะตั้งนี้ ให้ไปยกร่างกฎหมายว่าด้วยแรงงาน สภาไม่มีหน้าที่ยกร่างกฎหมาย เพราะฉะนั้นการตั้งคณะกรรมการวิสามัญนี้จึงอยู่นอกหน้าที่ของสภา สภามีหน้าที่จะพิจารณาแต่ร่างพระราชบัญญัติที่คณะรัฐมนตรีหรือสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติเสนอเข้าสู่สภาเท่านั้น สภาไม่มีหน้าที่ไปยกร่างกฎหมายใด มีหน้าที่แต่จะออกกฎหมาย ไม่มีหน้าที่ไปยกร่าง เพราะฉะนั้น ดังที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งสงสัยคือ คุณใหญ่ ศวิตชาติ ว่าถ้าหากไปยกร่างแล้วจะทำอย่างไร เพราะสภาจะเสนอกฎหมายให้สภาของตัวเองพิจารณาตามธรรมเนียมการปกครองย่อมทำไม่ได้ ผู้ที่จะเสนอได้ต้องเป็นสมาชิกหรือคณะรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า การที่จะตั้งคณะกรรมการวิสามัญไปพิจารณายกร่างกฎหมายว่าด้วยแรงงานนี้ไม่ใช่กิจของสภา สภาจึงชอบที่จะตั้งคณะกรรมการไม่ได้ เพราะไม่ใช่งานอันอยู่ในหน้าที่ของสภา การยกร่างพระราชบัญญัติไม่ใช่หน้าที่ของสภานี้

นายมารุต บุณนาค : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเรียนชี้แจงสักเล็กน้อยที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติผู้หนึ่งได้กล่าวว่า สภานี้ควรจะมียุทธศาสตร์แสดงถึงความเดือดร้อนใจต่อปัญหากรรมกรที่เกิดขึ้นนั้น กระผมเรียนด้วยความรู้สึกที่ว่า พวกเราทุกคนก็มีความเดือดเนื้อร้อนใจอย่างยิ่งต่อความทุกข์ยากของเพื่อนกรรมกรพวกเราทุกคน อยู่ในฐานะต่าง ๆ กันมีภาระหน้าที่และความรับผิดชอบต่าง ๆ ได้กระทำการในหน้าที่ของตนที่จะให้ทุกอย่างมั่นคงสืบต่อไป แต่ทว่าการกระทำของแต่ละบุคคลนั้นไม่อาจที่จะนำมากล่าวในสภาได้ เพราะไม่มีประเด็นหรือยุติติถึง จึงไม่มีโอกาสที่จะได้ทราบทั่วกัน แต่กระนั้นบรรดาสมาชิกทุกคนก็ได้สดับตรับฟังบทบาทของรัฐบาลอยู่ว่าจะได้ดำเนินการในเรื่องนี้ไปได้แค่ไหนเพียงไร และเราก็เชื่อว่าจากความสามารถของฝ่ายรัฐบาลคงจะแก้ปัญหาทุกอย่างให้ลุกล่วงไปได้ด้วยดี ถ้าหากว่าปัญหาต่าง ๆ ไม่สามารถลุกล่วงไป เราก็เตรียมที่จะตั้งกระทู้ด่วนหรือดำเนินการให้รัฐบาลทำการอย่างใดอย่างหนึ่งภายในขอบเขตและหน้าที่ของสภาแต่เมื่อทุกอย่างคลี่คลายแล้ว แม้แต่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านก็ได้กล่าวว่า ท่านได้ฟังวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย กระจายข่าวว่ารัฐบาลสามารถดำเนินการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ปัญหาความเดือดเนื้อร้อนใจก็คลี่คลายลงไป อย่างไรก็ตามกระผมใคร่จะขอทราบเรียนว่าในขณะนี้ก็ได้มีสมาชิกกลุ่มหนึ่งได้ดำเนินการอย่างเงิบ ๆ มาเป็นเวลา ๒-๓ เดือนแล้วที่จะดำเนินการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

แรงงานฉบับใหม่ขึ้น ตามแนวความคิดที่ถูกต้อง แต่หาไม่ได้โอกาสที่จะเสนอ แล้วยังพิจารณากันยังไม่เสร็จ มิใช่ว่าบทบาทของสมาชิกสภาแห่งนี้มิได้สนใจต่อกรรมการแต่ประการใด กระผมขอกราบเรียนแค่นี้ครับ

นายสง่า วงศ์บางซวด : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กำนันสง่า วงศ์บางซวด ซึ่งในญัตติและในหลักการนี้ก็รู้สึกจะไม่ตั้งใจสงสัย กระผมสงสัยที่ท่านผู้อภิปรายฝั่งซ้ายตรงหน้าท่านประธานเมื่อคืนครับ ก็บอกว่าสภานี้คล้ายๆ อย่างว่าเอาอะไรไม่เป็นเรื่อง เอาเรื่องผู้ใหญ่นบ้าน กำนันอะไรอย่างนี้ กระผมก็เกิดสงสัยขึ้นมา ถ้าว่าสภานี้ กระผมคิดว่ามันก็จะต้องถึงประธานด้วย หรือบางทีก็จะต้องถึงสมาชิกทั้งหมดนะครับ แล้วการอภิปรายกันเมื่อคืนนี้ มันก็มาตามหลักการและตามวาระ กระผมเชื่อว่ามาตามวาระ ไม่ใช่ว่าไม่เป็นเรื่องไม่เป็นราวอะไร ไม่รู้ว่าบ้านเมืองเขาเกิดเป็นอย่างไร เดินขบวนกันที่โน่นที่นี้ กระผมว่าอันนี้มันไม่เกี่ยวเลย เรื่องเดินขบวนกันนั้นก็เป็นเรื่องของรัฐบาลเขา แต่เรื่องญัตตินี้เราก็มองกันตามวาระ แต่เรื่องพิจารณาหรืออภิปรายกันเรื่องผู้ใหญ่นบ้าน กำนันนั้น เรื่องพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นมันก็น่าจะเป็นเรื่องตามวาระ ทำไมมันเกิดเป็นเรื่องผิดที่อย่างนี้ ท่านประธาน ไม่ผิดหรือครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณสง่า ผมว่าไม่ผิดหรอกครับ เตียวครับ ท่านผู้อภิปรายเมื่อคืนที่ท่านไม่ได้หมายถึงเรื่องการอภิปรายเกี่ยวกับผู้ใหญ่นบ้าน กำนันหรอกครับ

นายสง่า วงศ์บางซวด : ท่านพูดครับ ผมจำได้เลยครับ รีวินด์ (rewind) มากี่ได้ครับ ท่านประธาน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เอาเถอะ ผมว่าท่านไม่ได้เจตนาแน่

นายสง่า วงศ์บางซวด : ผมก็เลยสงสัยว่าถ้ามันเกิดผิด ประธานก็ผิดด้วย สมาชิกในนี้ก็ผิดหมด อภิปรายกันไม่เป็นเรื่อง หรือเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมาว่ากันครับผม

นายเขียน วีระวิทย์ : ท่านประธานที่เคารพ ผมรู้สึกมีความลำบากใจในการที่จะตัดสินใจลงมติ ผมว่าที่จริงอยากจะฟังต่อไป แต่เมื่อคืนเห็นท่านประธาน กำลังขยับจะให้ลงมติ ผมจึงอยากจะขอแสดงความคิดเห็นอะไรสักเล็กน้อย เกี่ยวกับเรื่องญัตติที่สมาชิกผู้มีเกียรติ

ได้เสนอมา ทางฝ่ายรัฐบาลก็ได้แจ้งต่อสภาแล้วว่า รัฐบาลได้กำลังติดตามเรื่องนี้อย่างใกล้ชิดแล้ว กำลังจะแก้ไขกฎหมายว่าด้วยแรงงานและจะนำมาเสนอต่อสภาในอนาคตนี้ ถ้าหากว่า รัฐบาลได้แก้ไขกฎหมาย ก็จะต้องนำเอามาสู่สภานี้ตามระเบียบที่ปฏิบัติกันเป็นปกติ แล้ว สภาก็ถือได้ว่ามีส่วนร่วมในการแก้ไขกฎหมายนี้เหมือนกัน แต่นั่นเป็นการแก้ไขปัญหาโดยวิธีการตามปกติ สิ่งที่ผมสนใจอยากจะทำก็คือว่า ถ้าหากว่าวิธีการของรัฐบาลที่กระทำอยู่ เป็นไปตามที่เมื่อที่ทางฝ่ายรัฐบาลได้พูดมาแล้วนั้น จะทำให้สถานการณ์คลี่คลายลงจริงหรือไม่ เท่าที่ผมสังเกตการณ์นัดหยุดงาน หรือกระบวนการของมวลชนเท่าที่แล้มาแล้ว ระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา นี้ ปัญหาบางที่ไม่ใช่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเฉพาะว่า ค่าแรงงานจะได้ขึ้นเท่าไร หรือสิทธิอะไรเท่าที่มีอยู่นั้นไม่สมควร จะต้องแก้ไขอย่างไร ปัญหาหมั่นพิวพันธ์ เรื่องมากมายด้วยกัน มันเป็นการเมืองสมัยใหม่ การระดมมวลชนสมัยใหม่ ซึ่งผมคิดว่าบางทีวิธีการแก้ไข จะใช้วิธีการตามกระบวนการในทางการเมืองตามปกติที่มีอยู่ก็แก้ไขไปไม่รอด เพราะฉะนั้นตามที่ ญาติติของสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอมาก็มีข้อต่ออยู่อย่างหนึ่งที่ว่า ถ้าหากว่าสภานี้รับญัตตินี้ไป ก็จะมีกลไกเกิดขึ้นใหม่อันหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดคนที่ไม่ได้รับความพอใจนั้นมีความหวังอยู่บ้าง เป็นการบรรเทาความตึงเครียด คลี่คลายความตึงเครียดได้บ้าง เป็นมาตรการทางการเมือง ทั้งนี้ถ้าหากว่าเราใช้วิธีการนี้อย่างพริ้วเฟื่องในระบบการเมืองที่มีการดำเนินงานเป็นไปตามปกติก็ไม่มี ความจำเป็น แต่ว่าในระบบการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีบุคคลเป็นจำนวนมาก ไม่ได้อาศัยกฎหมายที่มีอยู่ ไม่ได้อาศัยระเบียบประเพณีที่มีอยู่ กระทำการเรียกร้องสิ่งต่าง ๆ นั้น ผมคิดว่าบางทีก็มีความจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการทางการเมือง บางทีอาจจะหมั่นหม่อมต่อ การที่ไม่ยึดหลักการทางกฎหมายอยู่บ้าง ผมคิดว่าบางทีก็มีความจำเป็นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเท่าที่ผมนึกได้ ปัจจุบันซึ่งยังล้งเลอยู่มาก เพราะฉะนั้นก็อยากจะทราบความคิดเห็นเพิ่มเติมเท่าที่คิดอยู่ปัจจุบันก็มองเห็นไปในทางที่ว่า ญาติติของสมาชิกผู้มีเกียรติ ถ้าหากว่าแต่งตั้ง คณะกรรมการวิสามัญขึ้นมาอาจจะเป็นกลไกซึ่งก่อให้เกิดคนที่มีความไม่พอใจอยู่เกิดความหวังขึ้นมา เป็นการหันเหความสนใจอย่างอื่น ๆ เข้ามาได้บ้าง และสิ่งเหล่านี้ผมอยากตั้งข้อสังเกตไว้ว่ารัฐบาลเท่าที่แล้ ๆ มา ไม่ค่อยได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการแก้ปัญหาวิกฤติการณ์ในทางการเมือง ซึ่งเกิดจากบุคคลซึ่งไม่ได้อาศัยกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนเรียกร้องสิ่งต่าง ๆ

บางที่อาจจะต้องใช้วิธีการ พอทราบข่าวก็ต้องหาวิธีการเอาอะไรมาให้เขาให้ความสนใจ ผมไม่ได้หมายความว่า จะหลอกพวกนี้ให้สนใจไปในทางอื่น ในทำนองนั้น แต่ผมคิดว่าบางทีสิ่งที่ตั้งขึ้นใหม่นั้นจะเป็นสิ่งซึ่งทำให้บุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามาช่วยกันแสดงความคิดเห็น แล้วก่อสร้างขึ้นมาให้มันสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน 'ที่นี้สำหรับญาติที่เสนอมานี้ ผมคิดว่าในแง่เกี่ยวกับว่าสถานนี้มีสิทธิหรือไม่ ในการที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการวิสามัญ ผมก็คิดว่า ถ้าหากว่าแต่งตั้งขึ้นมา เป็นไปในลักษณะเป็นข้อเสนอแนะแล้ว สมาชิกจะหยิบยกเอาข้อเสนอแนะนั้นมาเสนอเป็นกฎหมาย หรืออะไรในทำนองนี้ อาจจะไม่มีความหมาย อาจจะไม่เห็นในข้อที่ว่าจะต้องตามกฎหมายหรือไม่ แต่ว่าผมก็คิดว่ามันเป็นกลไกที่อาจจะแก้ไขสถานการณ์ หรือคลี่คลายสถานการณ์ได้บ้างพอสมควร ขอขอบคุณครับ

นายศักดิ์ สายบัว : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม ศักดิ์ สายบัว กระผมเป็นคนหนึ่งที่เซ็นรับรองญาติของคุณดำรง ใจกระผมนั้นกระผมก็คิดอยู่เหมือนกันว่าอาจจะมมีปัญหาทางด้านระเบียบทางด้านกฎหมาย ตั้งแต่กระผมมาอยู่ในสถานี่ กระผมก็ได้ยินได้ฟัง เราอภิปรายเรื่องนี้มาเป็นเวลาหลายครั้งหลายหน กระผมไม่ใช่เป็นนักกฎหมาย แต่กระผมรู้ความคิดเห็นของท่านผู้รู้กฎหมายนั้นออกเป็น ๒ ข้าง คือไม่ชัดเจนว่าจะเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด เพราะฉะนั้นเมื่อมันอยู่ในสภาพอย่างนี้ กระผมก็คิดว่าเราควรจะคิดถึงการทำอะไรสักอย่าง ที่จะให้สถานี่ทำหน้าที่ด้วยดีได้ ในเรื่องที่มีเหมาะสมสำหรับสภาพหรือสถาบันอย่างนี้ ที่เสนอมานขอให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาศึกษากร่างกฎหมายแรงงานนั้น กระผมคิดว่านี่ก็เพื่อที่จะให้ใกล้เคียง หรือสอดคล้องต่อระเบียบ แต่ความจริงนั้นนะ ในการปฏิบัติงานอันนี้ ถ้าสภาทำ มันจะทำให้สถานี่ได้ศึกษาหาความรู้ความเข้าใจแก่เรื่องซึ่งมันเกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมาย นโยบายและมาตรการที่สำคัญที่สุดของชาติ ก็คือเกี่ยวกับเรื่องแรงงานที่ผ่านมา กฎหมายเราเข้ามาเป็นรายชิ้น กระผมรับรองเลยว่าชิ้นที่เข้ามา นั้นนะ มันไปสอดคล้องกับเค้าโครงนโยบาย จุดมุ่งหมายอะไรของชาติบ้านเมือง พวกเราส่วนใหญ่ไม่ชัดเจน เพราะไม่รู้ มันจึงออกมาเป็นรายชิ้น เมื่อเราออกเป็น ๑๐ ฉบับแล้ว มันต่อกันครับ รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แล้วต่อกับของเดิมเป็นอย่างไร กระผมคิดว่าพวกเราไม่เข้าใจ ถ้าหากสถาบันนิติบัญญัติแห่งชาติจะทำหน้าที่อย่างที่เราทำอยู่นี้ กระผมคิดว่าไม่มี

ประสิทธิภาพแน่ ถ้าเรามองในแง่ของการจัดระเบียบการปฏิบัติงานของสภา ถ้าหากว่าไม่ได้
 ผิดระเบียบกฎหมายชัดเจนอย่างเหลือเกิน กระผมก็คิดว่าน่าจะทำได้ กระผมเชื่อว่าท่านสมาชิก
 ทั้งหลายทราบมาจากความเห็นของท่านผู้รู้กฎหมายเรื่องนี้ไม่ชัดเจน เพราะฉะนั้นกระผมว่า
 ประเด็นเรื่องว่าถูกระเบียบหรือไม่ถูกระเบียบนั้น กระผมคิดว่าควรจะเลิกกันเสีย แล้วทำอะไร
 ที่เรียกว่ามันไม่ถึงกับชัดเจนและผิดระเบียบ แต่ได้ผลในการจัดระบบการปฏิบัติงานของ
 รัฐสภา เพื่อประโยชน์ของชาติ กระผมคิดว่าก็ควรที่จะได้กระทำกัน ไม่อย่างนั้นกระผมก็
 คิดว่าเราก็เป็นสภาที่มานั่งพิจารณาอะไรเป็นชิ้น ๆ อยู่อย่างนี้ตลอดไป แม้เวลาจะสั้น กระผม
 ก็คิดว่าควรจะพยายาม ขอบพระคุณครับท่านประธาน

นายวาทัญญู ณ ถลาง : ท่านประธานสภาที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
 กระผมรู้สึกขอบพระคุณ คุณดำรง ลัทธพิพัฒน์ ที่ได้นำเรื่องนี้ขึ้นมา ทำให้เรามีโอกาสพูดคุยกัน
 ในสภานี้ และรวมทั้งรู้สึกประทับใจเป็นอันมากที่คุณปรีดี และคุณเขียน ได้ให้ข้อคิดเห็น
 สอดคล้องกันว่าเหตุการณ์บ้านเมืองนั้นเป็นสิ่งที่สภานิติบัญญัติจำเป็นต้องรับรู้และกระทำ
 ให้ทันต่อเหตุการณ์ ไม่ว่าจะมียกข้อบังคับอนุญาตไว้ให้หรือไม่ก็ตาม เพราะเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้น
 ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก - และกระผมคิดว่าครั้งนี้ก็ไม่ใช่ครั้งสุดท้าย ยังมีเหตุการณ์ในท่านองนี้
 เกิดขึ้นอีกเป็นลำดับ ๆ การที่เราจะถูกตรึงอยู่โดยข้อบังคับบางประการ แล้วทำให้เราไม่สามารถ
 ที่จะใช้ความคิดเห็นหรือสติปัญญาร่วมกันหาทางแก้ไขปัญหานั้น กระผมคิดว่าเท่ากับเราถูก
 ตรึงอยู่โดยเลื้อยเกาะบางชนิดหรือว่าเลื้อยบางชนิดในโรงพยาบาลโรคจิต กระผมคิดว่าเท่าที่
 สภาแห่งนี้ได้ปฏิบัติมา หลังจากวันที่ ๑๔ ตุลาคม ก็คือว่าเราอมรับกติกาซึ่งเป็นกลไกอันหนึ่ง
 ข้อบังคับอันหนึ่งซึ่งเหมาะสมกับเหตุการณ์เมื่อก่อนวันที่ ๑๔ ตุลาคม แต่หลังจากวันนั้นแล้ว
 เหตุการณ์และอารมณ์ในทางการเมืองได้เปลี่ยนไปมากและรวดเร็วมาก การที่ยังใช้ข้อบังคับ
 ดังกล่าวอยู่ เราพบว่ามันไม่เหมาะสมด้วยเหตุหลายประการ แต่เราก็ยังไม่กล้าที่จะตีความในความ
 หมายของคำว่า ว่างานสภา ออกไปให้เราทำงานได้ กระผมถึงอยากจะชี้ประเด็นนี้เป็นประเด็น
 สำคัญว่า น่าที่จะมีการทำความเข้าใจหรือว่าขยายความ เพราะวาระของสภาที่เราควรจะกระทำ
 ให้สอดคล้องกับเหตุการณ์นั้น เป็นสิ่งที่ต้องทำให้ได้ นั้นประการที่ ๑ ที่กระผมขอเสนอไว้
 ประการที่ ๒ กระผมคิดว่าโดยเฉพาะประเด็นของปัญหากรรมกรซึ่งเกิดขึ้นในขณะนี้และ

ทางท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้เล่าให้ฟังว่ากำลังคลี่คลายไปในด้านดีก็ตาม และมีคณะกรรมการคณะหนึ่งกำลังพิจารณาว่าด้วยกฎหมายแรงงานก็ตาม น่าที่จะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอในการที่จะให้มีการตั้งกรรมการ โดยอาจจะกระทำได้ทางใดทางหนึ่ง ๒ ทางด้วยกัน คือ ทางที่ ๑ รัฐบาลแสดงความเอื้อเฟื้อในการที่จะเสนอตั้งกรรมการชุดนี้ขึ้น เพื่อที่จะไปร่วมกันร่างกฎหมาย และรัฐบาลเป็นผู้เสนอกฎหมายที่ร่างนั้นเข้ามา หรือวิธีที่ ๒ หากไม่ตั้งกรรมการดังกล่าว รัฐบาลเอื้อเฟื้อต่อสภานี้ โดยเชิญผู้แทนของสภานี้บางท่านเข้าไปร่วมพิจารณากระผมใครขอเสนอให้สภานี้สองวันจะญัตติตามที่เสนอมาทั้งในประเด็นของการที่จำเป็นจะต้องแก้ข้อบังคับ เพื่อให้สภานี้ปฏิบัติตนได้ทันกับเหตุการณ์ เพราะเราคงไม่ต้องการที่จะถูกประณามว่าเป็นสภาซึ่งไม่สามารถจะทำอะไรได้ให้ทันกับเหตุการณ์ หลังจากที่เราได้ถูกประณามมามากมายและข้อเสนอของกระผมในการที่จะทำทางออกในเรื่องการตั้งกรรมการ หรือการที่จะมีผู้แทนจากรัฐสภาไปพิจารณานั้น ก็ขอฝากให้ท่านสมาชิกสภานี้ได้ลองพิจารณาดู ขอขอบคุณ

นายเล็ก วานิชอังกูร : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับญัตติที่ได้เสนอให้มีการตั้งกรรมการไปพิจารณาเกี่ยวกับกฎหมายแรงงานนั้น กระผมเห็นว่าสภานี้มีสิทธิที่จะตั้งกรรมการได้ โดยตั้งเป็นกรรมการวิสามัญตามข้อบังคับข้อ ๗๖ สภานี้มีสิทธิที่จะตั้งกรรมการสามัญหรือวิสามัญใด ๆ ก็ได้ เพื่อไปพิจารณาและสอบสวนกิจการอันอยู่ในวงงานของสภา คำว่า วงงานของสภานี้ กระผมเองเป็นผู้ได้เสนอให้สภานี้พิจารณาว่าหมายความกว้างเพียงใด ในที่ประชุมซึ่งได้พิจารณากันในเรื่องนี้ได้พูดว่า สภานี้มีหน้าที่ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน คือการตั้งกระทู้ การพิจารณาพระราชบัญญัติและการพิจารณาเรื่องอื่น ๆ ใด ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ขณะนี้เรากำลังมีปัญหาสาธารณะเกิดขึ้น เป็นเรื่องที่สำคัญเหลือเกิน ซึ่งกระผมทราบว่าท่านประธานและท่านสมาชิกก็คงจะเห็นจริงด้วย เรามีหน้าที่จะพิจารณาในเรื่องเหล่านี้ซึ่งเกิดขึ้นมาในชาติของเรา ปัญหาเรื่องกฎหมายแรงงานและประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ นั้นทันสมัยไหม แล้วก็ที่ทางรัฐบาลได้ประกาศกฎกระทรวงมาใหม่นั้นพอจะเป็นอย่างไร จะทันสมัยไหม จะใช้ได้แค่ไหน แล้วภายหลังจะมีอะไร เป็นเรื่องที่สภานี้ น่าจะได้ศึกษาพิจารณาเป็นอย่างยิ่ง การตั้งกรรมการนี้ กระผมยังเห็นอีกว่าจะ

เป็นการเข้าไปช่วยคลี่คลายปัญหา บรรเทาปัญหาต่าง ๆ ที่ร้อนอยู่ให้ยับยั้งลงได้บ้างไม่มากก็น้อย อีกประการหนึ่งก็เป็นการแสดงที่ทำของสภาว่า เรามีได้อยู่เฉย ๆ เราไม่ได้อยู่นิ่ง เราสนใจต่อปัญหาของเขาคือที่เดือดร้อนหรือไม่เดือดร้อนก็ตามตังนั้นกระผมเห็นว่า ขอสนับสนุนในการที่จะตั้งกรรมาธิการวิสามัญไปพิจารณาเรื่องนี้ จะพิจารณาเป็นประการใด เห็นสมควรจะแก้กฎหมาย เห็นสมควรจะดำเนินการประการใดเห็นสมควรจะทำเรื่องอะไร ก็เสนอเป็นรายงานกลับมายังสภานี้ เพื่อจะได้พิจารณาดำเนินการเป็นขั้น ๆ ไป กระผมว่าข้อบังคับของสภานี้ให้ไว้แล้วครับ ขอขอบพระคุณครับ

นายมารุต บุณนาค : ท่านประธานที่เคารพ โดยความคิดของกระผม กระผมก็ยังยืนยันที่จะต้องได้มีการช่วยเหลือให้ทุกอย่างมันคลี่คลาย แต่กระผมจำได้ว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือ คุณเล็ก ได้เคยเสนอขอแก้ไขข้อบังคับข้อ ๗๖ จากคำว่าพิจารณาสอบสวนเรื่องใดอันอยู่ในวงงานของสภา โดยต่อข้อความว่า และงานเพื่อประโยชน์ของสาธารณะได้นำเข้าสู่การพิจารณาของสภาครั้งหนึ่ง แต่ที่ประชุมได้อภิปรายกันอย่างกว้างขวาง ยังไม่มีมติประการใด ที่ประชุมก็ได้ลงมติให้เลื่อนวาระการประชุมไปในคราวหน้า จากนั้นมาก็ยังมิได้นำเรื่องนี้ขึ้นมาพิจารณาอีก ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากว่าจะมีการพิจารณาญัตติของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือคุณดำรง แล้ว ก็จะต้องให้มีการตีความข้อ ๗๖ ว่าอยู่ในวงงานของสภาหรือไม่ การตีความนั้นก็ตั้งอาศัยข้อบังคับข้อ ๑๒๓ จะต้องวินิจฉัยด้วยเสียงไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมด อันนี้อาจจะเกิดเหตุขัดข้องขึ้นได้ ในการจะวินิจฉัยในวันนี้ แต่อย่างไรก็ตาม กระผมก็ยังสนับสนุนในความคิดเห็น ซึ่งกระผมได้เสนอไว้ในครั้งแรก และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอีกท่านหนึ่งคือ คุณวาทัญญู ที่เสนอว่า รัฐบาลน่าจะได้ตั้งกรรมการพิเศษประกอบด้วยบุคคลทุกฝ่ายได้ร่วมพิจารณาเรื่องนี้โดยรีบด่วน

นายดำรง ลัทธพิพัฒน์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเองก็เป็นคนที่เคารพนับถือในระเบียบแบบแผน แต่ว่าข้อบังคับของสภาข้อ ๗๖ นี้ ตามที่ท่านรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้ขึ้นมากล่าวว่า ขัดข้อง เป็นอุปสรรคต่อการที่สภาจะตั้งคณะกรรมการวิสามัญ อันนี้กระผมไม่เห็นด้วย และคิดว่าจะไม่มีวันที่จะเห็นด้วย ความจริงปัญหาเรื่องนี้ เป็นปัญหาที่ดีความกันมานานแล้ว และในสภาชุดนี้เอง เรื่องนี้ก็ยังคงอยู่ในระหว่างการตีความ

ตั้งที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือ คุณเล็ก ได้กล่าวเมื่อตะกี้ ความจริงตั้งแต่กระผมเป็นสมาชิกสภาผู้แทน และก็เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัตินี้ กระผมได้พยายามที่จะต่อสู้อยู่อย่างหนึ่งก็คือว่าทำอย่างไรถึงจะให้สภาแห่งชาตินี้มีบทบาทในการที่จะแก้ไขปัญหาของชาติ ในประการต่าง ๆ มิใช่ด้วยปัญหาตั้งกระทู้เพลงเดียวตกม้าตายแต่อย่างเดียว เมื่อมีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้นในตามหลักปฏิบัติในสากลนั้น ประเทศแม่บทของประเทศประชาธิปไตยอย่างในประเทศอังกฤษ เมื่อมีปัญหาอย่างนี้เกิดขึ้น เรื่องก็ต้องนำเข้าไปสู่ในสภาทันทีจะได้มีการดีเบต (debate) การอภิปรายทันที แม้แต่ในประเทศที่ใช้ระบบประธานาธิบดีก็มีระบบคณะกรรมการมาธิการ ซึ่งจะหยิบฉวยปัญหาต่าง ๆ ขึ้นมาพิจารณาทันที นั่นเป็นการแสดงว่าสภาสูงสุดแห่งชาตินั้นมีความจำเป็นมีความสามารถและมีความต้องการที่จะเข้าไปช่วยแก้ไขปัญหาของชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ในเมื่อสภาของเราไม่ค่อยจะได้มีประเด็นในข้อนี้ ความเป็นจริงที่เราเคยพูดกันมาตลอดเวลากว่า เมื่อใดที่ไม่มีระเบียบแบบแผนกำหนดไว้ ให้ถือแบบประชาธิปไตยที่เคยมีมานั้นเราอ้ากันอยู่เสมอ แต่กระผมมีความเสียใจที่จะกราบเรียนว่า สภาแห่งชาติของเราตลอดเวลา ๔๐ ปีนี้ ไม่ค่อยจะมีประเด็นอะไรเลยเลย ไม่ค่อยจะมีประเด็นอะไรในทำนองนี้ อยากรู้ก็ตามเมื่อปัญหายังติดค้างอยู่ว่าจะเข้าข่ายที่จะขัดข้องกับข้อบังคับหรือไม่ กระผมก็จะไม่ติดใจ ถ้าเมื่อว่ารัฐบาลจะได้แถลงว่า ให้สัญญาแก่สภานี้ว่าจะตั้งคณะกรรมการขึ้นมา เพื่อพิจารณาเรื่องนี้เป็นการด่วน โดยเชิญบุคคลหลายฝ่ายเข้ามาร่วมด้วย กระผมก็จะไม่ขัดข้อง ถ้าเมื่อรัฐบาลจะให้คำมั่นสัญญาเช่นนี้ กระผมไม่กำหนดเวลาหอกครับ เพียงแต่ว่าโดยเร็วก็แล้วกันเพียงแค่นี้ก็จะเป็นก้าวหนึ่งที่จะแสดงให้เห็นว่ารัฐสภาแห่งนี้และรัฐบาลพร้อมที่จะร่วมมือกันเพื่อแก้ไขปัญหkBานเมือง

นางสุรีพันธุ์ มณีวัต : ท่านประธานสภาที่เคารพ ดิฉัน สุรีพันธุ์ มณีวัต ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ลงนามรับรองในญัตติของคุณดำรง ลัทธพิพัฒน์ ด้วยค่ะ คือเรื่องนี้อาจจะประทศนกราบเรียนว่า ในแง่ที่ได้มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งเป็นห่วงแล้วก็ตามก็ท่านรัฐมนตรีก็ได้พูดถึงเกี่ยวกับมติระเบียบข้อบังคับของสภานี้หรือไม่ว่างานอันนี้เป็นงานของสภาหรือไม่ในการที่คุณเล็ก ได้เสนอขอแก้ไขข้อบังคับอันนั้น ดิฉันจำได้ว่าขณะที่ในการอภิปรายกันนั้นมีการเถียงกันว่าจะไม่เติมเข้าไป เพราะถือว่าคำที่เขียนว่าในงานของสภานั้น มันคลุมพอ

อยู่แล้ว ถึงขอไม่เต็ม ถ้าเมื่อเต็มก็จะเป็นการจำกัดด้วยค่าเงินไป เพราะเราถือว่าวงงานของ สภานั้นต้องทำงานเพื่อประโยชน์ของบ้านเมือง ทุกข์สุขเดือดร้อนของประชาชนทั่วไปพวก สมาชิกสภาเราก็ควรจะมีความรู้สึกหนาวร้อนเหมือนกัน ซึ่งอันนี้ก็ให้มีเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติ หลายท่านได้อภิปรายอย่างนั้นแล้ว แล้วก็ในข้อที่มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่านเป็นห่วงว่า ถ้าเมื่อว่าสภานี้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญไป หลังจากศึกษาสถานการณ์แล้ว อาจจะมีการ ขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายแรงงานที่จะเสนอยกร่างขึ้นมา ข้อนี้ดิฉันก็ว่าไม่น่าจะลำบาก เพราะว่าเหมือนอย่างที่บางท่านก็ชี้ทางออกให้แล้ว ว่าอาจจะให้มาเสนอรายงานให้สภาดู สภา ดูแล้วจะมีสมาชิกท่านใดขอรับเป็นผู้เสนอก็ได้หรือไม่ ซึ่งเราเชื่อว่าทางรัฐบาลซึ่งท่านเห็นเจตนาดี ของสภา ท่านอาจจะรับเอาไปพิจารณาร่วมกับของท่านเลยก็ได้ แต่ข้อที่ดิฉันอยากจะขอเรียน วิงวอนให้สภานี้ทราบก็คือว่า ถ้าเมื่อเราเข้าไปอยู่ใกล้เหตุการณ์หรือเราเป็นห่วงคงจะเห็นความ น่ากลัวอยู่มาก และแม้แต่ที่ท่านจะบอกว่าขณะนี้คลี่คลาย อาจจะขอทราบเรียนว่าจะเป็นการคลี่คลายในวันนี้ระยะนี้ แต่ยังมีเหมือนเป็นไฟสุ่มซ่อนอยู่อีกมาก ซึ่งกฎหมายแรงงาน เหล่านั้นต้องการผู้ที่รอบรู้หรือผู้ที่สนใจติดต่อกันจริงๆ ดิฉันอยากจะเชื่อว่า ท่านผู้ที่ไปพูด หรือไปประชุมอยู่ที่ห้องสนามหลวงด้านนั้น ที่ผ่านมาในระยะเวลา ๒-๓ วันนี้ ท่านไม่ได้ ศึกษากฎหมายแรงงานอย่างแท้จริงเลยที่จริงบางครั้งอาจจะมึนงงซึ่งพอที่จะช่วย แล้วก็ปฏิบัติตามนั้นก็ยังพอใช้ได้ แต่ท่านก็ไม่ทราบ บางทีท่านก็พูดไปว่าไม่ยุติธรรม เวลานี้เปรียบ เหมือนกับเป็นการประจัญหน้าระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ถึงแม้ทางรัฐบาลท่านจะกรุณาเข้ามา แต่ทางอีกด้านหนึ่งก็มีความรู้สึกเหมือนกับว่ารัฐบาลอาจจะล่าเสียงจริงหรือไม่ หรือแม้แต่ ทางนายจ้างก็อาจจะคิดว่านี่รัฐบาลอ่อนแอไปหรือเปล่า ไปเชื่อลูกจ้างจนเกินไป ทั้ง ๆ ที่ได้ ช่วยอย่างดีแล้ว หรือว่าจะมีช่องโหว่ มีทางอะไรซึ่งทางสมาคมลูกจ้างได้ทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือว่าทางด้านลูกจ้างก็เช่นเดียวกัน แต่ถ้าสภาเราเข้าไป เราก็เปรียบเหมือนกับเป็นผู้ที่เฝ้า กลาง เป็นบุคคลฝ่ายที่ ๓ เมื่อพูดอะไรซึ่งความจริงข้อความอาจจะคล้ายกัน แต่นำหนักความ เชือกถือไปทางด้านนายจ้างก็ดี จากทางด้านลูกจ้างก็ดี ก็คงจะมีมากกว่าซึ่งก็ปล่อยให้ทางด้าน นายจ้างหรือลูกจ้างพูดกันตัวต่อตัวในขณะนี้ แล้วก็ไม่ทราบว่าจะเฝ้าในอย่างไร เพราะว่าเท่าที่ เราลองฟังดูนั้นนะ มันจะไม่มีเฉพาะแต่ไม่กี่จังหวัดในที่นี้ เวลานี้กำลังจะลุกลามไปที่จังหวัด อื่น ๆ อีก ถ้าเมื่อว่าเราบอกว่าสภานี้ทำตามระเบียบแบบแผนที่เคยมา ดิฉันก็อยากจะทราบเรียน

ถามว่า การประชุมอย่างนี้ การรวมตัวกันอย่างนี้ การขู่เข็ญหรือการประกาศอ้างอะไรอย่างนี้ เคยมีมาไหมคะ เคยมีมาในประวัติของเมืองไทยบ้างไหม มันเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยมีทั้งนั้น มันเริ่มขึ้นมาใหม่ สภาเราจะนั่งนิ่งแล้วก็บอกว่าลอยอยู่บนฟ้า แล้วไม่ทำอะไร ท่านบอกว่า อันนี้ไม่เคยมีระเบียบมา ก็ออกจะเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงมาก ดิฉันอยากจะเรียนวิงวอนในข้อนี้เท่านี้ค่ะ ขอบคุณค่ะ

นายเทียน อัครกุล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ผมได้อ่านญัตติที่เสนอโดยคุณดำรง คุณต๋นย และคุณชนะ แล้วในความรู้สึกส่วนตัวและส่วนลึกในหัวใจจริง ๆ ก็เห็นชอบด้วยอย่างยิ่ง และทราบซึ่งในความปรารถนาดี เพราะฉะนั้นเพื่อจะแก้ปัญหาของการตีความข้อบังคับของสภานี้ กระทรวงมหาดไทยยินดีและเต็มใจเหลือเกินที่จะเชิญสมาชิกของสภานี้บางท่านร่วมเข้าเป็นคณะในกรรมการในการตรวจร่างและพิจารณาแก้ไขกฎหมายแรงงานซึ่งทำอยู่แล้วในขณะนี้ จึงขอเสนอมาเพื่อให้ที่ประชุมนี้ถ้าเห็นชอบด้วยทางกระทรวงมหาดไทยยินดีจะขอเชิญท่านผู้ทรงความรู้และความสามารถและที่สนใจเข้าร่วมเป็นกรรมการนี้ ตามเจตนารมณ์ที่เสนอมาในญัตตินี้ ขอบพระคุณครับ

(สมาชิกในที่ประชุมปรามมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อทางรัฐบาลได้เสนอมาอย่างนี้แล้ว ทางท่านผู้เสนอจะถอนญัตติใหม่ครับ จะได้ไม่ต้องลงมติ

นายดำรง ลัทธพิพัฒน์ : ผมได้เรียนเมื่อกี้แล้วว่า ถ้ารัฐบาลแสดงเจตนาเช่นนี้ กระผมพอใจ ก็ขอถอนญัตติครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ ก็คงจะไม่มีผู้ใดขัดข้องในการที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติผู้ที่เสนอญัตตินี้จะได้ถอนญัตติไป ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ผมขอเลิกประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๐ นาฬิกา.

